

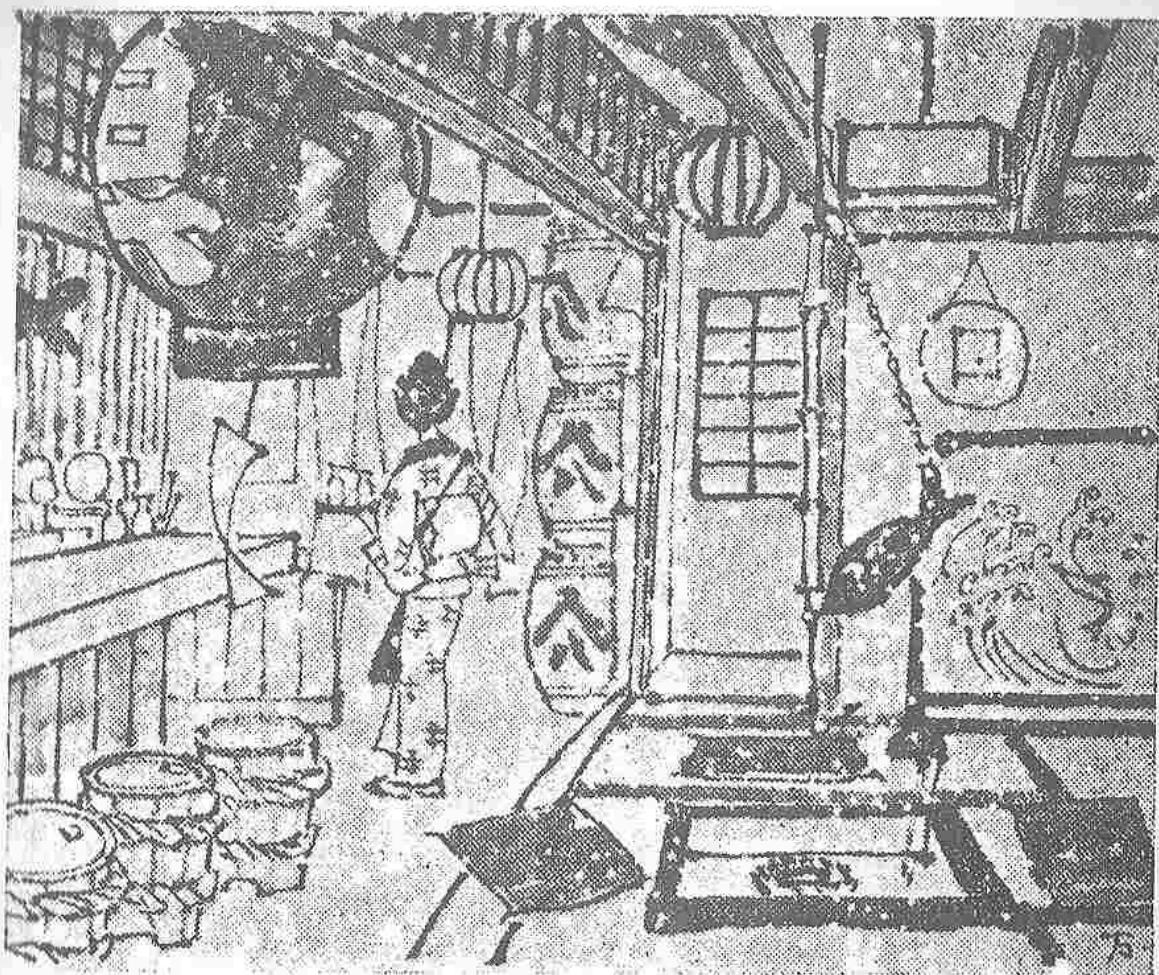
මෙයු
සැමග
ප්‍ර

七
き
人

206.288.8

මළයිය ඇත්තේ

ඡැඹුරුවීර සරවත්දු

1

මො මේ ව්‍යත්තාන්තය පියන්ට පටන් ගත්තේ, එහි කියවෙන දේ සිදු වී ඇවුරුදුක් පමණ ගත වූ පසුය. මේ කථනය, කිහිපම් කෙළවරකට පමණුවා අවසන් කළ යුතුය. එහෙත් සිදු වූ දේ නම් එවැනි කෙළවරකට පැමිණ තැත. ඇතුම් විට, කවදු හරි, මෙහි දෙලෙනි කොටස පියන්ට මට ඉඩ ලැබෙන්ට යුතුවත. එහෙත් අනාගතයෙහි, කිය යුතු දෙයක් සිදු වේ ඇයි මම නොදැනීම්. නොරිකො මළා ය කියා මට මේ කථාව අවසන් කරන්ට තිබුණි. එවිට මෙය, කරුණා රසයෙන් පිරි නිබන්ධයක් යැයි ඔබ කියනු තියුකාය. එහෙත් නොරිකො තවමත් ජිවත් ව සිටියි. මම ද තීවිතයේ අග්‍රියයෙහි ඒ මේ අන වැනෙමින් සිටිමි. කථාවක් නම්, පිරිපුන් රටාවතින් යුතුව ගොනා හමාර කළ හැකි ය. එහෙත් ජීවිතය, වියා හමාර කළ නොහැකි ව, එකැනින් මෙකැනින් එල්ලන පත් ඉරුවිලින් හැඳි වූ, මූල්‍යකට දමා තිබෙන පැයුරු කැල්ලකට සමානය. මිනිපුන් මරණය පතන

විගයින්, ඔවුන් වෙත මරණය තොපුම්කේ. ඔවුහු දීර්ඝ කාලයක් දක් විදිමින් ජ්‍යෙන් වෙති.

මා දැඩිව කළායතනයක සිතුවම් අදිමින් සිටින ද්‍රිස්චල, එහි වූ ප්‍රසිද්ධ කළාකරුවේ මා ප්‍රන්ස සිත්තරුවන් අනුගමනය කරන බවත් කිහි. කුඩා කළ සිට මහණ වී පත්සලක විසු මට, ප්‍රන්ස සිත්තරුවන්ගේ කළාව හැදැරීමට අවස්ථාවක් ලැබුණු බව මතක තැනු. පිකාසේ වැනි ප්‍රසිද්ධ ශිල්පීන්ගේ සිතුවම් මා කවචිත් දැක තැනුයි කිව තොහැකිය. එහෙත් පිකාසේගේ හෝ වෙත කිසි ප්‍රන්ස සිත්තරුවෙකුගේ හෝ සිතුවම් ගැන මගේ සිත විශේෂයෙන් ඇදි ගියේ තැනු බව නම් මම දතිම්. එහෙයින්, භාරතීය කළාකරුවන් කි විවේචනය අසා මම පුදුම වීම්. අනකුරුව මම නේපාලය හා ට්‍රංකානයට ද තිබේ තිබා ඒ රටවල තිබෙන තාන්ත්‍රික විතු කළාව මැනවින් පුහුණු කෙළෙම්. මා ආපසු ලක්දැවට අවුන් මෙහි දී පුදරණයක් පැවැත්වූ කළ විවේචනයන් කිවේ, මට ම හිමි වූ ගෙලියක් මා තාම සෞයාගෙන තැනු කියාය.

පුද්ධය පැවති කාලයෙහි, බ්‍රිතාන්‍ය හමුදාවට බැඳී ලක්දැවට පැමිණි යමහර කළාකරුවේ ද කළා රසිකයෝද මගේ සිතුවම් දැක ඒවා ගැන උනන්දු වූහ. මා ඇදි සිතුවම් වඩාන් ම අලේවි වූයේ ඒ ද්‍රිස්චලය. පුද්ධ හමුදාවේ තායකයෙකු වූ කුප්තන් ඇඩුමිස, එංගලන්තයට ඇවින් මගේ සිතුවම් පුදරණය කරන මෙන් මට ආරාදනා කෙළේය. මේ විදේශීක රසිකයන්ගේ පැසසුම්වලින් දෙරෙය ලන් මම, පුද්ධය අවසන් වූ විගස ම, සිතුවම් විකිණීමෙන් ලැබු ස්වල්ප මුදල ද රගෙන, තැව් තැහ එංගලන්තයට ගියෙම්. තෙමසකින් පමණ මම, ඇඩුමිස මහතාගේ ආධාරයද ලැබේ, තෙත්තින් තුවර පුදරණයක් පැවැත්වීම්. එහි දී ද විවාරකයන් කිවේ, මගේ යමහර සිතුවම් කෙරෙහි බල පා ඇත්තේ ප්‍රන්ස විතු සම්පුද්‍ය බව ය. මා ප්‍රන්ස සිතුවම් දැක තැනු බව ඔවුන්ට ද පුවත් පත් වාරකාකරුවන්ටද කි තමුන්, ඔවුන් එය වඩා සිතට ගත්තේ තැනු බව මට පෙනිණි. ඔවුන් එසේ කියන්ව ඇත්තේ, මා ඇදි සිතුවම් අතරන් ප්‍රන්ස සිතුවම් අතරන් කිසියම් සමාන කමක් දුවු තිසා විය යුතු ය. එහෙත් බල පැමක් ඇති වූයේ කෙසේ දැයි මට පැහැදිලි ව තොනේරේ.

විවාරකයන් කුමක් කිවත්, එංගලන්තයෙහිදී තොයෙක් කළාරසිකයෝ මගේ සිතුවම් දැක උදෙස්ගීමන් වූහ. වරින් වර කිසිවෙක් මා හමුවන්ට අවුන්, සිතුවමක් දෙකක් මිල දී ගනිසි. මා යදි ගෙන ගිය සිතුවම් ද එහිදී ඇදි සිතුවම් ද විකිණීමෙන් මට අවුරුදුක් පමණ එංගලන්තයෙහි යැපෙන්ට පුළුවන් විය.

මගේ සිතුවම් වඩාන් ම පසසු ලැබුයේ ඕස්ට්‍රියාවහි දීය. ඔස්ට්‍රියානු කළාරසිකයෙක් එංගලන්තයෙහි දී මගේ සිතුවම් දැක,

වියෙනාවට ගොස් පුදරුණනයක් පැවැත්වීමට මට ආරාදනා කෙළේ ය. ගමන් ගාස්තුවන් අත් සියලු වියදමත් ඔහු විසින් ම දරන ලදී වියෙනාවහි දී මා පැවැත්වූ පුදරුණනය ඉතාමත් සාර්ථක වූ බව මට කිව හැකිය. මගේ සිතුවම් බොහෝ ගණනක් විනුමුණා පමණක් නොව, විවාරකයන්ගෙන් මට බොහෝ ප්‍රශ්නයා ද ලැබුණේය.

එහෙත්, පුවත් පත්වල පළ වූ විවේචන හා ණයාරුප මා ආච්මිබරයෙන් මගේ යහළිවන්ට පෙන්වන තමුන්, ඒ පුදරුණනය ගැන වුව ද මම වැඩි සතුවකට නොපැමුණියෙමි. විවාරකයන් කිවේ, මගේ විතු, බොද්ධ ධ්‍යාන මාරුගයේ ප්‍රතිඵල සි කියා ය. මම මෙය විශ්වාස නොකරමි. එ-ගලන්තයට ගොස් හය මසකට පමණ පසු මා සිවුරු හැර ශිහියෙකු වශයෙන් විසු තමුන්, ඕස්ථියාවේ පැවැත්වූ පුදරුණනය සඳහා මට තැවත සිවුරු හැදගෙන පෙනී සිටින්ට විය. එසේ කළහොත් පුදරුණනයට කිසියම් විශේෂත්වයක් ඇති වන බව මගේ ඕස්ථියානු මිතුරා කි හෙයිනි, මා ඒ අවස්ථාව සඳහා සිවුරු පැලද ගත්තේ. එහෙත් ඒ ක්‍රියාව මගේ සිතට විරුද්ධ විය. මගේ සිතුවම් වල කිසියම් තෙසරික වට්තාකමක් තිබේ තම ඒවා අගය කළ යුත්තේ ඒ සඳහාය. මෙවැනි බාහිර අලංකරණ අතවශ්‍යය සි මට හැඳුණි. මගේ සිතුවම් බොද්ධ ධ්‍යාන මාරුගයක ප්‍රතිඵල නොවන බව ද මම දනිමි. කළාකරුවාගේ ධ්‍යානය ආගමික ධ්‍යානයට වෙනස් එකක් යයි මම සිතම්. කෙසේ වෙතන් මම ඔවුන් කියන විදියේ ධ්‍යානයක් වැඩු කෙනෙක් නො වේමි.

සිවුරු හැරියායින් පසු, තුදු විතු කරුවෙකු වශයෙන් මගේ රටේ මට ජීවිකාවක් සපයා ගත නොහැකි බව මම දැන සිටියෙමි. එහෙත් එ-ගලන්තයෙහි ද මට සැම ද ම ජීවත් විය නොහැක. තනි කාමරයක් තුළට වි ලෙන්ඩිනයේ ගත කළ ජීවිතයද මට එහා විය. එහෙයින් දැවුරුද්දක් පමණ එ-ගලන්තයෙහි වාසය කොට මම ආපසු සිය රට බලා පිටත් විමි.

සිය රටෙහි සියල්ල ම සිදු වූයේ මා බලාපොරොත්තු වූ විදියට ය. මේ සමාරයෙහි මට තැනක් ලබාගැනීමට උගෙහට කරුණක් විය. මා මහන වී සිටිදි ද මගේ සිතුවම් ඇදිම ඇතුමුන් විසින් ගරහන ලද බව මට නොයෙක් විට දැනගත්ට ලැබේණි. අප රට උගෙන්ගේ සැලකිල්ලට හාජන වූයේ මා අදින සිතුවම් නොද ද තැද්ද යන්නය. මෙහිදී මට සිතුවම් ඇදිමට සුදුසු ඉඩ කඩ හෝ එවැනි කටපුත්තකට වූවමනා කරන මානසික වාකාවරණය හෝ ලබා ගත නොහැකි විය. මා ඇදි සිතුවම් අලවි වූණේ ද කළාතුරකිති. එහෙයින් මා සතු වූ මුදල් ද ඉක්මනින් පිරිහෙන්ට විය. මුදලට විඛා ඉක්මනින් පිරිනුණේ මගේ කළාවය.

මේ කරුණු සලකා ය මා වැඩි කළේ මෙහි නොසිට ජපානයට යනට සැරපුණේ. උකියා - එ- එනම් ලි කැටයම් - සිතුවම් කිපයක් මම පළමු

වරට එංගලන්තයේදී දුටුවේ. ඒවා කෙරෙහි මගේ සිතෙහි මහත් ආසාවක් එවෙළෙහි භට ගත්තේය. දක්ෂ සිත්තරුවන් එතරම් විශාල සංඛ්‍යාවක් සිටින ජපානය වැනි රටක මට අනාගතයක් ඇති වේ ය සි මම නොසිතුවේ. මට ම හිමි වූ ගෙලියක් සෞයා ගැනීමේ ප්‍රයත්තයද මම අන් හැරියෙමි. ස්වේච්ඡ කාලයක් වෙන ම මාධ්‍යයකින් අන්හද බැලිය යුතු ය යන අදහසින්, මා ජපානයට යන්ව සිතුවේ.

ඒ රටට පැමිණි මට වහා ම හැඳුණේ, බැඳු බැඳු අන විවිධ වර්ණයෙන් දැය පිතවින වෙන රටක් මා දැක තැකි බවය. හිති පෙටිරිය, තේ කෝප්පය වැනි තමා පාවිච්ච කරන සැම කුඩා දෙයකට ම අපුරු හැඩියක් දමා, විවිත වර්ණයක් කවා සෞන්දර්යයෙන් වට වී ජීවත් විම ජපනුන් අගය කරන පරමාර්ථයක් බව මට පෙනුණි. සෞන්දර්යයෙන් යුත් පරිසරයක විසිම සිතුහි සමඟ කිරීමෙහි ලා කෙතරම් උපයෝගී වන්නක් ද? කඩයකට සාප්පුවකට හිය ද බොපුන් හලකට අවන් හලකට හිය ද සිරුවට තීරමාණය කරන ලද කිසියම් සෞන්දර්යකින් ඉතුළුයේ පිබිදෙනි. යන්ත්‍රයේ උපකාරයෙන් කෙරෙන තීරස ජීවිතයට වුව ද ඔවුනු රසයක් ඇතුළත් කරති. පැහැදුන් වර්ණයන් කවා වානයේ බිරුණි ගතිය පහ කර දමති. සිත් පිත් තැකි යන්ත්‍රය තුළ ඔවුනු මත්‍යා හඳුයක් තැන්පත් කරති. කෙතරම් යන්ත්‍ර පාවිච්ච කළත්, තමා ගනුදෙනු කරන්නේ මැමින් සමග නොව මත්‍යා සමගය යන හැඳිම කෙනෙකුට ඇතිවේ.

ජපානයේ පාරම්පරික ශිෂ්ටවාචාරයේ බර තාම උපුලා ගෙනයන්නේ ස්ත්‍රීන් ය සි මට හැඳි හියේය. පැරුණි කවින් කිහු පරිදි, සිහුමැලි යන්නි¹ අන්ත මෙන් තැවි ඔවුනු කෙතරම් ලාලිත්‍යයකින් ඒ බර උපුලක් ද? ඔවුන් කතා බහ කරන ලිලාවෙහි, තේ කෝප්පයක්, බත් බදුනක් අතට ගත්තා සැවියෙහි, මේ ශිෂ්ටවාචය පිළිබඳ වී පෙනේ. ඒ මේ අන තල්පු කරමින් තහින බහින පෙනාහ අස්සේ නොකුළයි තම කටයුතු කරන, බටහිර ඇදුමෙන් සැරසි ගත් බස් සේවිකාවගේ ද, යන එන්නන් පිළිගනිමින් ඔවුනට ස්ත්‍රී කරමින් කඩයෙහි බඩු විකුණන වෙළෙන්දියගේ ද, ගෙදර දෙර බලාගෙන්නා ගැහිණියගේ ද නා නා වර්ණ කුරුවැනින් අලංකාර කරන ලද උස් කොත්ත්වයකින් හා පිටෙහි වැනු විශාල සමනාලයෙකුගේ හැඩියට බදින ලද ඇහ බදිනින් ද සැරසි අමුත්තන්ට සංග්‍රහ කරන ගේජා ස්ත්‍රීයගේද සැම ඉරියවිවක ම පාරම්පරික අභ්‍යාසයක ලකුණු තැං පෙනෙයි. සැම ඉරියවිවක ම පරමාර්ථය අක්ෂීයෝවර හැඩියක් මවා පැමු ය.

මා දවස් කෝපයක් ම ගත කෙලේ, කුලමත් වූ සිතකින් යුතුව, පුදෙක් වටා පිටාවේ මවා තබන ලද සෞන්දර්යය විද විද තිදුල්ලේ ඇවිදිමිනි. මම කඩුකි භාලාවට පිවිසියෙමි. තො තාටා බැලිමි. ගෙජා තැවුම්

1. ඉංග්‍රීසියෙන් “විලෝ” සියන ගයේ වර්ගය

තැරුණුයෙම්. විසිනුරු පරිපරයකින් යුතුව සාදන ලද කෝපී ගාලාවල, අඩ එමුදෙහි වාචිවී සේසු අය මෙන් මම ද පැය ගණන් සංගිතයට කන් දෙමින් පසු වූයෙම්. එහි වැයෙන බටහිර ගාස්ත්‍රීය සංගිතයෙන් මා වැඩි ආස්ථාදයක් නොලැබූ තමුන්, සිතට සේන් දෙන එවැනි වාතාවරණයක, කෝපී උගුර උගුර බොම්බ් කාලය ගත කිරීමෙන් මම මහන් විවේක ප්‍රචිතයක් වින්දේම්. කවිර අතක බැළුවමත් මගේ සිත ප්‍රීති ප්‍රමෝදයෙන් ඉල්පෙයි. රහුම් ගාලාවල වංචිවාවෙන් ද රංග භුමිවල අලංකාරයෙන් ද තාත්ත්වයෙන්ද සේවය කරන අයගේ ආචාර ශිල්යෙන්ද මම නිතර ම උදම් වෙමි. කමුති බැඳීමෙන් තරම් තියුණු රසාස්ථාදයක් මා කොතනක වන් ලබා තැනැයි මම සිතම්. තිරය ඉවත් කිරීමට ඔන්න මෙන්න කියා ලී පතුරු දෙකක් එකට ගැසීමේ හඩ ඇශේන් ම මගේ සිත ද රස්ව සිවින්ත්වුන්ගේ මෙන් නො ඉවහිළුවෙන් යුතුලෙයි. තිරය ඉවත් වන විට විස්මයෙන් තුළුම අදින හඩක් ගාලාවෙහි පැනිරේ. නොදැනුවත් ව මා කෙරෙන් ද එවැනි හඩක් පිට වේ. මොහොතුකින් අපි ගත වර්ෂ ගණනාවක් ඔබිබට ගමන් කරමු. තාත්ත්වත් තටන කළ, පුරානන හාරතීය රංග භුමියෙහි දුෂ්යන්ත රුපු අශ්ව රථයෙන් යන්ට ඇත්තේ මෙසේ ය යි මට සිතේ. බඩරෙකුගේ පිඩා ලැබූ ගකුත්තලා තම වෙහස දක්වන්ට ඇත්තේ මෙසේය.

ශිඛියා සිට වඩා තුදුරින් පිහිටි ඕකුසාවා තමැති පෙදෙසෙහි මට ලාබෙට කාමරයක් ලැබේණි. එහි කොටස් දෙකක් විය. එක් කොටසක්, තත්ම්¹ පැදුරු ගසා වපන ලද පොලොවකින් යුත්, ජපන් පිළිවෙළේ කාමරයක් විය. මා රට නිද ගත්තේ එහි පොලොව මත පුළුන් මෙටියක් එලාගෙන ය. උදේට, බිත්ති රාක්කය ඇතුළට කොටට මෙටිට ආදිය තල්ප කොට, පසයකින් තැබූ කුඩා මේසය ද වාචි වෙන තැසීම ද ගෙන, මම ඒ කාමරයෙහි ම වැඩි කරමි. ඉර එළිය ඒ කාමරය තුළට මැනවින් පිවිසුණු හෙයින්, මගේ වැඩිට එය පහසු විය. අල්පු කාමරයේ පොලොව සාද තිබුණේ පැදුරු තැනි ව තනිකර ලැබේවිති. එහි බටහිර පිළිවෙළේ මේසයක් හා පුවු දෙකක්ද විය. ඒ මෙන් ම වතුර පයිජ්පයද ගැස් ලිප ද විය. මා කැම කැවේ එහිය.

මම උකියා - එ හිඳුවෙකු වෙත ගොස් සිතුවමක් මුද්‍රණය කිරීම සඳහා එය ලැංඡලෙහි කපන සැටි ද පසු ව වන වෙත ගැඹුවල එහි කොටස් කපා සායම් කරන සැටි ද පළමුවෙන් පුරුදු කෙලෙමි. උකියා එ ගෙලියෙන් සිතුවම් ඇදීමට පෙර එ ගෙලිය හැබූ ගැසීමට හේතු වූ කැටයම් ශිල්පය පිළිබඳ ප්‍රත්‍යාක්ෂ දැනුමක් මා තුළ තිබුණෙන් මැනවියි මම සිතුවෙමි. එ කැටයම් කපා සිතුවම් අව්‍ය ගැසීමේ කළාව හාදින් පුදුණු වීමට සාමාන්‍යයෙන් බොහෝ කාලයක් ගත වන තමුදු, හය හන් මසකින් මම සැහැන ප්‍රමාණයක කොළඹයක් ලබා ගත්තෙමි. මට ඉගැන්වූ

1. එන් වර්ගයකින් සාදන, පොලොව වපන පැදුරු.

හිංසියා, අත්කම් පිළිබඳ ව මා දැක්වූ දක්ෂකම ගැන මටිත වූ විලාසයක් දැක්වී ය. ඔහු කිවේ, මේ අතින් මා ජපනුන්ට ද වචා දක්ෂ ය කියා ය. මම ඔහුගේ වචනය විශ්වාස නොකෙලේමි. ජපනුන්ගේ අත්කම් පිළිබඳ දක්ෂකම මූල්‍ය ලෝකයෙහි ම ප්‍රසිද්ධ හේඛින් මම ඔවුන් පැරදුවයෙම් සි ඇදහිම උගෙහට ය. එහෙන් මගේ අධික උනන්දු ව තිසාත්, මා බොහෝ වේලා ඔහුගේ විත්‍රාගාරයෙහි වැඩි කළ තිසාත්, ඔහු වෙත පැමිණෙන වෙන ගෝලයින්ට වචා ඉක්මනින් මා සැෂ්‍යන් ප්‍රමාණයක පුරු බුහුම් කමක් ලබා ගන්ට ඇතැයි මම සිතමි.

උකියෝ- එ ගෙශිලිය මට තරමක් දුර ව අවරෝධ වූ පසු මම හිංසියා වෙත යාම නතර කෙලේමි. මම කාමරයෙහි සිට, සිතුවම් අදිනට වැයම් කෙලේමි. මට ඉගැන්වූ හිංසියා, මා අදින සිතුවම් උගෙක කපා මුදුණය කර දෙන බව කිවේය. එහෙන් ඔහු වෙත ගෙන අව්‍යු සස්වා ගැනීමට තරම් වූ සිතුවමක් මට ඇදගත නොහැකි විය. මා ඇදි සිතියම් පුදු අනුකරණ ලෙස ය මට පෙනුණේ. මා තරමක දක්ෂකම ඇති හිංසියෝක් වෙතත්, තිරමාණ, ගක්තිය ඇති කළාකරුවෙක් නොවනු ඇතැයි මට නොයෙක් වර සිතිණි.

වදෙන් පොරෙන් මම කාමරයෙහි නතර වී සිතුවමක් දෙකක් ඇත්දේමි. ඒවා පිට ගෙන ගොස් පෙන්වීමට ලේඛා වූ හේඛින්, මම ම කුටයම් කර අව්‍යු ගැසීමි. මගේ හිතට හරි යන වරණය ලැබෙන තෙක් මම එක එක සිතුවමක පිටපත් දහයක් දෙළඟක් සැදුවෙමි. මෙයින් මම, සිතුවම් ඇදි මෙහි මෙන්, කුඩාමෙහි ද යායම් කිරීමෙහි ද අභ්‍යාසයක් ලබා ගන්ට තැන් කෙලේමි.

පැරණි උකියෝ- එ විතු කාලට පැන තැනේ තෝකියෝ තාගරයෙහි එදිනේද ඒවිතය සිතුවම් කරන්ට තැන් කළ කළාකාරයින් අතින් ය. මේ මාධ්‍යයෙන් වරතමාන ඒවිතය තිරුප්පණය කළ නොහැකි දැයි මම කළුපතා කෙලේමි. එන්ට එන්ට ම, මට කාමරය තුළට වී තිවිහැනහිල්ලේ සිතුවම් ඇදීමට සිතක් පහළ නොවිය. මගේ තිරමාණ ගක්තිය හින වන් ම මගේ නොපන්සුන් ගනියක් අධික වනට විය. තිරමාණයට වුවමනා කරන්නා වූ වින්තෙකාග්‍රහාව කෙමෙන් මා කෙරෙන් ගිලිනි යන්ට විය. **උකියෝ-** එ සින්තරුවෙන් මෙන් මා ද පොදු ඒවිතයෙහි ගැඹී සිරිය පුතුය. මගේ ආන්ම විශ්වාසය අඩු වූයේ, තිරමාණයට තැංු දුන් කිසිවක් මා පරිසරයෙන් උකහා නොගත් හේඛිතැයි මම සිතුවෙමි. පුරුමයෙන් මා අවට වූ ඒවිතය අවරෝධ කර ගත පුතුය. එ ඒවිතයේ හඳුය ස්ථානය මට භාත්පසින් ඇසේ. එහි ආස්ථාය ප්‍රාය්ථිකය මගේ ඇහට දැනේ.

මා ලත්චින් තුවර සිරිය දී කාමරයෙන් දුව ගොස් විදිවලට වැළැඳුණේ, භාත්පසින් තැන ආ මිදුමින් මගේ පසුව තෙරපෙන්නා සේ මට දැනුණු

හෙයිනි. තැකෙනෑත් මා එලියට ගියේ සතර දෙසින් මගේ දැස වට කළ දුෂ්‍රීලවන් බිත්තිවලින් නිදහස් වී නිල්වන් අහස දෙස බැඳීමට ය. එහෙත් මට අහසෙහි නිල් පැහැයක් පෙනුණේ කළාතුරකිනි. මා ඇවිද්දේ මිදුමෙන් හා අඡුරුවලින් කිලිටිවු විදිවලය. එහෙත් මේ රටෙහි එලියට බසින මා වහා පිවිසෙන්නේ තොයෙක් වර්ණයෙන් හා විසිනුරු තැබූයෙන් බෙලන පහන් කුවුවලින් ද තොරණීන් හා උපු වියනින් ද අලංකාර කරන ලද වේ මහකට ය. නියෝන් එලියෙන් එලි වී, මොනොතින් නිවී ගොස් තැවිත වෙන වර්ණයකින් මතු වන වින අඡුරු දැන්වීම් හාත්පසින් බැබලේ. වැහි වැටිමට පෙර අහසෙහි වලාකුල් අස්සේ ඒ පැන්නෙන් මේ පැන්තට බඩ ගා දුවන විදුලි රේඛා සේ, අහසෙහි තොයෙක් ආකාරයේ රු සහනන් අදිමින් නියෝන් එම් ඔබමාබ දුවයි. දෙපසෙහි වයිවාරන්න බවුවලින් සරසන ලද සඳහිල්වලින් නිරන්තරයෙන් “ඉරුමායිමසේ”¹ “සුම්මයෙන්”² “දෝමො අරිගතො”³, යනා ආදි ආචාර පාය නිකුත් වේ. ඉදින් මා පසු කර යන බොජුන් හලක තැකෙනෑත් අවන්හලක ගී ගායනයේ ද අත් තාල දීමේ ද හඩ මගේ කනට ගොදුරු වේ.

ර මැදියම් වන තුරු මම විදි ඔස්සේ ඇවිදිම්. එහෙත් මා ඇවිදින්නේ මේ සමාජයේ පිට පවුර වට්ටී යයි මට සින්. වාසල් දෙරින් පිවිසුණ ද ඇතුළෙහි වන දේ බලාගෙන සිටීම මිස, රේට සහනාගි විමට තොහැකිය. කවයකට හෝ බොජුන් හලකට හෝ අවන් හලකට පිවිසීමට මා කුලැවි ය. මා පිවිසි මොනොතෙහි එහි ඇති වන වෙනස මට වහා දැනෙයි. වෙළඳ සැලැකට ගියෙනෑත් තරුණ වෙළෙන්දියෝ බිරාන්ත වී මා දෙස බලනි. ඔවුන් මෙසේ බලා සිටින්නේ නිමීම මාත්‍රයකි. එහෙත් මට එය දැනෙන්නේ පැයක් හමාරක් ලෙස ය. ඉක්තිනි ව ගෙධරයමන් තරුණියක්, අනික් වෙළෙන්දන් දෙස ඇයේ කොනින් බලා, මා වෙනට ඇවිත්, සාමාන්‍යයෙන් අමුත්තන්ට ආචාර කරන “ඉරුමායිමසේ” යන්නෙන් මට ආචාර කරයි. එතතින් මෙතතින් අභ්‍යලා ගත් ජපන් වවන දෙකක් තුනක් මා ව්‍යවහාර කළ විට, සියලුමක් තැවිත ප්‍රකෘති බවට පැමිණේ.

එහෙත් බොජුන් හලකට හෝ අවන් හලකට හෝ, වසා නිබෙන දෙර පසකට තල්ලු කර ඇතුළු විමට නම් මිට වඩා ගෙධරයක් වුවමතා ය. කෙසේ හෝ සිතට දිරි තාවා මා පිවිසි හැම විවක ම, ඇතුළෙහි පැවති මමරි කතා හා කොක්හඩ වහා තැවිතේ. මේ නිය්වලකාව පවතින්නේ තත්පරයකට පමණි. අහර බුදින්නන්ගේ ද මහු පානය කරන්නන්ගේ ද මූහුණුවල පෙනුම වෙනස් වන්නේ අල්ප මාත්‍රයකි. එහෙත් මූල ලෝකය ම හදිසියේ තැවිතුණා

1. කොනෙකු පිළිගැනීමට කියන වවතය.
2. ‘සමා වෙන්න.’
3. ‘බොනොම ස්තූතියි’

යේ මට දැනේ. නොපමා ව. සිනා මුහුණින් යුතු වූ සේවකාවක් අවුදින්, උණු දියෙහි පොහා මීරිකා දමන ලදාත් පිස්නක් මා ඉදිරියෙහි තබයි. මොහොතන් තැවතුණු ලෝකය තැවත ගමන් කරන්ට පතන් ගනියි.

එතකුද වුවත්, මා තල්පු කර විවෘත කෙපේ බාහිර දෙරක් මිය ජීවිතයේ දෙර නොවන බව නොගේ වේලාවකින් මට පසක් වේ. ඔවුන් කන බොත දේ මොතවා දැයි මට නොනේරේ. එහි අපුරු රසයක් තිබෙන්ට ප්‍රථමිත ය. එය විදින්ට මට සින් වේ. විසිනුරු හැඩැඟුරුකමින් යුතු ලස්සණ කුඩා බදාන්වල දමා එය කොටුවලින් අභ්‍යලා මුදිනු ලබන ආකාරය සින් ගන්නා ප්‍රශ්නය. එහි තියම රසය විදින්තට තම් ඒ පිළිවෙළින් ම කැ යුතු ය සි මට සින්. මම ඒවායේ තම් නොදැනීම්. මා ඉදිරියෙහි තබන ලද මේනු පත මට කියවිය නොහැකිය. ලි ප්‍රවිරුවල ලියා ඉස්සරහ බිත්තියෙහි එල්ලා තිබෙන කැම බිමවල තම් හා මිල මට අන්ධිර දේමුල ය. කෝටු පාවිච්චි කිරීමට මගේ ඇඟිල් පුරුදු වි තැනු. අවසානයෙහි මා ඉල්ලන්නේ, තීරස වුවද මා නොදින් දන්නා බවර රෝස් හා බැදපු බිත්තර තැතෙන් නොත් දේයාය. මා මෙය කන්නේ ගැරුප්පුවෙන් ය.

නොරිකා සිටි අවත් හලට මා පිවිසුණේ, පැය දෙකක් පමණ විදිවල ඇවිද, පාලිව මගහැර ගත නොහැකි ව, පිපාසය තිවා ගැනීමට කිසිවක් බි ආපසු ගෙදර යා යුතු ය සි සිතු එක් රියක ය. මම ඒ අවත් හල පසු කර ඔබ මොබ දෙනුන් වරක් ගියෙමි. අසල තවත් අවත් හල් කිපයක් තිබිණි. ඒවායේ ඇති වුණු සිනා හඩ මට පිටතට ඇසිණි. මා ඇතුළු වුවහොත් ඒ සියල්ල නවතින සැටි මට කල්පනා විය. ඇතුළුම් අවත් හල්වල තාම පුවරු ඉංගිරිසියෙන් ලියා තිබුණි. ඒවායේ ඉංගිරිසි කතා බහ දන්නා සේවකාවන් ඇතැයි මම සිතුවෙමි. මම ඔවුන් හදුනාම්. පාරම්පරික ව ජපන් ස්ත්‍රීන් ඇබැඩි කළංචාවාර හිලය ඔවුන් තුළ ද දක්නට ලැබෙන නමුත්, දැන් ඔවුන් ඒ ආචාර හිලය වෙළඳ බැඩුවකට හරවාගෙන ය. එය, මතු පිට පෙනෙන ඔපයක් පමණි. අමෙරිකානු හේවායන් රවවා මුදල් ගසා කැමට පුරුදු වූ ඔවුන්ගේ යටි හැඳය අනුකම්පා රහිත ය. ඔවුනු මුහුණිවාවට නොයෙකුන් දේ කියා ඔබ ලවා වියදම් කරවති. ඔබේ ඇස් ලොකුය. නහය උසය. ඔබ කොයි තරම් දැකුම්කු පුද්ගලයෙක් ද! ඔබේ වයස කිය ද? කිස් අටයි? හැඩුවකට විසි පහකට වඩා ය කියන්න බැඳු නේ. සෙයිලොන් (ලංකාව) බොහෝම නොදා රට. සෙයිලොන් කෝටාවලට (ලංකාවේ තොවලට) මම හරි කුමනියි. ඔබ ජපන් බසින් ව්‍යවහාරක් දෙකක් කතා කලොන්, ඔබට “නිප්පොන් හාඡා පරමෝශ්චර” යන විරුද්විලිය ලැබේ. ජපානය ගැන කවරකු වුවද දන්නා කරුණුක් ඔබ සඳහන් කළහොත්, ඔබ පණ්ඩිතයෙක් වන්නේහි ය. ඔබ ලහ තිබෙන බිර විදුරුව හිස් වනවිට ඔවුනු එය පුවරකි. ඔබ එය හිස් කොට, තැවත පිරෙන තුරු, නොදනුවන් වම බලා සිටින්නේහි. ය. ඔවුන්ගේ සිනා හඩ ඔබ කතට වැවෙන්නේ රිදී කිංකිනිවල හඩක් මෙනි. ඔවුන්ගේ හින් ඇස්වල කට්ඨක්ෂ තිරික්ෂණයෙන් ඔබට, උතමරෝගේ

පිදුවීමක යෝං රුපයක් සිහි වේ. මවුන් ඔබගේ සාක්ෂූ අත ගා හිස් පාර්ශ්වයෙන් තැනු. ඒ කටයුත්ත ඔවුනු ඔබ ලබා ම කරවනි.

මිදෙරි නම් අවන් හලට මා පිවිසියේ එසින් කට හඩවල් හෝ හිභඩවල් තිකුත් තුවු හෙයිනි. එය තෝරා ගැනීමට තවත් හැතුවක් තිබේ. මුළු පාන වර්ගයන්ගේ මිල ලියා, අකුරු හා ඉලක්කම් පමණක් එම් කරන ලද කළ පැහැති විදුරු පුවරුවක් මිදෙරිය ඉදිරියෙහි වී ය. විදේශීකයන් යදහා තිබෙන අවන් හල්වල බීමවලට වඩා මිදෙරියෙහි බීමවල මිල අඩුවිය. නියම මිල දැනගෙන පිවිසීමෙන්, මට එද වියදම් කළ හැක්කේ කියක්ද කියා කළින් තීරණය කරන්ව ඉඩ ලැබේ.

මා පළමුවෙන් අවන් හලටඇතුල් වුයේ “ඒත්” කියා දි තොරිකා පසු දිනක මා සමග කිවාය. ඒ කෙසේ දැයි මා ඇසුවට, පුළුගක් මෙන් යයි ඇ විස්තර කළාය . මා දෙනුත් වරක් ඒ විදියේ ඔබ මොන ඇවිද, හදියියේ තීරණය කර ඇතුල් වන්ට ඇත්තේ ඒ ලෙසින් විය හැකිය. එහෙන් මා ඇතුල් වු විට කිසි කෙනෙකු බිරාත්ත වී බැලුවේ තැනු. මිදෙරිය කුඩා අවන් හලක් විය. අරඛ කවයක ආකාරයෙන් සාද තිබුණු කුවුන්ටරය වචා උස් බංකු මත දහ දෙලොස් දෙනෙනුට වඩා වාචි වී සිටියේ තැනු. සාමාන්‍ය අමුන්තෙකු පිවිසුණ කළක මෙන් තොරිකා මට “ඉරෘයායිමසේ” දි ආචාර කොට සිරින් පරිදි උණ බෞනක තබන ලද අත් පිස්න මා ඉදිරියෙහි තබා වෙන පාන්කඩියකින් කුවුන්ටරය පිස දැම්මාය. මා බීමක් ඉල්ලීමට, පෙර මා ගාව සිටි කෙනෙක් මා සමග කථා කරන්ව පටන් ගන්නේය. ඔහු ලංකාව හා ඉන්දියාව පිළිබඳ දෙශපාලන තොරතුරු හොඳින් දැන සිටියේය. ඔහු තෝකියේ විශ්ව විද්‍යාලයෙහි තීති ගාස්තුය ඉගුන්වූ කරුණ ආචාරයටයෙකු බව මට පසුව දැනගන්ව ලැබේ.

එද තොරිකා කහ පාටට පුරු කිමොතොටික් ඇද සිටි බවක් මට මතක ය. ඇ ලයෝග තරුණීයක් ය දි එවිලෙහි මට හැඟුණේ තැනු. එහෙන් ඇයගේ කියියම් සිදේවි පෙනුමක් තිබුණු බව මට හැඟුණි. ඇගේ තොල්වල යායම් ගා තිබුණේ තැනු. උඩු අතට පිරා තිබුණු ඇගේ කොත්ස් ඉන කෙසේ පිටි පසට වැටිනි. සාමාන්‍ය රහන් ස්ත්‍රීන්ට තැනි මේ කේෂ කළුණාණය ඇගේ විශේෂ අංගයක් බව මට වහා පෙනුණි. ඇ තම කුඩා දැස මා වෙත හෙලා, අව්‍ය සිනාවක් පහල කළාය. අප සියලු දෙනා ම සමග කතා බහ කරමින්, විහිත තහල් දෙඩිමින්, එක් එක්කොනා ඉල්ලු බීම වර්ග සාදීන්, රට කුඩා ආදිය සමග ඔවුන් ඉදිරියෙහි ඒවා තබමින් ඇ ඉතා පුරුහුනුරි ලෙස සිය කටයුතු ඉවු කළා ය. ඒ අවන් හලේහි වැඩ කිරීමට ඇය හැරුණු විට තවත් ස්ත්‍රීයක් ද සිටියාය. තොරිකාගේ දැස හා තහය කුඩා විය. ඇගේ මූහුණ වටතුරු විය. එහෙන් අතින් ස්ත්‍රීයගේ පෙනුම හාන්පසින් වෙනස් විය. උය තහයකින් හා ලොකු ඇස් දෙකකින් ද පුතු වූඇය යුරෝපා ස්ත්‍රීයකට යමාන වූවාය. ඇට අවුරුදු හතැනිස් පහකට වඩා වයස ඇතැයි මම සිඹුවෙම්.

එදු මා වැඩි වේලාවක් ඒ අවන් හලෙහි සිටියේ තැත. එහෙත් සැම ද ම සුවස් වන විට මගේ දෙපා ඉඟී ම ඇදී ගියේ ඒ දෙපට ය. රේට ඉස්සර මා අවන් හලකට ශිය නැම විටක වාගේ එසින පිට වන්නේ මහන් තිද්දාසක් ලැබූ ලෙසකිනි. අවන් නල් සේවකාවන්ගේ පිටත්තර පෙනෙන ආචාර ශිලයට යටින් වික වික මතුවන අවිනිතකම් මගේ සිත කළකිරියි. මගේ සිතට හිරිකිතක් ඇති කරවන කිසියම් ඉරියවිවක් හෝ රඳ ස්වරයක් හෝ බොරු වාටුවක් හෝ තද ගතියක් හෝ නොගේ වේලාවකින් අනාවරණය වේ. මම වහා එතනින් පලා ගොස් තැවත ඒ පැත්තට වන් නොයමි.

එහෙත් මිදෙරි අවන් හල යෙපු තැන්වලට වෙනස් විය. උදේ සිට සුවස් වන තුරු කාමරයෙහි ඇතුළට වී වැඩි කරමින් සිල් මට එහි ගොස් කතා බහ කරමින් පැයක් හමාරක් ගත කිරීම සිතට මහන් පුවියක් ගෙන දෙන්නත් විය.

“අපට අලුත් යාලවෙක් හමිල වුණා,” සි කියමින් වැඩිමාල් ස්ත්‍රීය දෙවෙනි ද මා අනින් අයට හඳුන්වා දුන්නාය.

නොරිකො, යෙපු අමුතන් සමග සතුවූ සාම්බි දෙඩින අතර මා, දෙපට භැරී ද විවනයක් දෙකක් කියයි. ඇට සියලු දෙනා ම ආමත්තුණය කෙලේ “නො.ව.” කියා ය. මේ, “නොරිකො ව.” යන්නෙහි කෙරී කිරීමක් යයි මට සිතුණි. සාමාන්‍යයෙන් වැඩිහිටියන්ගේ නමේ අගට යොදුන්නේ “ස්.” කියාය. “ව.” සි අමතන්නේ කුඩා අයට පමණි. ඇතුම් විට පුරුතලේට ද කුඩාපා කම්ට ද කෙනෙකුට “ව.” කියා ආමත්තුණය කළ භැංකුයි මම කළුපනා කෙලුමි. නොරිකොට අවුරුදු විස්සකට වඩා විය නොහැකුයි මට භැංශුණි. මා ජපන් බස දැනගෙන සිටීම තමාට පහසුවක් සේ සැලකුවා මිස, ඒ ගැන ඇ අමුණ පුදුමයක් නොදැක්වූවාය. ඇය වෙන ස්ත්‍රීන් මෙන් “මල නොද තිහො..ගො!” කතා කරනවා තේ” සි මැසිවිලි හඩකින් මට කිවේ තැත. ඒ අවන් හලට බොහෝ අය තිතර තිතර එන්ට පුරුදු වූයේ නොරිකොගේ මිතුරු ලිලාව තියා යයි මට සිතුණි. ඇය සියලු ම අමුතන් භැංශුරුවේ ලා බාල තරුණියක මෙන් නොව, මිනිස් වරිතය ගැන අන් දැකීමක් ලැබූ වැඩිහිටි ස්ත්‍රීයක මෙන් ය. වරක් මැදි වියෙහි මිනිසෙක්, මදක් මත් වී “නොරිකො උස්සන සි” සි කියනු මට ඇයිණි. ඇ තැන්පත් ලිලාවකින් මහුට ස්ත්‍රීති කළාය. මහු ර වන තුරු බොමින්, කිප විටක් ඇට මෙවැනි ඇවිරිලි බස් දෙඩුවේය. බොහෝ වේලා මහු ඇසි පිය නොහෙලා ඇය දෙස බලාගත් වන ම සිටියේ ය.

“නො.ව..ගො මූණ නොබලා මට ද්විසක් වන් ඉන්න බැ” සි මහු කිවේය. නොරිකො, තමාට පුරුදු විනිත බවෙන් නොනොරව ම, “දැන් මිකුස්” බලාගෙන ඉන්නවා ඇති. වැඩිය පමා වෙන්නේ තැකිව යන්න. මා දිනා බලන්න සිත තම් ආයෙමන් හෝ එන්න බැරිය?” සි කිවාය.

1. ජපන් බස.
2. සාය්‍යාව.

ඩුරු වහා මේල්ල වී, තමා ගන් බේමවලට ගෙවා, යන්ට හියේය.

අප කැබුකි ගැන කතාවට වැළැන් කෙසේ දැයි මට හොඳට මතක ආදා. යෙමා ජ්‍යෙෂ්ඨ් හෝ යොමිවරා¹ අධිසාරිකාවන් මෙන්, වර්තමාන අවන් හැර ජ්‍යෙෂ්ඨ් ද නොයෙකුත් දේ ගැන කතා බහ කිරීමේහි දක්ෂ වුවද ඔවුන් පැවුණි එහි කලාවක් කෙරෙහි උනත්දුවක් දක්වන්නේ කලාභුරකිනි. නොරිස්කා ද මා සමග කතා බහ කිරීමට මාත්‍යකාවක් කෙසේ හෝ යොයාගෙන යුතු තිසා කැබුකි ගැන පදනම්ක් කලා දැයි මා කුල අල්ප මාත්‍රයක ගැඹුයක් ඇති විය. ඇ කුමක් තිසා හඳුනියෙන් එවැනි කතාවක් ඇද ගත්තා දී ඇ ක්‍රියා දෙනෙකු සමග බොහෝ වේලාවක් කිසියම් දෙයක් ගැන යුහුසුල ව ගැඩිමින් සිටියාය. ඔවුන් දෙවුවේ කුමක් ගැන දැයි මට මැනවින් තෝරුණේ ආදා. ලහක දී පවත්වන ලද රහුමක් ගැන විය යුතු යයි මට යන්තම් සිතිනි. ඔවුන් දෙඩින අතර මෙයේ සිතට තහි බවක් පිවිසියේය. මා ඒ සමාජයෙන් පිටත්තර කෙනෙකු ය යන හැඟීම නැවත මට ඇති විය. මම නිශ්චලිද ව හෝමිට මී විත උගුර උගුර සිස් කරමින් සිටියෙමි. ඇ මෙයේ සිත ඉවතින් දැනාගෙන මෙන් මා දෙසට හැරුණා ය.

“මම කැබුකිවලට හරි-ර් කුමතියි,” සි ඇ තම හිස කරකවා දැස පියා ගෙන ක්වාය.

කැබුකි තාට්‍යයන් අතර මා බොහෝ සේ ප්‍රිය කරන “කංඡිලෝ”² ඇ දැක තිබේ දැයි මම ඇසුවෙමි.

“හට, මම දැකළ තියෙනවා, අවුරුදු දෙකකට ඉස්සර, කැබුකි-සා සාලාවේ. මේ ලගදින් ආයෙමත් දැක්කා,” සි ඇ පිළිතුරු දුත්තාය.

ඒ පළමු වරට කැබුකි රාග ගාලාවකට ඇතුළු වූ දිනයෙහි, එයාතාවකට මෙන් එහි රහ දක්වනු ලැබුයේ “කංඡිලෝ” ය. එද එංග්නොයුකො ඉවිකාවා නම් තළවා, බොකේයිගේ වරිනය තියම විර රසයකින් යුතු ව, තිරුප්පණය කළ සැරි ද, මහු හනම්වියට³ පැමිණි විට එස් ව සිටි පිරිස අමුතු ස්වර්යක් ආරුජ් තර ගෙන “මමොදකයා”⁴ කියා ඇ ගැඹු සැරි ද අත් පොලොසන් දෙමින් තම සතුව ප්‍රකාශ කළසැරි ද මට හොඳින් මතකය.

“ලගදී දැක්කේ කොහොදී ද?”

“මේලි- පා සාලාවේ. කිවියෙමාන් කන්ඩායමයි නැවුවේ. කොළඹෝ තම් ආයෙන් අහන්න එන නැ- බොකේයි හැටියට ඉතා ම උස්සනුව නැවුව. ගැමින් තොගී හැටියට ආප් කතා නම් මෙයේ සිතට ඇල්පුවේ නැ.”

1. තොකියෙහි පිහිටි එද අවධියෙහි සිට අධිසාරිකාවන් විසු පෙදෙසක්.
2. “හනම්වි” යනු “මල් මග” යන තෝරු ඇති විවෘතයෙහි. වේදිකාවේ සිට ප්‍රෙක්ෂාගාරය දෙසට ගෙරා එත මේ අනිරේක රාග භුමිට ඒ තම ව්‍යවහාර කරනු ලැබේ.
3. තාවත්තේ ආරුජ් නම් හැරුණු විට තම යෝගු නම් ද තිබේ. කිසියම් තර පරම්පරාවකට අයිති තළවෙකු හඳුන්වන්නේ මේ යෝගු නාමයෙහි. තළවුණු හොඳින් රහ පැ තිට, ප්‍රෙක්ෂණයන් ඔහුගේ යෝගු තම කියා කැ ගැඟීම සිරිතකි. මේ ඔහුට කරන ප්‍රජාජාවක් ගෙය සලකනු ලැබේ.

“එ වූණක් කතා මොරිකා ප්‍රසිද්ධ නාලිවෙක්.” මම කීවෙමි.

“ඒක හැඳු තමයි. තොග් හැටියට කැපෙන්නේ තැන කියලයි මම කිවිවේ. කඩුකි-සා සාලාවේ දි තැවුවේ දාලීරා ඉවිකවා, එන්නොපුකෙගේ පුතා”

“බෙංකයි හැටියට වැඩිය ම ප්‍රසිද්ධ කොමිරා තේදී? ම. නම් තාම එයා ව දැකළ තැ.”

“ඡව්, කොමිරාගේ තාත්තා තමයි ඉස්සර හිටන් ම බෙංකයි හැටියට තටළ ප්‍රසිද්ධ වුණේ”

“මට තම් ඔය විසේසය කියන්න බැ දැක්කන්. එන්නොපුකෙ තටපු හැටි ඉතාම අගයි කියලයි මට හිතුණේ.” සි මම කීවෙමි.

“එයාවන් බලන්න ඉඩක් ලැබුණොන්. එකකාට අපට ඒ ගැන සාකච්ඡා කරන්න ප්‍රථම්,” සි ඇ සිනා සේමින් කීවාය.

අමුත්තෙකු පැමිණි හෙයින් තොරිකා මගෙන් පමාව ඉල්වා ඔහුට බිමක් පිළියෙළ කරන්නට පටන් ගන්තාය. ඇය එය අවසන් කොට මා සිටි තැනට තැවුත ආ විට මම කතාව ආයෝමන් ආරම්භ කෙළේමි.

“ලබන මාස කිකුගොරා කන්ඩායම නටනට කඩුකි සාලාවේ” සි මම කීවෙමි.

“හැඳුවට? මම කිකුගොරා කන්ඩායම දැකළ තැ. එබිසොයි, ජෝරේකුයි, කොමිරායි සහෝදරයා තේ. දන්නවද?”

“ඡව්, මම දන්නවා. කොමිරා කිවියෙමාන් කන්ඩායමේ,” මම පිළිතුරු දුන්නොමි.

“හම දෙයක් ම දන්නව, අපටන් වඩා හොඳව,” සි ඇ සැඹුටින් සිනායි කීවාය. “ඇයි, කොමිරා බැදැල ඉන්නේ කිවියෙමාන්ගේ දුව්”

“හැඳුවට? ඒ තරම් හොඳව ම. දැනගෙන හිටිය තැ - ඔය පවුල්වල විත්ති එහෙම” සි මම ද විහිත්ව මෙන් කීවෙමි.

“මේ මාස දෙක තුනේ සලාක පත් ගන්න අමාරුයි තේ,” සි ආවට ගියාට මෙන් කියින් ඇ පැමුවෙන් කරා කරුන් සිටි අය සමග තැවුන කරාවට වැළුනාය.

මද වේලාවකට පසු තොරිකා මගේ ඇපු ප්‍රශ්නයට මම තිශැසුණොමි. මම එබන්දක් බලාපොරාන්තු තුවුයෙමි.

“දවසක් යම් ද කඩුකි බලන්න” සි හදිසියෙන් ඇගේ මුවින් පිට විය. අනික් අයට ඒ ප්‍රශ්නය ඇසෙන්නට ඇතැයි මට මදක් ලේරා පහළ විය. මා තුළහට ගන් ක්ෂණික කෝලය අවබෝධ කරගෙන මෙන් ඇ සේසු අමුත්තන් දෙස හැරී,

“කඩුකි ගැන හැම විස්තරයක්ම දන්නව,” සි කීවාය.

අත්තුරුව ඇ, අප දෙදෙනා අතර වූ කරාව ඔවුන්ට කියා දුන්තාය. ඔවුන් මා දෙස බැඳුවේ විස්මය පත් වූ විලාසයක් තම මුහුණුවලට ඇරුඩ් කරගෙනය.

නොරිකා ඇසු ප්‍රග්‍රය ගැන මම පසු ව හොඳින් කල්පනා කෙලෙමි. අවින් භලට පැමිණි සියලු ම අමුත්තන් සමග ප්‍රිය සල්ලාපයෙහි යෙදීම ඇගේ මාරුකාරිය වූ හෙයින්, ඇය මා සතුවූ කරන්ට එසේ කියන්ට ඇතුළු මම මිශ්‍රවිම්. එහෙන් ඇත්ත වශයෙන් ඇ මා සමග කුඩා බලන්ට යන්ට රුහුම් තැන්තම්, මා මේ අවස්ථාව අන් හැරිය නොපුතුය. කුඩා ආචාර්යන්ගි නියම ආස්ථාදය ලබන කෙනෙකු සමඟ රහ හෙතුව යුම, විදේශීකෘතයෙනු වශයෙන් තහි ව ම ගොස්, ඉංග්‍රීසි වැඩි සටහන කියවින් රැඳුම් රු විදින්ට කැන් කිරීමට වඩා වටිනා අත්දැකීමක් යයි මම විශ්වාස යොලුම්. තම සංජ්‍යත්වයෙන් ම තමන්ට උරුම වූ ලැදිකම ඇති ගුෂ්‍යිකයන්, තේවින් හතුමිවිය දිගේ සාලාව හරහා රැං අමුතියට පිවිසෙන සිං, “එන කල් බලාගෙන හිටියා,” සි කැ ගස්මින් ඔවුන්ට ආචාර පාර්නින්ද රැංමිවල උත්සන්න අවස්ථාවන්හි ඔවුන්ගේ ගෝනු තාම හඩ යාම කියන්නේ ද ලෙහි හට ගත් සහත උණුසුමකිනි. විදේශීකයෙකුට, පාර්නින්න්ගේ මෙවැනි හැසිරීම් බලා ඒ ගැන මටින වනු වනා, නියම රෝයක් විදිය නොහැකිය. කුඩා ගැන දෙවින විට නොරිකාගේ මුහුණෙහි ගුඩි මි ආලෝකය, තමා විදි අපුරු ආස්ථාදය සිහි කිරීමෙන් ඇ තුළ තිශ්‍රිතින් හටගන් ප්‍රගෝධයේ දෙකුණක් බව මට වැටහිණි.

අන් පසු ද්‍රව්‍ය කිපයක් ම එවැනි කතාවකට ඇය ඇදගන්ට මා නොයක් වර සිතු තමුත්, රේට ඉඩක් නො ලැබුණි. අවන්හලට පැමිණි නොයක් තරුණයන් සමග නොරිකා කුඩා පග කමින් දෙඩු සැටි දුටු මම රිඛාස් කුලුටි විමි. මා ඒ සමාගමට අයිති තැනි බව මට වඩා අවබෝධ විය, මා නොරිකා දැන ගන්නේ අද රේයේ ය. එහෙන් මේ අය බොහෝ කල් සිං ඇය හඳුනතවා ඇත. ඔවුන් කතා කරන බස මට කේරෙන්නේ යොමුමිනි. ඔවුන් සඳහන් කරන්නේ තම තමන්ගේ අත්දැකීම් ගැන ය. නොවිජකාව ද එවැනි අත්දැකීම් කිබෙන්ට ඇත. මා ඒ සියලුලෙන්ම පිට ය.

යෙය්සන් සේ නොරිකා සමග මට කුළුපග විය නොහැකි බව පාලුවනා වූණු විට, මගේ සිත කතස්සලු වූ තමුත්, අන් අතකින් නම් මට ඒ අවන් හලේහි දී පාල්වක් නොදැනිණි. එහි පැමිණි අය මා සමග නොයක් දේ දෙවිනි. මට පුරාවෙන් සංග්‍රහ කරනි. කරමක් මත් වූ විට ඔවුන්, මම යහර කෙරළයෙන් මදක් මිදි, ඉතා පුහද වෙති. ඔවුන් නිතර ම අසන්නේ රිඛාස් ගැන මගේ හැඳිම කෙසේ ද කියා ය. මා ජපානයට කුමති බව සිං සිං, ඔවුන් අවංක ව සතුවූ වෙති. ජපානය, වෙනත් පෙරදිග රටවල් සමග ආවින මිඟුරුකම් පවත්වා ගත යුතු යයි ඔවුන් පවසනි. යුද්ධය ගැන ඔවුන් ප්‍රමිතාන්, ලේඛාවකින් හා ප්‍රග්‍රයන් ප්‍රයාම් යොමු යුතු වය.

“පුද්ධ නම් එපා කරපු දෙයක්. යුද්ධ හයානකයි. යුද්ධ අපට හොඳට ම ප්‍රයාමි. එවා කවන් ඕන තැ,” සි ඔවුන් කියන්නේ මුළු හඳයෙන් මය.

“ජපානය වෙන පෙරදිග රටවලට වඩා දියුණුයි,” සි මා ක් විට, “එ වූණන් අපි යුද්ධයෙන් පරාද වූණා නේ,” සි ඔවුන් වින්තා පරවාන ව සියලි.

“ඡපානය යුද්ධයෙන් පරාද වූණාට මොකොද, පෙරදිග රටවල ඡපානය නිසා තිද්දහස ලැබුව තේ ද?” යි තම ආත්ම ගොරවය රක ගැනීමට මෙන් කෙනෙක් කියයි.

නොරිකා සමග කඩුකි ගැන තැවත දෙචීමට මට ඉඩක් ලැබුණේ සහි කිපයකට පසු ව ය. මා මසකින් දෙකකින් කෝකියෝ හැර, කියෝකෝට්ට යන්ට සිතා ගෙන සිටි දුවස්වලය, ඒ අවස්ථාව එළඹුණේ. මා අත තිබුණු මුදල් ඉක්මනින් අවසන් වෙගන යන බව මට පෙනුණි. මම හතර පස් දෙනෙකුට ඉංග්‍රීසි උගන්වා, ස්විල්ප ආදයමක් ලද්දෙමි. ඒ හැර දෙනුන් පළක, කතාවල් පැවැත්වීමට මට ආරාදනා ලැබුණි. ඒ තැන්වලදී මා කතා කෙලේ මහායාන බ්‍රිද්ධාගම හා එයින් කළාවන්ට ලැබුණු රුකුල ගැන ය.

කිඩිබතයෙහිදී ද තේපාලයෙහි දී ද මහායානය අවබෝධ කර ගැනීමට අවස්ථා ලැබුණු මට, එය කෙරෙහි නිතුනින්ම ඇල්මක් ඇති විය. ස්ථානික රටකින් පැමිණි මවැනෙකු මහායානය ගැන ප්‍රසංසාත්මක ව කතා කරනු ඇසු ජපනු මා කෙරෙහි පැහැදුණුහ. සාමාන්‍ය ලාංකිකයන්ගෙන් මවුන්ට නිතර ම අයන්ට ලැබුණේ ඡපානයෙහි බුද්ධගාමක් නැත යන මතය ය. කඩාවක් පැවැත්වීමට මා කැදවනු ලැබූ සැම අවස්ථාවකදී ම මට සිරිතක් වශයෙන් පුරු මුදලක් ගෙවන ලදී.

මේ කෙසේ වෙතත් තෝකියෝවෙහි දී මට වියදම් අධික විය. කිසි විටක සිතට පැනසීමක්ද නොලැබුණි. සිතෙහි භට ගත් නොසන්සුන් කම නිසා, පැය ගණන් අරමුණක් තැනි ව ඇවිද මම වෙශයට පත් විමි. පාලව තැනි කර ගැනීමට නොවරද ම සවියට අවන් හලකට යාම නිසා, මුදල් අපනේ වියදම් විය. මේරිය සොයා ගත් ද සිට මේ වියදම් මට පාලනය කරන්නට හැකි වූ නමුදු, එහි නිතර නිතර යාමට මම පසු ව දී මදක් කුලැටි විමි. එහෙයින් මම වෙත අවන් හල්වලට පිටියියෙමි.

එදු මා මේරියට ගියේ මදක් ර වි ය. එහෙන් තවමත් කිප දෙනෙක් එහි සිටියහ. දෙසතියකට පමණ පසු මා දැකිමෙන් සතුටට පත් වූ විලාසයක් දැක් වූ නොරිකාගේ මුවින්, අඛණ්ඩ වාග් ධාරාවක් මා දෙසට ගලා ආවේය. මට ඒ සියල්ලක් නොනේරුණු නමුත් පසු ගිය සිකුරාද මා එන කුරු තමා බලාගෙන සිටි බවක් ඇ පැවැත්වා යයි මට හැඳුණි. රිට පෙර දුවසක මට බිර දී සංග්‍රහ කළ හිරෝකවා සා. ස්විල්ප වේලාවකට ඉස්සර ඇවින් ගිය බව ඇ ක්විවාය. මහු මා ගැන ඇසුලේ ලු. මා සිකුරාද ද්වස්වල සිරිතක් වශයෙන් එහි එන බවක් ඇදහිමට ඇට කවර සේතු තිබුණේ දැයි මට තේරුම් ගත නොහැකි විය. මා එවැනි නියමිත ද්වස්ක එහි ගිය බවක් මට මතක තිබුණේ තැත. නොරිකා මා මෙසේ පිළිගත් වේලේ, අසල සිටි තරුණ පුවලක් සිතා මුහුණින් පුතුව කුළුපග ලෙස මා දෙස බැහුහ. අවන් හලේ වැඩි කළ වැඩිමාල් ස්ත්‍රීය මා සේස්සන්ට හඳුන්වා දුන්නාය.

“මේ දෙවෙන්දරා යා, අපේ අලුත් යාලවෙක්.” යි ඇ ක්විවාය.

එද මිදේරියට පැමිණි සියලු දෙනාගේ ම සැලකිල්ලට මම ලක් විභි. එහෙත් අයන ලද නොයෙකුත් ප්‍රශ්න තිසා මට එක් අවස්ථාවක දී ලේ රා ඇති විය.

“දෙවින්දෙරා සං මෝන විදියේ කුම ද කන්නො?” සි නොරිකො ප්‍රාග්ධ්‍රා ය.

“මම ජපානයේ කුමට කමයි කුමති.”

“ජපානයේ කොයි කුමත් කනවිදී?”

“මුව්, මම දැන් භුම විදියේ ම කුම කනව්.”

“දෙවින්දෙරා සං පුකියකි, කෙම්පුරා ආදියට කුමතිදී?” සි එකතොක් ඇසිය.

“මුව්, මම කුමතියි. නමුත් ඒවා අපුන් කුම වර්ග නේදා? මේ අවධියෙන් මෙහා හදුනුවා. තියම ජපන් කුම නොවේ,” සි මම පිළිතුරු දුනිමි.

සියලු දෙනාම පැහැදුෂූ විලාසයකින් මා දෙස බැඳුන.

“අපට වචා නොදු දන්නවා නේ ජපානය ගැනු.”

“මොන කුම ජාතිවලදට වැඩිය ම කුමති?” සි තවත් කෙතොක් ප්‍රශ්නා කෙලේය.

“මම වැඩිය ම කුමති ප්‍ර්‍රිඛ්‍රාවලටයි, සම්මිවලටයි.”

“මුවුනු වඩාත් මේ විත වූහ.

“හැඳුවට ම? පිට රට අය ඒවා කන්නේ නෑ නේදා සාමාන්‍යයෙන්?”

“නෑ තමයි. ඒක් පුරුෂ ව්‍යුනාම කුමති වෙන්න මින.”

“වෙන රටවලත් මාල් කනව ද උයන්නේ නැතුවි?”

“නෑ ම. හිතන්නේ ජපානයේ විතරයි.”

“විනයෙන් සමහර පළාත්වල කනව නේදා?”

“ම. හරියට දන්නේ නෑ. ම. විනයට ගොහින් නෑ.”

අවන් හල මදක් හිස් වනතුරු මම රීදුරුවක් නොලේ ගසමින් එහි සිටියෙම් එහෙත් ඉක්මනින් හිස් වන හැඩික් නොපෙනිණ. රේ බෝ වෙන් ම අමුන්තන් අඩු වනු වෙනුවට, තව කවත් අය පැමිණියන. සියලු දෙනාට ම ගොරිකො ආවාර කෙලේ බොහෝ කළක සිට හඳුනා ගෙන සිටි අය තැවත මූල්‍ය ගැසුෂූ විවක මෙනි.

මා ලහ සිටි අය තම තමන් අතර දෙඩින්ට පටන් ගත් කළ, මම ගොරිකොට කනා කෙලෙමි.

“මේ මාසේ තටන කබුකි කවද ද බලන්න යන්නො?”

“කවද හරි යමු.” සි කියමින් ඇ අමුන්තෙකු ඉල්ලු බීමක් මිශ්‍ර කරනට පටන් ගත්තාය.

එද “කබුකි බලන්ට යමු” සි ඇ කිවේ, තමා ඇත්තොන් ම යාමට අදහස් කළ තිසා නොව, පුදෙක් පිළිසදර දෙයීම සඳහා සිමට තැවත සිතිණි.

“නො·ව· ඉක්මනට විවාහ වෙන්ත යන වගත් අපට ආර්ථි සි. ඒ හැඳුදී?” සි කෙනෙක් ඇසුවේය.

“නෑ. කවුද කිවිවේ? එහෙම කළුපනාවක් තැ දැන් ම” සි ඇ නොපැකිල පිළිතුරු දුන්නාය.

“නො·ව· අවුරුදු දහයක් හිටියෝන් ම. නො·ව· එක්ක විවාහ වෙනවා.” නොරිකො කෝප වූ විලාසයක් ආරුඩ කරගෙන මහු දෙස බැඳුවාය.

“මම ලබන අවුරුද්දේ පාස වේල, අමෙරිකාවට යනවා. ශිහිල්ල අවුරුදු දහයකින් ආපහු එනවා. නො·ව· ඉන්නව ද එතකළු?”

“අවුරුදු දහයක් වෙන කොට මම නාකි ගැනීයෙක් වේරි.” ඇ නැවත සිනා යෙමින් කිවාය.

“එහෙතම් එන්ත මාත් එක්ක අමෙරිකාවට”

“අුත්තෙන් ම අමෙරිකාව නොද රටක් වුණන්. මම වැඩිය කුමතියි ඉන්දියාවට යන්න, මම කුමතියි ඉන්දියාවේ නැවුම් ඉගෙන ගන්න. මෙහෙම මෙහෙම බෙල්ල නටවන්න” සි ඇ මා දෙස බලමින්, හාරතීය නිලධාක මෙන් බෙල්ල නටවන්නට තැන් කළාය.

“නොරිකො සං ඉන්දියාවේ නැවුම් දැකළ තියෙනව ද?” සි මම ඇසිමි.

“මච් ම. සැරයක් දැක්ක, සාරාභායි නිලධායි.”

“අද කවුන්ටරය පිටිපසින් එලියට ඇවින්, මා හා වෙනත් කෙනෙකු අතර වූ හිස් බංකුවක් මත වාචි වුවාය.

“මන්ස්! තනියම පුළුවන් ද?” ඇ වැඩිමාල් සේවිකාවගෙන් ඇසුවාය.

.. “පුළුවන්, පුළුවන්, නො·ව· ඔහොම ඉන්න.”

“නොරිකො සංට රපන් තැවුම් පුළුවන්ද?” සි මම ඇසිමි.

“විතක් පුළුවන්. ඉස්කේලේ යන ද්විස්වල ඉගෙන ගන්තා.”

“මම උගෙනවන්නම දෙවෙනදෙරා සංට ලේසි නැවුමක් දෙකක්. ඉනා ම නොද තැග්ග තේ, යන කොට ගෙනියන්ත,” සි හදිසියෙන් හටගත් උතන්දුවකින් මෙන් ඇ කිවාය.

“බොරු තේ ද මාත් එක්ක කඩුකි බලන්න යනවයි කිවිවේ?” සි මම ඇසිමි.

“නෑ බොරු තොවේ.” සි කියමින් ඇ තම දින පොත ඔබාක්කුවෙන් ගත්තාය.

“මෙන්න මේ ද්විස්ලින් ඕන ද්විසක් නොදයි. කා මොකු දේ- තේරෙනවයි?”

“අභහරුවාද, මුහස්පතින්ද, යෙනසුරාද තො?”

“නොදන්න දෙයක්නෑ. හැඳුයි හැන්දැවට බෑ. මම මෙහාට එන්න මත හය නමාරට.”

1. ‘අක්කා’ යන ක්රිම ඇති විවෘතයි. වැඩිමාල් අයට මෙසේ ආමන්ත්‍රණය කිරීම සිරිනක්.

“ଶେଷାତି କେବଳରୁଦ୍ ଯାଏ”

මෙනෙක් වේලා මුදලක වාසි වී, වැඩි කතාවක් බහක් තැකිව සියිවක් බොම්බ් සිටි තරුණ පෙනුමකින් යුත් කෙනෙක්, ඇවින් මා ලගින් පායි වී ය.

“ମେଘ କମ ହୋଇଲି,” କିମ୍ବା କିମ୍ବା ମତ ଅଛି ଦନ୍ତଶରୀଳ.

ଭିନ୍ନ ଅପେଁ କଣ୍ଠାଲିର ବାଦୀ କରନ୍ତାଲିର ମତ ଲବିା କ୍ଷମତା ନୋହିଲି.

“ප්‍රසිද්ධ නොගුවීගේ තැක්සෑ ද? යෝජන නොගුවී කියන කළියා?
රියාගේ ප්‍රත්‍යා, ඉසම් නොගෙනි - පතිලා හිඳුවියා?”

“ම.වෙනයි....මට මුඩත් කරන්න බැ...වසේද විශ්ව විද්‍යාලයේ අධිරුද තුනයි.ගැහෙන....අන්තත් බැ.”

“වයෝ විහ්ච විද්‍යාලයට යන්නේ ඉහළ පෙළේ අය නේද?” ඒ මම ඇසුම්. “බොහෝම හොඳ තැන”

ඖභු සිනාස්ථලෝය.

“ලේ වුණක් මට මූකක් කරන්න බැං. බොත්තා. විකරයි පුළුවන්...” ඔහු මට නිමක් පිරනුමුවේය. අපතුරින් වුව ද මම එය පිළිගක්නෙමි.

“මම දැක්කා දෙවෑන්දුරා සං මෙහාට එනවා දෙනුන් ද්‍රව්‍යක්. මම දැන්...අවුරුද්දක් විතර වෙනවා...මෙහාට එන්න පටන්ගෙන.”

“මම මාසයක් වත් නා,”

“එදා හිටියේ කෝකිලා විශ්ව විද්‍යාලයේ ආචාර්යී කෙනෙක්. එය මොදට දන්නව ඉත්දියාව, ලංකාව ගැන. මම මූකුත් දන්නේ නෑ. මම මෝධියෙක් ඒක් දැන් නම් පොත් කියවනව්, දෙවෑන්දෙරා සං නම්බුතායින් පසුයේ”

ତିଣୁ ଆପେ ଦେକ ବାଗେବେ ପିଯାଗେନା ଯ, ଦେଖିବେ.

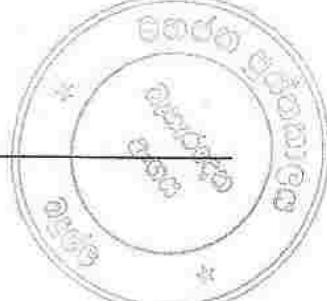
“ତୋ-ଲିଂ, ତଥି ଲିର, ଡେଲେନ୍‌ଡେର ପ୍ରା-ତ” ଏଇ ମହା କବିତିଯ.

“କମଳ ତାରେ ତାରିଖ ଲାଗିଥାଏନ୍ତି, ଯା କରାଯାଇଥାଏନ୍ତି ।”

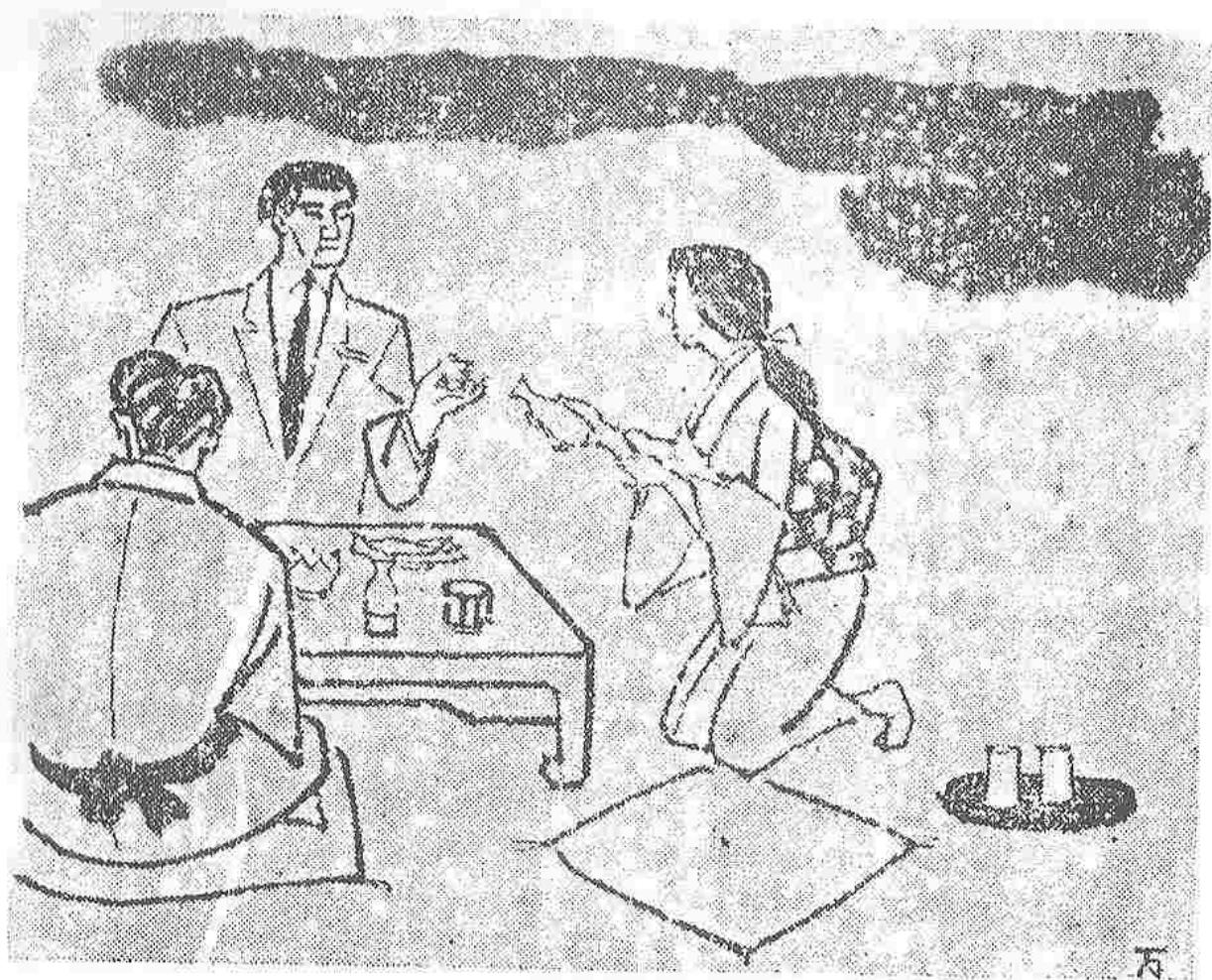
“නො-ව. හොඳ කෙල්ල. මම නො-ව-ට ආදරේය.” සි ඔහු අනාරිකාට ඇ, සෙන පේ මා දෙස තුරි ක්විවිය.

අවන් හලින් අන්තිමට පිට වි තියේ අප දෙදෙනාය. නොගුවේ පුරා මතින් වැනෙනේය.

“නොගුවි සං පරෙස්සලින් යන්න. ම-යපුම් තහයි.” 14 නොරිකා අදර ගාවට විත්, එය හරිමින් කීවාය.

1. “පුවියේ හිදු ගතක” යන තේරුම් ඇති ආචාර පාඨයයි.

2

ඩු තෙකුකි බලා ආපසු යත විව, ද්‍රව්‍යක තම ගෙදරට එන මෙන් නොරිකො මට ආරාදනා කළාය.

“මිනෝස්! බලාගෙන ඉත්තවා, දෙවෙන්දෙරා සං හම්බ වෙන්න,” සි ඇ කිවාය.

“තාත්ත කොහොම ද ම. ගැන දැන්නේ?” මම පුදුම වි ඇසීමි.

“ඇයි දන්නේ තැන්තේ? ම. දෙවෙන්දෙරා සං ගැන ඔක්කොම කියල තියෙනවා. තාත්තට කියන්නේ තැතුව මට යන්න පුරුවන් ද මෙහෙම්?”

“මම එහෙම එන එක හොඳ ද, මාව අදුනත්තෙන් තැනි කොට?” සි මම ඇසීමි.

“එකට කමක් නෑ. තාත්ත් එක විදියක පිත්තරුවෙක්, දෙවෙන්දෙරා සං වශේ ම. දෙවෙන්දෙරා සං එක්ක කතා කරන්න කුමතියි කිවා.”

“තාත්ත කුටියම් විතු අදිනවද?” සි මම උනන්දු වි ඇසුවෙමි.

“කුටියම් විතු අදිනන් නෑ. තුම්ත් කිමොනාවල ලාංඡන අදිනව. ඒ කාලේ තාත්තා කුවුකි තැවත්තාගේ කිමොනාවලන් ලාංඡන ඇදල දෙනව. එන්න වෙලාවක හැඳුණ ගෙදර කිහුවය.....”

1. “පියා” යන්නට ගෞරවාර්ථ විවහයයි.

“එක වෙනත් බැං. ජපන් ගෙවල් කොහොමටත් පිරිසිදුයි.” සි මම කිවේමි.

“එ වූණත් අපේ ගේ දැක්කම පුදුම වේවි. අමුතුවෙන් ම අපිරිසිදු” සි ඇ සිනායි කිවාය.

තම තිවස පිහිටි තැන ඇ මට රු සටහනක් ඇද විස්තර කර දුන්තාය.

“පුරුවන් නම් ලබන බදු හවසට එන්න. මම බදු යන්නේ තැ අවන් හලේ වැඩිව.”

රූග බදු, ඇ කී පරිදි මම තිබුයා සිට විදුලි රියෙහි තැන, සංගේරයා ම. සත්දිය තෙක් ගියෙමි. සංගේරයාවෙන් බැස, වකබයිඩ් පැත්තට යන පාර ඔස්සේ ස්වල්ප දුරක් ඇවිදාගෙන යන විට, කියිවෙක් මට ආමන්තුණය කෙලේය.

“දෙවෙන්දෙරා සං ද? මම බලා හිටිය එන කළේ. මම හිදේලී. තොරිකොගේ අයියා,” සි කියා ඔහු තැම් මට ආචාර කෙලේය.

මුවන් විසුවේ, කුඩා වතු කැල්ලකින් වට වු ගේ පොඩිඩක ය. තමා ආභ්‍යාවෙන් මුදල් ගෙයට ගෙන, ගේ සැදු සැට්, යන ගමන් හිදේලී මා සමඟ කිවේය.

“මේකේ ප්‍රාග්ධනක් හරිය හැඳුවේ මම තනියම. වැඩි වියදමක් ගිය තැ.” අපේ අඩි ගබේදය ඇයි තොරිකො විත් ඉස්සරහ දෙර හැරියාය.

“පාර යොයා ගන්න අමාරු වූණා ද?” සි ඇ සිනා සෙමින් ඇසුවාය.

“තැ, මම මෙනතට වෙන කළේ වරදදන්නේ තැතුව ආචා. තොම්බරේ අහගෙන එන්න තිබුණා කොහොමටත්,” සි මම කිවේමි.

“ජපන්තයේ, ලිපිනය විතරක් බලලා ගෙයක් යොයාගන්න බොහෝම අමාරුයි. වකවියිඩ්-වා කියන්නො මේ හරියටයි. එ වූණත් දෙසිය විසිපහදුරන තවත් ගෙවල් තියෙනව වකබයිඩ්- වාවල,” සි හිදේලී කිවේය.

මා සපත්තු ගලවා ගෙට තැග ඇතුල් වු විට, තොරිකො සපත්තු කුටිවම ගෙන, ගෙයින් පිට වන විට එය පයෙහි ලා ගැනීමට පහසු වන විදියට හරවා පැඩිය උඩ තබා, මා ගෙතුලට කුදාවාගෙන ගියා ය.

“අපේ ගේ ඉඩක් තැ දෙවෙන්දෙරා සං ට හරියට සාගුහ කරන්න.”

“තැ. මේ කියෙන ඉඩ මදුයි? ම. එ හැරි විශාල මිනිහෙක් තොමෙන්.” සි කියිලින් පහන් මේසයක් ගාව පැයුරු බිම තබා තිබුණු කුසිම මත වාඩි විමි. ඉක්කිති ඇ පසග පිහිටුවා මට ආචාර කළාය.

“අපි බොහෝම යන්නේෂයි ආචාර.”

තොරිකො කළින් කිවාක් මෙන්, එ කාමරය සාමාන්‍ය ජපන් ගෙවල් මෙන් දැක්වූ තොවිය. වෙන බොහෝ ගෙවල්වල මෙන්, බිත්තියෙහි එල්ලන ලද සිතුවම් පට වත්, මල් බුදුන වත් එහි තොපෙනිඩ්. එද මට

සංග්‍රහ කිරීම සඳහා, නිදන කාමරයක් අස් පස් කර විශේෂයෙන් පිළිවෙළ කරන ලද බව මට තෝරුණේය.

“දෙවෙන්දෙරා සංච හිතල ඇති නොදු දී?” සි අසුමින් හිදෙඟී අහුරු කබලක් දැකින් ඔසවාගෙන වින් මා ලග තැබුවේය.

“තාත්ත එලියට හිහිල්ල. ඉක්මනට ඒවා.” සි කියමින් නොරිකො ගෙතුලට හියාය.

හිදෙඟී මා සමග කතා කෙලේ ඉංග්‍රීසියෙන් ව්‍යව ද ඔහුගේ මුවින් විවන පිට වූයේ මහත් ආයාසයකින් බව මට පෙනුණි. බොහෝ විට ඔහුගේ උච්චාරණය තෝරුම් ගැනීමට ද මට අපහසු විය. මහුව කන් දී ගෙන හිරීම ද ඔහු ක්‍රි දේ වටහා ගැනීම ද මටත් මහත් විහෙසක් ගෙන දුන් ක්‍රියා විය.

“හිදෙඟී සං වැඩි කරන තැන ප්‍රාග්ධනක්දර දී?” සි මම ඇසුයෙම්.

“මේ ද්‍රිස්ථිල මම ගෙදරමයි ඉන්නේ,” සි ඔහු කෙටියෙන් පිළිතුරු දුන්නේය. මා වැඩි විස්තරයක් ඇසුවේ තැත. ජපන් අකුරු පහසු කිරීමේ ප්‍රශ්නය ගැන අපි සාකච්ඡා කෙලෙමු. වින අකුරු අන හැර දැම්මාත්. පිට රිටියන්ට ජපන් බස ඉගෙනීමට මහත් රුකුලක් වන බව මම ක්වේමි. වින අකුරු පාවිච්චි නොකළාත්, ලියන ලද වාසගමේ තෝරුම වටහා ගැනීම අපහසු යයි ඔහු තරක කෙලේ ය. එක ගබ්දයට නොයෙනුත් තෝරුම් නිඛෙන හෙයින්, ඒ ඒ තෝරුම ගෙන දෙස වෙන වෙන වින අකුරු පාවිච්චි කළ යුතු බව ඔහු ඇදුහුවේ ය.

අප සාකච්ඡා කරන අතර, මගේ මුළු සැලකිල්ල ඔහුගේ වාද්‍ය කෙරෙහි නොරිදිණි. අපේ සමාගමට නොරිකො නොභින්නේ මත්දැයි මම කළුපනා කළේමි. අකුරු පිළිබඳ ප්‍රශ්නය ගැන මගේ උනත්දුවක් නිඛුණු තමුන්, එවෙළෙහි දිගට දුරටත් ගැන වාද කරන්ට මට සිතක් නොවී ය. මා ඔහු ක්‍රි දේට කන්දී ගෙන සිටින විලාසයක් දැක් වූ තමුන්, වරින් වර ඔහුගේ කතාව කන්දෙස්කිරියාවක් සේ මට දැනින්.

නොරිකාගේ කර හඩ ඇසීමෙන් මගේ සිත සංසුන් විය.

“මිනෝස් ඇවිල්ල නොදු?” සි කියමින් ඇ කාමරයට වින්, මිදුලට හැරෙන දෙර පසකට තල්පු කොට, පිටත බැලුවාය.

“මිනෝස් එන්න ඇතුළට. ඇයි මිදුලෙ ඉන්නේ? දෙවෙන්දෙරා සං ඇවින් ඉන්නවා.....මිනෝස් හරි ලැංජ්ජාකාරයා,” සි ඇ මා දෙසට හැරි ක්විවාය.

නොරිකොගේ පියා, මිටි, මදක් තරබාරු පුරුෂයෙන් විය. කළු පැහැයට පුරුෂ කිමොනොවක් ඇද සිටි ඔහු, තම ලි සෙරෙස්පු කුවිටම එමියෙහිනබා, ඇතුළු වී, පැයුර මත දන ගසා වාඩි වී, නැමී මට ආවාර කෙලුයේ.

“එදු නොරිකො කුවුකි බලන්න එක්ක හියාට බොහෝම ස්තූතියි,” සි ඔහු ක්වේය.

“මොනව ද දෙවෑන්දෙරා සංච කුමට හැඳුවේ?” සි ඔහු තොරිකොගෙන් ඇසිය.

“දෙවෑන්දෙරාස. ජපන් කුමට කුමති හන්ද පුළු හැඳුවා.”

“මම ගිහිල්ල බේර ගේන්න ද?”

“එපා, සකො¹ තියෙනවා. දෙවෑන්දෙරා සං සකේවලට කුමති නේ, බේරවලට වචා?” සි තොරිකො මගෙන් ඇසුවාය.

“මව්, ඇත්තේන් ම මම නම් නැමති සකේවලට තමයි. තොරිකො සං වැඩි කරන අවන් හලේ සකේ තැ නො?”

“දෙවෑන්දෙරා සං හරියට ජපන්කාරයෙක් වගේ මයි.” සි ඇගේ පියා මදහසින් පුතුව කිවේය.

තොරිකො උණු කරන ලද සකො බදුන ගෙනැවිත්, මේසය ගාව දන ගසා වාකී වී, ඉතා සීරුවට බදුන අතින් අල්ලා අපේ කුඩා සකසුකිවලට² වන් කළ සැටි මගේ සිතෙහි මැත්තින් ඇදී තිබේ. ඇ බොත්තේ තැද්දුයි මා ඇසුවිට,

“ඉතා ම පොඩිඩික් ගත්තම්,” සි පියා සකසුකියක් අතින් ගෙන මා දෙසට දිගු කළාය. මා එය පිරවු විට ඇ එය මේසය මත තබා, තැවත දැනින් ගෙන, තොලෙහි තබා රස බලන්නාක් මෙන්, උගුර උගුර බේවාය. ඇ ගෙට ගොස් අපේ කුම රැගෙන ආ සැටි ද මට අමතක තොවේ. ඇ දන ගසා දෙර පලුව පයෙකට තල්ල කර හැර, එහා පැත්තේ බිම තැඹු කුම බදුන රැගෙන මෙහා පැත්තෙහි තබා, තැවත දොරපලුව තල්ලකර වසා බදුන අතට ගෙන ආවේ තිපියම් වතාවතක් පුරන්නා සේ ය. මේ පියල්ල ම ඇය කෙලේ උත්පත්තියෙන් ලැබූ ඇඩිභැහිකමකින් මෙනැයි මට සිතිහි. අවන් හලෙහිද මට හමුව තොරිකො ද ගෙදර සිටි තොරිකො ද කෙතරම් වෙනස් වූ දෙදෙනෙක් ඇයි මම කළුපනා කෙලෙමි.

වියෙකා ගෙතුලසිට පැමිණියේ, අප කමින් පිටි අතරය. ඇ හින්දුරි, උස, දැකුම්කලු ස්ත්‍රීයක් වූවාය.

“මේ මගේ හායීව, වියෙකා,” සි හිදේල් ඇය මට හදුන්වා දුන්නේය. ඇ මාසහයක පමණ කුඩා ලදරුවෙකු අතෙහි තැව්වූන් ඇවින් අප ලග වාකී වූවාය.

“සමාවෙන්න, අද කුමට අමුතුවෙන් මුකුන් හදන්න බැර වූණා” සි ඇ මට කිවාය.

අද කතා කෙලේ සාමාන්‍ය ස්ත්‍රීන්ගේ හඩව වඩා මන්ද යෝරයකිනි.

“තොරිකො තිතර ම කියනවා, දෙවෑන්දෙරා සං කොයි තරම් කරුණාවන්න ද කියල. අන්ත වාරයක් ඇතුතියි.”

1. බන්වලින් පාදන මුළු වර්ගයක්.

2. සකො බොත, ඉතා කුඩා, මිටි තැඹු බදුන් වර්ගයක්.

කැම කුවායින් පසු, තොරිකො, තම පියා කිමොනොවල අදින රු සටහන් මූලුණය කර තිබුණු පැරණි පොතක් මට පෙන්වාය.

“මතෝසා, මේවා විස්තර කරල දෙන්න දෙවෙන්දුරා සංච,” සි ඇ තම පියාට කිවාය.

ජපානයේ හැම පවුලකට ම විශේෂ ලාංඡනයක් කිහෙන බව දු උත්සව අවස්ථාවලදී ඒ ඒ අය තම පවුලට අයිති ලාංඡනය දමන දද කිමොනා අදින බව ද නකාලීමා සං මට විස්තර කර දුන්නේය. කඩුකි තළවන්ගේ තර් ගෝනුයට අයිති ලාංඡනවල රු සටහන් ද පොතෙහි තිබුණි.

“මේ තමයි කිකුගොරෝ ලාංඡනය. මේක එන්නොසුකෙ ලාංඡනය. මේක කිවියමොන් නළ ගෝනුයට අයිතියි.”

සමහර මෝස්තර පත්‍රන්ගේ රුපවලින් ද සමහර ඒවා කුරුල්ලන්ගේ රුපවලින්ද වෙනත් ඒවා මල්වල හැඩුහුරුකමට ද නිරමාණය කර තිබුණි. අපේ තෙවළීම් මල් මෝස්තරවලට බෙහෙවින් සමාන මෝස්තර ද ඒ ලාංඡන අතර විය.

තමා පියාගේ රාජකාරිය ගැන තොරිකො ඉතා උතන්දුවෙන් කතා කළාය. නකාලීමා සං වැඩිය කිසිවක් දෙඩුවේ තැක. තම ශිල්පය ගැන සඳහන්කිරීමට මහු ලැංකා වූ බවක් මට පෙනිණි.

“තාත්ත සිත කාලෙටත් උෂ්ණ කාලෙටත් එක වගේ ම හිබවිය¹ ගාව ඉදගෙන මොන්” ඇදල තමයි අසතිප වුනේ. තමාත් වැඩිය සනිපයක් තැක්.”

“කොනොම ද කිමොනොවලට මේ ලාංඡන දමන්නේ?” හරි ම සියුම් වැඩික් නො?” සි මම ඇසිමි.

“ඉස්සේල්ල මෝස්තරේ කඩියක ඇදල ඒකේ ම කපන්න ඕන. රීට පස්ස ඒ කඩිය මෝස්තරේ කිමොනා රෙද්ද උඩ තියල. ගලේ සායම් උරවිව කරල, තෙලිකුරෙන් කිමොනාවේ අදින්න ඕන. සායම් කරන ගමන්, හිබවිය උණුහුම්න් කිමොනා රෙද්ද තිතර වේලන්න ඕන. තැන්නම් ඔත්කොම බොද වෙනවා.”

තොරිකො එය විස්තර කළ අතර, නකාලීමා සං තැගිට ගොස්, තමා පාවිවිව කරන ආපුද ගෙනැවින් මට පෙන්නුවේය. තමා කඩියක කැපු ඉතා සියුම් මෝස්තරයක් ද මහු මට තැගි කෙලේය.

“මික පරෙස්සමෙන් කියාගන්න. හරි වටින දෙයක්,” සි තොරිකො මට කිවාය.

මා රි වී ආපසු යන විට හිදේක් හා වියෙකා ද තොරිකො ද මා සමග මහ පාර තෙක් ඇවිදගෙන වින් මා විදුලි රිය පොල ගාවට ඇරුණු.

1. හිනි කබල ලොකු මැවි බදුනකට වැඩි දමා, ඒ මත හිනි අඹරු තැබීමෙන් මෙය පිළියෙළ කරනු ලබයි.

2. ලාංඡනවලට කියන තම ය.

“දෙවෑන්දේරා සංච පාල ඇති ජපානයේ තෝදී?” සි යන ගමන් වියෙකා ඇසුවාය. “කැම එහෙම තනියම පිහැන්තවදී?”

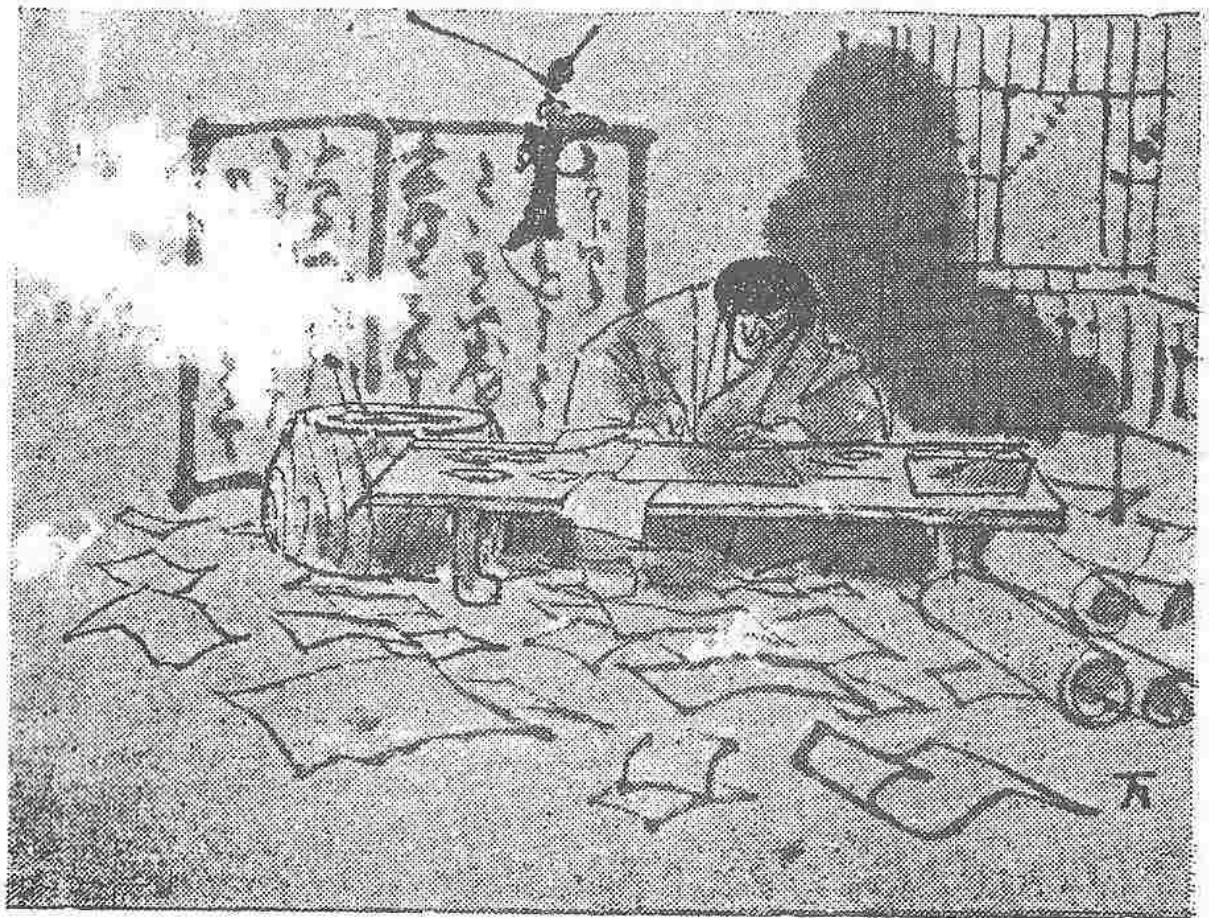
“නෑ, මට උයන්න කම්මූලියි. මම නිතරම පාන් කනව. ඉදළ හිටල කබිකට යනවා.”

“නොරිකාට පුරුවන් නේ ද්‍රිවාලට මොනව හරි හදල දෙන්න. ද්‍රිවාලට වැඩික් නෑ තේ?”

වියෙකා එසේ කිවී කවර අදහසකින් දැයි දැන ගැනීමට මට ඇගේ මුහුණ දෙස බැලිමි. හිදේරී නිය්යබිද විය.

“මම ශිහිල්ල කරදර කරන්න හොඳ නෑ. නිතර ම වැඩි. පිතුවම් අදිනවා,” සි නොරිකා නොපමා ව කිවාය.

“ද්‍රිවසක් මම ලංකාවේ කර හදන්නම්. ඔක්කොම එක්ක එන්න ම. ඉන්න තැනට,” සි මම කිවෙමි.

3

ඩී එ නකාලීමා පවුලට ම කැමට මා ආරාදනා කළ තමුත් එද පැමිණියේ හිදෙසි හා නොරිකා පමණි. ලදුවා බලාගැනීමට තිබෙන තිසා වියෙකාට පැමිණිම නොහැකි වූ බව ඔවුනු කිහි.

“නකාලීමා සං එන්නේ තැද්ද” මම ඇසිලි.

“තත්තා ලැංජයි. යන්නේ තැ කොහොවන්,” සි නොරිකා කිවාය.

මා හඳුනාගත් ලාංකික ශිෂ්‍යයෙකුගෙන් මට ලැබුණු ලංකාවේ තේ වත්කර මම ඔවුන්ට දුන්නොමි.

“අයිය තම් හරි කැමැතිසි ලංකාවේ තේවුලට” සි නොරිකා කිවාය.

“ඇය නොරිකා සං කැමති තැද්ද?” සි මම ඇසිලි.

“මම අකමැති තැ. ඒ වුණත් මම වැඩිය ම කැමති ජපන් තේවුලටයි” සි ඇ පිළිතුරු දුන්නාය.

“ජපන් තේ තින්න තේ,” සි මම කිවෙමි.

“තින්න වුණාට රහ නොදිය. ජපන් කැවිලි බොහෝම පැණි රහ තේ?” ඒව කළ තේ බොන කොට නොද ගණනයි.”

“ලංකාවේ තේ බොත්තා අපට වැඩිය ඉඩ ලැබෙන්නේ තු. තේකෝප්පයක් යෝ. පනහක” විතර වෙතවා.” සි හිදේර් කිවේ ය.

තේ එක් අවසන් වූ පසු, නොරිකා කෝප්ප තුන පයිප්පය ගාවට ගෙන ගොස් සේදුවා ය. උදේ කුමෙන් පසු නොයේද එසේ ම තිබුණු වෙනත් බදුන් ද ඇ යෝද, මේසය පිස දමා, කුම කන තුන පිරිසිදු කළාය.

මම කුකුල් මස් ගෙනුවින් කරියක් සැදුවෙමි. බොහෝ කාලයක් තනිකර සිවිතයක් ගත කළ මම, මතා සේ කුම පිසීමට පුරුදු වී සිවියෙමි. ගාන්ති තිකෙන්තයෙහි වාසය කළ ද්විස්වල, එහි කුම මට අප්‍රිය වූ හෙයින්, මම කුඩා ගොයක් වෙන ම තුළියට ගෙන, පොල්, මීරිස් ආදිය මිලයට ගෙන, සිංහල කුම පිස කුවෙමි. කුම පිසීමට කාලය ගත වන තමුන්, මම එයින් විනෝදයක් ලැබුවෙමි. ස්ත්‍රීන්ට වඩා නොදට පිරිමින්ට කුම පිසිය හැකැයි මට නොයෙක් වර සිතිහිෂ්. එහෙන් අප්‍රිය කටයුත්ත වුයේ හැඳු විල. සේදීම ය. ද්විසට දෙනුන් වරක් හැඳු විල. යෝද එහා වූ විට, ඉන්දියාවෙහි දී වුව ද මම බොජුන් හලකට ගොස් කමි. තැත්තොත්, හැඳු විල. ආදිය වඩා පාවිච්ච කරන්ට සිදු නොවන විදියේ, පාත් හෝ එවැනි කුමක් කා වේලාව පරිමසා ගනිමි.

ඡපානයට ආවායින් පසු මා සිංහල කුම පිසු පලමු වනාව විය. එළ සිරිතක් වශයෙන් මා කාමරයෙහි කුවේ උදේ අහර පමණි. උදේට මම පාන් කුල්ලක් කර කරගෙන, තම්බපු බිත්තරයක් සමග කමි. අනතුරු ව මම පළතුරු අනුහට කරමි. හැම පැය බාගයකට වරක් ම තේ කෝප්පයක් සාදාගෙන බිඩු හෙයින්, මට හවිස වන තුරු බෙඩි ගිනි නොදැනුණි. සවස මම බැහැර ගොස්, සොබා¹ වරගයක් හෝ ලාබෙට ගත හැකි එවැනි කුම ජාතියක් අනුහට කරමි. ර වන තුරු ඇවිද ආපසු කාමරයට හිය විට, මම භැවිත තේ කෝප්පයක් බේලාය, නිද යන්නේ.

කරියක් සැදීමට වුවමනා කරන තුනපහ වරග ඡපානයෙහි ගත නොහැකි හෙයින්. මා පිසු කරියෙහි තියම සිංහල රසය නොවිය. මා එය සැදුවේ, කබේ සාමාන්‍යයෙන් විකිණීමට තිබෙන “ඉන්දේ කරේ” සි කියන තුනපහ වරගය පාවිච්ච කිරීමෙන් ය. එයින් ලැබෙන්නේ ඉන්දියාවේ කරියෙහි රසය සිය, ලංකාවේ කරියෙහි රසය නොවේ. සිංහල කරියෙහි රසය මදක් වුවද ලබා ගැනීම සඳහා කඩවල විකුණ්ට්ව තිබෙන “කෝහරමි” ගත මීරිස් කුඩා ගෙන ඒවා යහුම්න් දැමුවෙමි. පොල් කිරී වෙනුවට එම කිරී පාවිච්ච කෙලෙමි.

මා ඉතා මිනැකම්න් කුම පිසු තමුන්, ස්විල්පයක් වන් කුවේ හිදේ පමණි. නොරිකා නම් යන්තම් කට ගැවා විතරයි: “ඇගේ දැසෙහි කදාල මීරිස්. ඇ වහා වනුර බි, මා ගෙනුවින් තබා තිබුණු රාඛු අවිවාරු සමන හිකම් බන් කුවාය.

1. යෝ. පනහක් සහ හැට පහ පමණ වේ.
2. යට සිටියෙන් සාදන ලද, විත තුවිල්වලට සමාන, කුම වරගයක්. මෙහි නොයෙක් විශේෂ හිමි. විත සොබා වරග ද ජපන් සොබා වරග ද රජනුත්තේ එදිනේ ආහාරයට බෙහෙරින් ඇතුළන් වේ.

එදිනට පසු තොරිකා මා බලනට තොයෙක් වර ආවාය. ඔක්සාවා සිට මේරි අවන් හලට පයින් ගමන් කළහොත් විනාඩි විස්සකට වඩා ගත වන්නේ නැතු. බොහෝ දිනවල තොරිකා ද්‍රවල් එකාලනට පමණ ඇවිත්, කාමරය අස් පස් කොට, මට කුම පිප දී, සටස් වන තුරු මා සමඟ කතා බහ කරමින් සිට, පසුව අවන් හලට යයි. ඇය පිටත් වී යන්නේ ඉතා අකුමැත්තෙනි.

“එතන කව කොවිවර කල් වැඩි කරන්න වේවි ද දන්නේ නැ. මට දැන් එපා වෙලා.”

“ඇයි ඉතින් යන්නේ නැම ද ම?” සි මම ඇසීම්.

“තොගිනින් තොහොමද? අයියට රස්සාව නැති වෙලා දැනට හාර මාසයක් විතර වෙනවා. මාස් පතා ඉන්පූරන්ස් මුදල් හමිබ වුනාට ගෙදර වියදමට මදී.”

“තාත්ත වැඩි කරන්නේ නැදදා?”

“තාත්තට දැන් ඒ හැරි වැඩි හමිබ වෙන්නේ නැ. යුද්දෙන් පස්සේ වැඩි නැති වෙලා හියා. දැන් කවුද ඒ තරම කිමොනා අදින්නේ? අපි යොක් සුයාවල ඉන්දැදි රජ පවුලේ කිමොනාවල ලාංඡන දමන්නත් කැඳවන්නේ තාත්තවයි.”

තොරිකා දිනපතා එන්ට වුවාය. එහි අමුන්තක් ඇතැයි ඇට වන් මට වන් තොහුගුණික එය අප විසින් සිකා මතා පිළියෙළ කරන ලද්දක් තොවී ය. මා උදේ නැගිට වැඩි කරන්ට පටන් ගන්නේ ඇ එන බලාපොරොත්තුවෙන් ය. වෙන ද මෙන්, ලොව දෙස බැලිමට අකමුත්කෙන්, දැය පියා ගෙන, ඇදෙහි ගුලි වී, ද්‍රවල් වන තෙක් ම තොසිටිම්. පැය කිපයකින් තොරිකා මගේ ඇස් හමුවෙහි සිටි සි යන බලාපොරොත්තුව මා අවදි කරවා වැඩි ට පොළඹිවයි. “මහයා ගොසයිමසු”¹ සි කියන ඇගෙන් උස් උස කට හඩ දෙර ගාව ඇසෙන තුරු, අභ්‍යන්තරයෙහි උද වූ කිසියම් අප්‍රති උතන්දුවක්, සැම ද ම උදැසන මා සිත වෙලාගෙන තුවූ කණස්සල්ල පහකාට එහි බැංශලෙමින් හට ගන්ට විය. පෙර පරිදි මා කවන් ද්‍රවසකට අවදි වුයේ කවර හෙයින් දැයි සිනාගෙන තොවී, මා ඇදෙන් නැගිරින්නේ

තොරිකා පැමිණි වෙල් සිට මොහොතක් තිකම් තොසිටි. ඇ කොස්සක් හා අස්ව වලිගයක් වැනි බුරුසුවක් මිලයට ගෙනැවින්, දිනපතා කාමරයේ රනෙල් තුර, සැම තැන ම දුලි ගසා පුද්ද කරයි. ඇය තම ගුවමට උධින් පුද් එළුනයක් ඇදී, පුද් පාත්තඩියකින් හිස ඔතාගෙන, කාමරයෙහි ක්චිසර ලෙස වැඩි කළ සැවි මම ඇතැම් විට, මගේ වැඩි තවත්වා බලාගෙන සිටිම්.

“දෙවෙන්දෙරා සංට වැඩි නැදදැ?” සි ඇ එවැනි අවස්ථාවලදී මා දෙසට තොහුරි ම අසයි. මට ලේඛන සිති, මම නැවත වැඩි ආරම්භ කරමි.

බොදුන් හල්වල ජනන් කුම කුමට මට වැඩිය ඉඩක් තොලැබුණේ එවායේ තම් ගම් මා දැන සිටියේ නැති තිස්සාය. තොරිකා දිනෙන් දින

1. දෙයට පෙමු වරට කෙනෙකු හමු වූ විට ආවාර කරන පරිදි ය.

පිස දුන් නොයෙක් විදියේ අප්‍රත් කැම වර්ග කැම මම ජ්‍යායේ විවිධත්වය ගැන පූදුම විම. මා වැඩ කරමින් සිටින අතර ඇ කාමරය පූද්ද කර, කැම පිස, සියල්ල මේසය මත තබා මා කැමට කැඳවියි. ඇය මට ද්වීල් කැම සිරිතක් වශයෙන් පිස දෙන්ට පටන් ගෙන දෙතුන් ද්විසකට පසු මම කඩ විදියට ගොස්, කිරිගරුඩින් සාදන ලද්දක් වැනි, පූදු පාට ඔහ මටටම ඇති හම් කෝටු තුවටමක් මේසයට ගෙනැවිත් ඇය සඳහා වෙන් කර තැබුවෙමි. හම් කෝටු මේසය මත තැබීම සඳහා, පිහින් මැටියෙන් භාදන ලද තුබා මාලවින් දෙදෙනෙකු ඇ ගෙදිරින් ගෙනාවාය. මා තනියම කැම කැම ද්විසක් මගේ මේසය ගොස්ද බලුන්වලින් ද එතන මෙතන දමන ලද කිළුව රෙදි කැබලි හා කඩදිස්වලින්ද හැඩි වී තිබුණි. නොරිකා ඒ වැඩ කටයුතු බාර ගන් ද සිට, කාමරයේ සෞංචු තැන් මෙන් කැම මේසය ද දැකුම්කළ විය. ඇ මගෙන් සල්ලී ඉල්ලාගෙන, අපුරු හැඩියකින් යුත් තේ පෝටිවිවියක් ද පිස්ත කඩ තබන උණ බලුන් දෙකක් ද ගෙනාවාය. මේ සියල්ලෙන් සැරපුණු මේසය ගාව වාඩි වී, උණු ව්‍යුරෙන් පොහා මිරිකන ලද පිස්ත කඩෙන අත පිස, පිහින් මැටි මාලවින් මත තබා තිබුණු හම් කෝටු දෙක ගෙන මා කැමට ගැස්ති වුයේ, සිතෙහි හටගන් සමාධියකට බලු හැඳිමකින් යුතු විය. මා වාඩි වූ පසු නොරිකා මගේ කෝප්පයට කොළ පාට ජපන් තේ වත්කර, මගේ බොකු බත් බලුන බතින් පුරවා මගේ අතට දෙයි. මේසය මත වෙන ම තබා තිබෙන මාල, අව්වාරු වර්ග හා වෙනත් වැංතන සමග මා බත් කැම ආරම්භ කළායින් පසු විය, ඇ තම බලුන පුරවා ගත්තේ. තිතර ම කැම රස ද තැද්ද යනු දැන ගැනීමට මෙන් ඇ මද වේලාවක් නොකා බලා සිටින්නා සේ මට දැනෙයි.

“කැම රසයි,” සි මා කි විට, ඇගේ මුහුණ අමුතු ආලෝකයකින් පැහැපත් වනු මට පෙනේ.

“මොනවියින් ද මේව හදා තියෙන්නේ? මේ මොනවදී?” යන ආදි වශයෙන් මම ඇයගෙන් කැම වර්ග ගැන විස්තර අසම්.

“මේව වසන්ත කාලයේ කන සොබා වර්ගයක්. අද උණුපුම් ද්විසක් තියා මම හැදුවා. මේ මාල තියෙන්නේ සිත කාල විතරයි. මේව ගන්නේ මුදෙන්. අරන් වේලල උණු දළ කනවා,” යන ආදි වශයෙන් ඇ සියල්ල මට සියා දෙයි.

කැම කැවායින් පසු මම නැවත සිතියම් ඇදීම ආරම්භ කරමි. නොරිකා පිහින් කෝප්ප සෝද වනා, මා ලහ වාඩි වී, මා ලියෙහි කැටයම් පාඨන සැටි හෝ එහි සායම තවරා කඩදිස්යෙහි අව්වූ ලත සැටි හෝ ඉතා උණ්ඩ වෙන් බලා සිටියි. මා තිස ඔසවා ඇය දෙස බැලුවහොත්,

“කරන්න වැඩි. මා දිහා බලන්න එපා,” සි ඇ මා ව්‍යුත්වයි.

“කවුරු හරි කැටයම් විනු අව්වූ ගහනට දැකළ තියෙනවා?”ද

“නෑ. ඒ වුණක්, මම තාත්ත්ව ලාංතන අදින්න උදුවූ කරුණ මිශ්‍ර ප්‍රාග්ධන වෙනවා.”

“තාත්ත්ව උදුවූ කළා?”

“මිටි, බාත්තට සමහර විට ගෙනත් දෙනව්, ලාංඡන දුෂ් කිමොනො, පරණ ලාංඡන මකාල අමුතුවෙන් අදිත්ත. මම තමයි පරණ ලාංඡන ඩුරල, ලාංඡන දමන තැන පුද්ද කරල දෙන්නේ. ලාංඡන තිබුන තැන ඉරිලනම්, වෙත ම රෝ කැල්ලක ලාංඡනය ඇදල, අත්වියක් වගේ කිමොනොවට නුලෙන් අල්ලන්න ඕන. එක හරි සිරුවට කරන් ඕන වැඩික්. නුල් මැහුවාත්, හිල් ලොකුවට පෙනෙනවා”

“අක්කා තැද්ද ඒ විදිය වැඩි කෙලේ?”

“අම්මා මැරුණට පස්සේ අක්ක තමයි පුම් කබේ වැඩි කෙරුවේ. යොත්පුයාවල ඉන්දුද්ද අම්ම පුම් කඩියක් පටන් ගත්ත. හරියට මිනිස්පු ම පුම් කාරයා”

දවල් තුන හෝ හතර වන විට, මගෙන් ඉංග්‍රීසි ඉගෙන ගත්තා ශිෂ්‍යයෝ ද හිම්‍යාවේද පැමිණෙනි. සහියකට තෙවරක් මම මිබුයාහි පිහිටි විදුහලකට ගොස්, සවස පැය දෙකක් ඉංග්‍රීසි උගන්වම්. ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යවන් එන ද්වස්වල, නොරිකා කළින් යයි.

දිනක්දුමට පෙර නොරිකා, තම අත් බැගය අතට ගෙන, “මම හෙට තිටන් එන්නේ නෑ,” සි කිවාය.

ඇ කිහි විවනවල අර්ථය වහා ම මගේ සිතට පිවිසුණේ තැත. කවද නමුන් ඇගේ පැමිණීම තවතින්ට පුළුවන් බව මට ඒ විවන ඇයේ තෙක් කළුපනා නොවිය. ඇ මා බලන්ට දිනපතා එන්ට පටන් ගෙන දෙයතියකට වඩා ගෙවුණේ තැත. ඒ ස්වල්ප කාලය තුළ දී මගේ සිතෙහි වූ සත්පුන්කම ද මගේ ජීවිතයෙහි වූ සම්පුර්ණවය ද මා සලකන්ට පටන් ගත්තේ මගේ උරුමයක් ලෙස ය. එය කවද නුමුන් වෙනස් වන බව වත් මට කළුපනා නොවිය.

“ඇයි එහෙම කියන්නේ?” සි මම ඇසුවෙම්.

“මොකටද භැම ද ම ඇවිල්ල? දෙවෙන්දරා සං යනව සි කිවිව් නො කියෙන්වට?”

යොකියෝ අත් භුර යාමට මා තුළ වූ අදහස ඇට කී බවක් මට මතක නොතිබුණි. ඇතැම් විට අවන් හැලෙහි දී මා එය සඳහන් කරන්ට ඇත. එහෙන් නොරිකා, මා බලන්ට එන්ට පටන් ගත් ද සිට මම ඒ ගැන නොසිනුවෙම්. අනාගතය ගැන නොසිතා, ගුහණයෙන් කෙමෙන් ගිලිහි යන වර්තමානය පමණක් අල්වාගත්ට තැත් කරමින් මම ජීවන් විමි.

“මගේ එහෙම අදහසක් තිබුණ තමයි. එත් දැන් ම යන්නේ නෑ. ම. දැන් විනු අදිත්ත පටන් ගත්ත භන්ද තව වික ද්වසක් තවතිනව.”

“එ් වුනත් භැම ද ම එන එක භාද නෑ. අහල පහල මිනිස්පු මොකක් හරි හිතාවි.”

“ඇයි හදියෙන් ම ඔහොම එකක් කළුපනා කෙලේ?” සි මම ඇසිම්.

“භැම ද ම ගැනු කෙනෙක් එන කොට, කටුරු වුණන් තිතාව් මොකාද කියල. අත්ත වැඩිකට එනව තම් කමක් නෑ. අර ඉංග්‍රීසි ඉගෙන ගත්ත එන ගැනු පමයි වගේ,” සි ඇ කිවාය.

“උහෙම් නොරිකා සං ඉංගිරිසි ඉගෙන ගන්න ,” සි මම විභාගයේන් සිටිමි.

“ඕව බාර ගන්තවද උගත්තන්න? දෙවෙන්දෙරා සංග අතික් ප්‍රාපුවීම්ප තරම් මට මොලේ නෑ.”

“අයි උහෙම කියන්නේ? ඉගෙන ගෙන බලන්න ඒපා ය.”

“උහෙම් ම. හෝ හිටන් ඒන්නේ ඉංගිරිසි ඉගෙන ගන්නයි. ඇඳවිජිතදා සං මගේ ගුරුවරයා නිසා, ම. ඒ වෙනුවෙන් ගේ අස් පස් කරල ඇති ටික හදුල දෙනවා. උහෙම නොද නො?”

පසු ද නොරිකා පැමිණියේ, තමා කිසියම් දෙයක් ගෙන එන විට එකිනෙර පාරිවිචි කළ ලොකු උෂ්ණවෙහි ඉංගිරිසි කියවීම් පොත් දෙකකුත් යිතාගෙන ය.

“මිට ඉස්සරන් මම වැයම් කළා ඉංගිරිසි ඉගෙන ගන්න,” සි ඇ යායා ගදු මට පොන්නමින්, මද සිනාවකින් පුණු ව සිවාය. “එත් තාම ඔබ් මුහා මුකුත් ඉගෙන ගන්න.”

පොරිකාගේ ඉංගිරිසි පාඨම පටන් ගන්නා ලද්දේ දවල් කැමෙන් රැඹූ වය. ඇ මිනෑ ම වාසගමත් කියවූ තමුන්, තේරුම මැත්තින් නොදත් රැඹූ මට පෙනිණි. සමහර වවන ඇට කිසි සේන් උව්වාරණය කළ නොහැකි විය. “ර”කාරය ගබා කරන්ට ඇ බොහෝ වැයම් කළා ය. එහෙක් නිතර ම සාරීන් පිට වුයේ “ල” කාරයේ හඩ ම ය. කිසියි වවනයක් කිප වරක් සියා උව්වාරණය කරන්ට වැයම් කරන ඇ හදිසියෙන් තම දුරවලකම ගැන කැලකිරී පොත බීම තබයි. මෙසේ කිසි දිනක වත් පාඨම පැය බාගයකට විඩා දිග නොවී ය. ඇතුම් විවක, පාඨමෙහි එන වාසගම්, තමාට ඇසෙන යෝ ගබා නො කියවන මෙන් ඇ මගෙන් ඉල්ලයි. මා එසේ කළ විට ඇ මෙන් කන්සේපල්ලට පත් වේ.

“මට කවදුවන් ඉගෙන ගන්න පුළුවන් වෙන්නේ නෑ. මගේ මොලේ නොද නෑ,” සි ඇ කියයි.

තමා වැඩ කරන වේලාවට ඇදී එප්පනයන්, හිසේහි බිභාගත් පාඨකැබියන් සමග ම පොත් දෙක ද ඇ බිත්ති රාක්කයෙහි පසෙක කැන්පත් පොට තැබුවා ය. ස්වල්ප දිනයකට පසු ඇ ජපන්-ඉංගිරිසි ගබා කේෂයකද ගෙනාවින්, මා කියන විස්තරයක් නොතෙරුණු විට එහි බලා අවබෝධ කර ගන්නාය. ඒ ගබා කේෂය අප දෙදෙනාගේ කතා බහට ද නොයෙක් වර උපකාර විය. ඇ එය ද තමාගේ අතින් බඩු සමග තැබුවාය.

ඉංගිරිසි පාඨම ගැන මා නිතර නොරිකාට මතක් කළ තමුන්, එය කිරීමට ඇට සැම ද ම සිනක් නොවාය.

“අද දෙවෙන්දා සං විතු අදින්න. පාඨම කරන්න මට කම්මැලි,” සි ඇ කියයි.

මා නොදුනුවන් ව ම මගේ මුහුණ පුළුවුවේ.

“සෙන්සේයි¹ මාත් එක්ක තරහ ද? මම අතින් ගෝලයෝ කරම් නොදනෑ නො?” සි ඇ අසයි.

1. ගුරුවරයා.

සැම ද ම කාමරය තුළට වී ද්‍රිස ගත කිරීමට වඩා, ඉදිහිට බැහුර යාමට ඇ කැමැති වන්ට පුළුවනැයි මට සිතුණි.

“අද ද්‍රිල් කැම උයන්නේ නැතුව අපි එෂියට හිහිල්ල කමු,” සි ඇ පැමිණි වේලේ මම යෝජනා කෙළෙමි.

“මොකාට ද? ම. මේ අඩුවැඩියන් ගෙනාට” සි ඇ තම ලේන්සුව ලිහා, එහි වූ නොයෙකුන් වරශයේ වේලපු මාල, මුදු පෙද ආදිය පෙන්තුවාය.

“මම විශේෂ කැමක් හදන්නයි. අද ලැස්කි වෙලා ආවේ.”

“චිවා හෙටට තියන්න. අද යමු එෂියට. නැම ද ම කැම උයල කම්මැලික් ඇති”

“තැ. මට කැම උයල කම්මැලි හිතෙන්නේ තැ. මම වෙන කිසි දේකට තැ ඒ තරම් ආසා”

“එහෙනම් හෙට යමු ද?” මම ඇසිමි.

“එක ගැන හිතන්න බැරි ය හෙට,” සි ඇ සිනාසේමින් කිවාය.

එහෙන් ද්‍රිල් කැමට තමා සමග බැහුර යාමට ඇ මට කිසි දිනක අවස්ථාවක් තුදුන්නාය. හිතර ම ඇ කිසිවක් කියා එය කල් දැමුවා ය. මම ද ඇට පෙරන්ත කරන්ට අකමැති විමි.

දිනක් හදියියෙන් හොඳට ඉර පායා, අමුණ උණුසුමක් ඇති විය. ඒ හේමන්ත යූතුවේ අවසාන ද්‍රිස් විය. කැම කුවායින් පසු, බැහුර යාමට මම තැවත ඇට ආරාදනා කෙළෙමි.

“අද එෂියට හිහිල්ල කඩ විදිය දිගේ ඇවිදල, සංගිතය අහන්න යමු. කෝපි හළකට,” සි මම කිවෙමි.

“දෙවෙන්දෙරා සං වැඩ කරන්න. නැත්දැවට ඇවිදිනවා මදුයි?” සි ඇ පිළිතුරු වශයෙන් කිවාය.

“මේ විශේ පායන ද්‍රිසක කාමරය ඇතුළට වෙලා ඉන්න හොඳ ද?” සි මම ඇසුවෙමි.

“හැබුවට අවව පායනවා නොදී? එහෙනම් හොඳයි අද ඇදුම් රෝදන්න. මෙහෙම ද්‍රිසක් ලැබෙන්නේ කළාතුරකින්,” සි කියමින් ඇ තැහිටිවාය.

මම ඇය ලවා ඇදුම් යෝදාවා ගැනීමට අකමැති විමි.

“රේදී අපුලේලන මිතිහ අද ඒවි. මම එයාට දීල හොඳව ගන්නමි”

“තැ. මොකට ද වියදම් කරන්නේ? මම මේ තිකම් ඉන්න ගැනී- මට පුළුවන් හොඳල දෙන්න.”

ඇ මගේ කිළුවූ වූ කමිස, බැනියම්, ලේන්සු භා මේස් ආදිය එකතු කර, පයිජ්ජය ගාව සිට යෝදු, පසු ව එෂියට ගොස් වැළැළේ වැනුවාය.

“මතක ඇතුව නැත්දැවට ගන්න,” සි අවසන් වූ විට ඇ කිවාය.

මෙස් මා ආරාදනා කළ සැම වතාවක ම ඇ මග නැරියේ මා අතින් මුදලේ එයදම් වන තිසා ද තැතහෙත් වෙන කාරණාවක් තිසා දැයි මට තේරුම් ගැනීම අපහසු විය. ඇට ප්‍රතික්ෂේප කළ හොභැකි ද අන්දමට

කරුණු යලයා ගත යුතු ය සි සිතු මම, රී ලග ඉරිද වැඩික් තිබේදැයි දිනක් ඇපුවටමේ.

“තැ මොකුත් තැ. මම උදේශ ඇපුම් හෝදල, කොහාට හරි ගිහිල්ල නොත්තේ හැඩ දම්මල, හවසට මෙදෙයට යතව. එව්වරයි.” ඇ පිළිතුරු දුෂ්චාරාය.

ඉරිද උදේ පවත්වන කඩුකි රුහුමට මම සලාක පත් දෙකක් ගෙන යෙදා මා සමග කඩුකි බැලීමට එන මෙන් ඇට ආරාදනා කෙළෙම්.

“ආ, ඒකටයි ඇපුව මට වැඩික් තියෙනවද කියල?” සි ඇ පිළිතායෙම්න් ඇපුවාය. “කඩුකි බලන්න නම් මම කොයි වේලාවටත් ගැඹුමියි.”

ඇ කඩුකි සාලාව ඉදිරියෙහි ඉරිද උදේ ඒකොළහට මා හමු වනට ගොරුන්ද වුවාය. පෙර වතාවට වඩා ඇ ගමන ගැන සැලකිල්ලක් දැක්වූ මට ඇය හමු වූ විට මට පෙනිණි. ඇ එද රතු කිමොනොවක් ඇද සිටියාය. ඇ මට හමු වූ පළමු වතාවෙහි ද කිමොනොවක් ඇද සිටි බව මට සිහි විය. ඇ කැම පෙවිටි දෙකක් ද ලේන්පුවෙහි ඔතාගෙන ගෙනාවාය. මා ගොරිකා සමග වාඩි වි, කඩුකි තරඟා, විවේක වේලාවෙහි සේපු. අය මෙන් අයෝ කැම එලියට ගෙන හමි කොටුවලින් කා තැවත හිස් පෙවිටි ලේන්පුවෙහි බැඳ ගැනීම සඳහා ඇගේ අනෙහි කැඩු කළ මට දැනුණේ එවිලෙහි නම් මා නියම කඩුකි රසිකයන්ගේ සංඛ්‍යාවට වැළැඳුණු කෙනෙකු ගෙය ය.

රුහුම අවසන් වූයේ හවස හතරට ය. අවන් හලට යාමට තව වේලා සිශුණු නිසා මමනොරකා සමග කෝපි හලකට යන්ට පිතා ගත්තේම්. මූලිකිවල පිහිටි “යේ ලයි ජ්‍යු.” මා තරමක් හොඳින් ද්‍රන්නා කෝපි හලක් විය. එහි නිතර විදේශීකයන් පැමිණි හොයින්, එහි යාමට මගේ කෝලයක් ගොරිය. පිට බිත්තිය විශාල මකර රුපවලින් සරසා තිබුණු එය, වින ගාසාරයට යාදන ලද ගොවනැගිල්ලක් විය. එහි ඇතුළත ද සරසා තිබුණේ ගොයෙනුන් වින මකර රුප, ප්‍රතිමා, පහන් ආදි විසිතුරු බැඩුවලිනි. පහළ කටයුතු සිට තෙවැනි තටුවුව දක්වා හින් සැරෙන් උඩිව පහළට ගමන් කරන එංඩුරු වේදිකාවක් ගාලාවෙහි මැද විය. ඒ වේදිකාවෙහි වාඩි වි සිටි සංගීත ගාල්ඩායම, තේ කෝපි ගොමන් පසු වන අමුතතන් සඳහා නිතර වැළැඳුහා, ගැඹුය.

මදරුලියෙන් යුත් ගාලාවේ කොනක පිහිටි මේසයක් ගාවින් අපි වාඩි විමු. මවිත වූ මුහුණකින් යුතුව ගොරකා අවට බැලුවාය.

“ඇයි මාව මෙහෙම තැන්වලට එක්ක එන්නේ?” සි ඇ ඇපුවාය.

“මොකා ද එහෙම ප්‍රශ්න අන්නේ?”

“මෙහෙම තැන් ඉහළ පෙලේ අයටත්, විදේශීකයින්ටත් මිස, අපට කැපෙන්නේ තැ. මගේ ඇපුමක් හොඳ මදි මෙහෙම තැන්වලට එන්න.”

එින්දුප්‍රමකින් සැරසුණු ඉනා ප්‍රියංකර විලාසයක් දැරු ජේවිකාවක් අප ඉදිරියෙහි වූ මේසය මත වතුර විදුරු දෙකකුන්, ශිනි පෙවියකුන්

තැබුවාය. තොරිකා වහා ගිනි පෙට්ටිය අතට ගෙන බැඳුවාය. එහි එක් පැත්තක “යේ ලයි මූල්” කෝපි හලේ සිතුවමක් විය. අනික් පැත්තේ උතම රෝගේ සිතුවමක මුදුණුයක් විය. ඒ කෝපි හලට මා රීට ඉහත ගිය අවස්ථාවකදී මට දුන්නේ වෙනස් හැඩියක ගිනි පෙට්ටියක් බව මට සිහිවිය.

“මෙක හරි අමුතුයි තේදි?” සි ඇ ඇසුවාය.

“කොතනක් හමිබ වෙන්නේ අමුතු අමුතු විදියේ ගිනි පෙට්ටි නො,”
සි මම කිවෙමි.

“යන කොට මෙක මට දෙනවද?”

“අයි යන කොට? දැන් ම අරන් තියාගන්න. මගේ සාක්ෂුවේ තියෙනවා දෙකක් තුනක් ම. ගෙදරන් ඇති ගොවික්.”

“මිච්, ම. දැක්ක ලාව්වුවක දළ තියෙනවා. දැනගන්න පුළුවන් යන යන තැන් මක්කොම- කෝපි සාලා, අවන් හල්, බොජුන් හල් එහෙම,” සි ඇ සිතාසේමින් කිවාය. ඇ ගිනි පෙට්ටිය තම බැගයෙහි දමා ගතින් ම සේවකාඩා වහා ගොස් කවත් එකක් ගෙනැවිත් අපේ මේසය මත තැබුවාය. එහි අපි පැය එකහමාරක් පමණ සංගිතයට කන් දිගෙන කෝපි උගුර උගුර බොමින් පසු කෙලෙමු. අප තම තමන්ගේ සින් සතන්හි කිමිදි සිටියා මිය, කිසිවක් කතා බහ කෙලේ තැක. එබදු වේලාවන්හි ස්වල්ප මොහොතක් වුවද මා සිතින් ස්පර්ශ කරන පුවිය, යෝගින් කියන, අතු වේද්‍යයන්ගෙන් කිලිටි නුවු තිරමල ආස්ථාදයට සමාන යයි මට සිනේ. හදිසියෙන්, “මිකතා සං ගැන නොදුට දන්නවද?” සි තොරිකා ඇසුවාය.

මිකතා සං සි කිවේ, මා කුලියට ගෙන සිටි ගේ අයිතිකරුවා ය. මිහු විසුවේ, මා විසු ගෙට ම ඇදා තිබුණු රට ම අයිති වෙන කොටසකය. මිහු සාමාන්‍ය ර්ජපත්තුන්ට වඩා උස, අවුරුදු තිහක් තිස් දෙකක් පමණ වයසැති දෙකනෙක් විය.

“ම. මුකත් දන්නේ තැ එය ගැන. දෙනුන් සැරෙකට වැඩිය හමිබ වෙලන් නැ. නොද මෙනුසේයෙක් වගයේ පෙනෙන්නේ. මට ආචාර කරනවා තිතර ම, යන එන කොට, ඇයි ඇපුවේ?”

“මටත් දෙනුන් වරක් මුණ ගැහිල තියෙනවා. ඉස්සෙල්ල ද්වයේ මාව තවත්තල එක එක ප්‍රශ්න ඇපුව. මොකා ද දෙවෙන්දේරා සං හමිබ වෙන්න එන්නේ, කොහොම අදුනන්නේ, කින්ද මන්ද කියල. ම. එයාට කුමති නැ”

“ම. කිවිවා ඉංගිරියි ඉගෙන ගන්න එනවයි කියල,” සි ඇ සිතාසේමින් කිවාය.

“ඉතින් මොක ද වෙන්නේ එහෙම ඇපුවට? එකට එයාට අකමැති වෙන්ත මින යැ?”

ශේ ආරංඩිය ඇසීමෙන් මගේ සිත වහා තොසන්සුන් විය. තොරිකා මිහුට අකමැති සි කිම මට මද සතුවක් ගෙන දුන්නේය. එහෙක් මා ඇගේ

1. ගෙමරෝ යනු අතිනයෙහි විසු ප්‍රසිද්ධ පිතකරුවෙක්.

මීම මුළුමතින්ම ඇදහුයේ නැත. එය තොඳහන්ට මම වඩා කුමති විමි. ගුරෝ සිත තව දුරට පිරික්සීමට ය, මා ඉහත කියන ලද ප්‍රශ්න ඇසුවේ.

“දෙනුන් සැරයක් හමිබ වුණයි කිවිවේ?” සි ඇ නිහඩ ව සිටි නිසා මම යුතින් ඇසීමි.

“දෙනුන් සැරයක්කිවිට, හමිට ම තම දෙසුරයයි. අතික් සැරු, ම. භවය යන කොට, මට අඩ ගැනුව්, තේ බොන්න යන්න.”

“ඉතින් ගියා ද?”

“නැ. ම. වෙලාවක් නැතෙයි කියල ගියා.”

මා තොරිකා සමඟ ඡිබුයා විදුලි රිය පළට ගොස් ඇය ඇරලා, පිළුයාවාට හියෙම්. කාමරයට පිවිසීමට පෙර, ඩිකතා ස. හමුවීමට මට සිත් විය. මහු ගැන මා තුළ පෙර තුවූ උනන්දුවක් එද හට ගත්තේය. හිය මායයේ ගැස් බිල ගැන ඔහු ගෙන් ඇසීමට මෙන් මම ඔහුගේ ගෙට පිවිසියෙම්. ඔහු කැම කමින් සිටියේ ය.

“එන්න දෙවෙන්දෙරා ස. එන්න,” ඔහු මට ඇතුළට අඩ ගපා, තමා ඇම කමින් සිටි තැන වාසි විමට කුපිමක් දමා දුන්තේය.

“දෙවෙන්දෙරා ස. කැම විකක් කන්න. යකි සොබා¹ තියෙනවා.”

“එපා. මට දැන් බඩ හිති නැ. ම. කන්තේ තව පුහක් පහු වෙලා.”

“එහෙනම් ම. දෙන්න. හොඳ ජපන් කුවිලි වර්ගයක්. දෙරායකි කාල තියෙනවදී?”

සේවිකාවක් විත්, දෙරායකි කැවුමක් හා තේ කෝජපයක් ද මා ලග තැබුවාය.

ඩිකතා ස. තමා ගැන තොයෙකුත් විත්ති මා සමග කිවේය. තමා යුද්ධ කාලයෙහිදී කොරියාවේ සිටි සැටි ද, ආපසු එන විට, තම ගේ තොපිලිස්සි තිබුණු හෙයින්, එහි කාමර කුලියට දී, තම දෙමුවුපියන් සමග එ කොටසෙහි විසු බව ද ඔහු විස්තර කෙලේය. හුරමිටියකුත් අතින් ගෙන ඉදිමි ඇවිදිනට යන, කන්තායි කුට්ටමකුත් දමාගත් මහු පුරුෂයා ඔහුගේ පියා වන්නට ඇතුළු මම සිතුවෙම්. දිනක් ඔහු මා දැක, නැවත්, දිය හොඳින් තොපෙනෙන කෙනෙකු සේ ඉතා මිනැතු කමින් මා දෙස බැඳු යුත් මතක් විය. තමා ව අභාබුවල බොපුන් හලක් තිබෙන බව. ද ඩිකතා ස. මා සමග කිවේය.

ඔහු කතා කරන අතර මම මැනවින් ඔහු පරික්ෂා කෙලෙම් පොදු ජපන් පිරිමින් හා ස.සංස්දහය කළ විට ඔහු දැකුම්කළ තුරු බුහුවේ පුද්ගලයෙක් සි මට හැඳුණි. ඔහු කතා කළ ඉංගිරිසි තිවැරදි තුවුව ද ඔහු කියන දේ තේරුම් ගැනීම අපහසු තොවිය. වෙන බොහෝ අය සමග කතා කරන විට මෙන්, යම් යම් දේ ජපන් බසින් ද තේරුම් කර දීමට මට සිදු තොවිය.

1. කෙලෙන් බැඳ යාදන ලද සොබා වර්ගයක්.

4

හෝ මෙත්ත සංස්කෘත වෙන දට කලින් අවසන් තුවා සේ විය. දකුණු පුළුග
මෙන් උණුපූම් පුළුගෙක් හමන්ට පටන් ගති. අනුරුදු ව ගත වූ
දෙයත් යක් පමණ කාලය, ස්වල්ප හිරිහැර හැරුණු විට, මා පසු කළ
ඉකාමන් ප්‍රීති සහගත අවධිය යි මම සිතමි. නොරිකො සහ මම, වෙන ද
මෙන් ගෙයි තුළට වි නොසිට, තොකියෝ තගරයෙහි නොයෙක් නොයෙක්
පෙදෙස්වීල සංවාරය කෙළමු. ඒ මට අපුරුදු අන්දුකීමක් විය. ජපානය
පිළිබඳ අවුරුදුක් තුළ දී නොලත් අන්දුකීමක් ඒ ස්වල්ප කාලයෙහිදී මම
ලබා ගත්තෙමි.

මා විසු තැනට විත්, මා සමග එකට බැහැර යාමට නොරිකො
අකමැති වූ හෙයින්, අපි පිට දී හමු වි ද්‍රව්‍ය කෙළවර වූ කළ පිට දී ම
වෙන් විමු. මිතත්ව සං හා විතක් අපල වැඩියන් කිහිවක් සැක කරාවිය
යන බියට ඇශ කටයුතු එලෙස පිළියෙළ කළා යයි මා සිතු නමුත්, මම
ඇශෙන් ඒ ගැන ප්‍රශ්න නොකෙළමි. අපි කඩ විදි දිගේ ඇවිදිමින්, විදුරු
ප්‍රශ්න අස්සෙන් පෙනෙන විසිනුරු බඩු දෙස බලා ඒවායේ මිල ගැන කතා

බය් කෙලෙමු. වසන්ත සාමුච්ච ලංචි ගෙන එන හේදින්, කඩුසි පකුරා මල් දම්වලින් පරසා තිබුණු වෙළඳ නැංවලට පිවිසියෙමු. මා ලාඛ කුරක් හෝ අරුණල් කුටිවමක් හෝ මිලයට ගෙන ඇට තැකි කරන්ව යන විට ඇ රිස්මයෙන් හා ලැංජ්ජාවෙන් මා දෙස බලයි.

“මෙක මට හොඳ වැඩියි” සි කියා ඇ ය ප්‍රතික්ෂේප කරන්ව තැනු කරයි.

සැරුණකින් මගේ මූහුණ අදුරු වන බව දකින ඇ එය පිළිගෙන, වහා තම කොන්ඩේහි ලා ගෙන හිස මා දෙසට හරවා පෙන්වයි. තැතහාත් තමා ගෙන සිටි අරුණල් කුටිවම ගලවා, අදුන් කුටිවම ලා ගෙන, බැංගයෙන් කුඩා කැඩිපත ගෙන මූහුණ පිරික්සා මහත් ප්‍රමෝදයකින් හා කෘතදාතාවකින් මා දෙස බලයි.

“තාත්ත්ව පෙන්නන්න ඕන, දෙවින්දරා සං දුන්නයි කියල.”

මෙදින් මම මදක් දෙමිනස් වෙමි. ඇ නැවත මගෙන් දුරු වුවා සේ මට දැනෙයි.

අදුරු වැවෙන විට, ශින්සා, පිම්බැං හා අවට පෙදෙස්වල තියෙන් එම්යෙන් බැංලෙන්ට පටන් ගන්නා වීන හා රපන් අකුරු ඇ මට කියවා යෙයි. ඊ මග දිනයෙහි ඇ මට ඒ අකුරු තැවත පෙන්වා, කියවිය හැකි දැයි අයයි. එහෙත් මට ඒවා මකක තබා ගත තොහැකිය. මම මතක තබා ගන්ව එයමක් ද තොකරමි. ඒවා තොකෝරුණු තරමට වචාක් ලස්සනු යයි මට සින්. ඒවා කියවන්ව දත්තා තොරිකා මා සමග සිටිදි මා කුමට ද වෙනෙස වන්නේ?

එහෙත් ශින්සා විදියෙහි ඇවිදීමට වචා මා කුමති වුයේ අසකුසා යාමට ය.. දවාලට හෝ වේවා රට හෝ වේවා, අසකුසා තිතර ම එක උත්සව විලාසයකින් අලංකාත ව ඇත. උතු වියතින් යුතු සංකුමණවල එල්ලා තිබෙන විශාල පහන් කුඩා සතියක් පාසා වෙනස් කරනු ලැබේ. එහි ඇවිදිත විට, ඇසට ගොදුරු තොවත වර්ණයක් මෙලොව තැනැයි මට සින්.

තොරිකා, අසකුසා පෙදෙස හොඳින් දැන සිටියාය.

“මම තාත්ත්ව එක්ක තිතර ම ඇවිදිනව අසකුසාවල. දෙවින්දරා සං වගේ ම තාත්ත්ව කුමතියි අසකුසාවලට,” සි ඇ කිවාය.

අපි එහි ය. පළමු වතාවෙහි ඇ මා නත්තොන්¹ පන්සලට කුද්ධාගෙන ගියාය. ඇ කත්තොන් දෙවියන්ගේ රුපය ඉදිරියෙහි මද වේලාවක් ඇදිලි බැංගගෙන සිට, අනතුරු ව යෝ දහයක කාසියක් පි. පෙට්ටියට විසි කළාය.

“අපේ අම්ම කත්තොන් දෙවියන් ඇදුනුවි. ඒ තිසා මට දෙපැත්තෙන් ම කියෙනවා සම්බන්ධකම් අසකුසා එක්ක.”

මේ දෙවිනි වැකිය කියමින් ඇ සිනාසුණාය.

1. රජානයේ දෙවියනු වශයෙන් අදහනු බෙන අවලාකිකෙක්වර බොධිසත්වයේ.

ආහ ඇවිදීම ආයර අු මට නොයෙක් දේ පෙන්වූවාය.

"දුර හිංසණ ප්‍රයිදා කුවිල කවියක්."

"ඩැමන ප්‍රතිඵතිවලට ප්‍රයිදායි ඉස්සර හිටන් ම."

"මේ පැන්තෙන් තමයි, යොමුවරා¹ පෙදෙසට යන්නේ. තව විකක් ඇඟම සිංහාම තියෙනවා ප්‍රයිදා නොරි² හැලක්."

පුරාවෙන් මත් පු කලක් මෙන් මගේ සිත බමයි. පාන්තබියකට උරා ගන්නා පුවිද තෙලක් සේ, මගේ මූල්‍ය සරුවාගය තුළ ම ප්‍රිති පුබය පැනිරෝගි. ඇය නොයෙක් දෙය අත දිගු කරමින් පෙන්වන දේවල් මගේ දැය ඉදිරියෙන් තැවෙවි. ඇගේ වචන කනට වැළෙන්නේ සිහිතයකින් ඇසෙන හඩුවල් මෙනි.

හදිහියේ ඇ මා අතින් ඇද වෙන දෙසකට හරවයි.

"අත්ත යතට ගේජා ස්ත්‍රීයක්. බලන්න නොදව"

උස් ලි සෙරෙජ්පු කුට්ටමක් පයෙහි ලා ගත්, නා නා වරණ කුරු ගසා සරසන ලද විභාල මූධි කොත්වියකින් යුත්, පායමින් පුදු කරන ලද මූහුණක් ඇති ස්ත්‍රීයක් විදියේ එගොඩ සිට මෙගොඩට ගොස්, අනුරු පාරක් මස්සේ ගමන් කරයි.

"මේ පැන්තේ තියෙන්නේ ඔක්කොම පුෂ්ඩ හල් තමයි. අපි යම් ද පුෂ්ඩ කන්න. එතන ම හද හද බෙදන තැනැකට? තාත්තත් එක්ක මම ගොහින් තියෙන තැනක් පෙන්නන්නමි."

පුෂ්ඩ හලක කුම අනුහව කිරීමෙන් මා ලබන්නේ කිසි කළක නොලත් විරු ආස්ථාදයකි. ඒ ආස්ථාදය මා කොතෙක් වින්ද ද කිසි විටක තින්ත නොවේ. පුෂ්ඩ හලකට ශිය භුම විට ම එය අලුත් අත්දැකීමක් සේ මට දැනේ. පුදු ඇඳුමකින් භා පුදු හිස් වැස්කමකින් ද යුරපූණු පුෂ්ඩ හල් සේවකයන්, එන එන අමුත්තන්ට ලොකු හඩුකින් ආවාර කරමින්, කිර බත් කුලිවල තැබුනුරුකම ඇති බත් ගුලී අතින් සාදු, ඒ මත වසඩ් තවරා, මාලපෙන්තකින් වසා, කවුන්ටරය වටා වාඩි වී සිටින අමුත්තන් ඉදිරියෙහි තබන යැවි කොතෙක් බලාගෙන සිටි ය ද එපා නොවේ. ඒ සේවකයන්ගේ ඇහිලි යන්ත්‍ර මෙන් තුළා කරයි. මවුහු කළාකරුවේ වෙති. කවුන්ටරයට ඇවිත්, මෙස ගාව වාඩි වී බුදින්නන් සඳහා මවුන් රතු පැහැයෙන් ද කළ පැයෙන් ද සායම් කරන ලද වටකරු තැනහොත් හතරස් ලි බුදුන්ට්ල පුෂ්ඩ තබා පරසන්නේ වරණ සංකලනයෙන් රටාවක් නිරමාණය කරන සිත්තරුවන් ලෙසිනි.

නොයෙක් වර්ගයේ පුෂ්ඩවල තම් ගම් ද, බොජ්න් හලකට ගොස් ඒවා ඉල්ලන සැටි ද, නොරිකා මට ඉකා උනත්දුවෙන් කියා දෙයි. එහෙයින් ඇ සමග පුෂ්ඩ හලකට පිවිසෙන විට, මා අමුත්තනෙකු යයි මට නොදැනේ. අප ඇතුළු වන විගස ම, දෙනුන් දෙනකු මද විස්මයෙන් අප දෙස බලන

1. එදා අවධියෙහි සිට, අනිසාරකාවන් විසු පෙදෙස. මෙය කුළුකි නාව්‍යයන්හි එදා සාහිත්‍යයෙහි ද නිතර යදහන් වේ.
2. බත් සමග කන, වේලන ලද මූහුදු පෙද වරගයක්.
3. රාඛ වරගයකින් සාදන ලද අවවාරු විශේෂයකි. එහි රස අඛවල රසයට සංමානය

බව සැබුය. එහෙත් නොරිකා මා සමග සිටින හෙයින්, මම වකිත නොවේමි. මා තුළ අමුත විදියක ආත්ම විශ්වාසයක් හට ගති. මම සෙස්සන් මෙන්, පුරු පුරුදු විලාසයෙන් වාචි වි, නොරිකා කියා දුන් පරිදි, “අකගයි” හෝ “තොරිගයි” හෝ “මගුරෝ” කියා පූජි ඉල්ලමි. එවිට සේස්සො කරනා ගතිති. ඇතුළුමෙකු තමා ලහ වාචි වි සිටින තැනුත්තාගේ කනට කොදුරා කිසිවක් කියනු මට පෙනේ. ඇතුම් සේවකයක් මා ගැන ප්‍රශ්නයක් දෙකක් නොරිකාගෙන් අසයි. එහෙත් ඔවුන් වැඩි වේලාවක් මා ගැන අමුත යැලකිල්ලක් නොදක්වති. නොබෝ වේලාවකින් මම ද සෙසු අමුතතන්ගේ ගණයට වැළැවුමි.

මේ හැම තැනාකදී ම අපට නොමිලයේ ලැබෙන අපුරු අපුරු ආකාරයේ ගිනිපෙට්ටි, නොරිකා නොවරදාවා තම බැඟයෙහි දමා ගතියි.

“මොකාට ද ඕවි එකනු කරන්නේ?” සි මම සිනාසේමින් ඇසුවෙමි.

“සිහි වෙන්ත්,” සි ඇ කෙටියෙන් පිළිතුරු දුන්නාය.

ඇය සිහිවෙන්ට මා කුමක් ද එකනු කරන්නේ? මා ඇය වෙනුවෙන් එබු පුළු දෙයක් වන් නොකරන බව ඇ දති. මට ස්වල්පයක් ලේඛා සිතුයි.

ද්‍රව්‍යට දෙවේලක් ම පිටින් කැම ගැනීම වියදම් සහිත වූ බැවින්, බොහෝ දිනවල නොරිකා මා විසු ගෙට විත්, සිටිත් පරිදි ආහාර පිස, අප දෙදෙනා කුවායින් පසු, ආපසු ගෙදර යන්නො සේ තිකුම මා එන තුරු කොතනාක හෝ බලාගෙන සිටියි. මා සමග එකට පිටත් ව යන්ට ඇ අකමැති වුයේ අනළ පහල අය කිසිවක් සැක කරාවි ය යන බියෙන් යයි මම සිතුවෙමි. එහෙත් මම කිසිවක් නොඇපුවෙමි. පිට දී හමු වීමට අපි තිප්පොලක් සොයා ගතිමු. එය පිළුයාහි පිහිටි, එක් කුඩා කොපිහලක් විය. පිළුයා මංසනදියේ පිට යංගොජයා දෙසට යන විට, දකුණු පසට හැරෙන පවු අතුරු පාරක් හිඳි. පාර පිහිටියේ සුළු කදු බැවුමක ය. කොපි හල එහි මුදුනෙහි විය. ස්විටසරලන්තයේ ඇතුම් නගරවල දක්නට ලැබෙන ජ්‍රමන් ගෙයකට සමාන ගොඩනැගිල්තක් වූ ඒ කොපි හල, “ලා පුපේ” යන ප්‍රතිස නමින් හදුන්වනු ලැබේය. එය තිතර සෙනගෙන් පිරි තැත. යාගිතය ද වැපුවෙන් සිහින් ලෙස ය. කිසිවෙකුගේ කුතුහල බැල්මට හසු පොවී, පසෙක පිහිටි මේසයක් ගාව වාචි වි, තිවී සැතුපිළිලේ කතා බහ කිරීමට අපට පුළුවන් විය. එහි දී හමු වි තිරණය කරගෙන ය, අපි රේගාවට යන දිභාවක යන්නේ.

එද මා ඕකතා යා බලන්ට ගිය ද පිට ඔහු මගේ කාමරයට තිතර තිතර එන්ට පටන් ගන්නේය. ඔහු හැම විට පාහේ ආවේ නොරිකා ද එත් සිටින වේලාව ව ය. සමහර ද්‍රව්‍යක ඔහු තම කුමරාව ද රැගෙන විත් අපේ පින්තුර ගතියි. වෙත ද ඔහු මගේ උපුම් සේවකයෙකු අත එවයි. එහෙත් මූතක දී පිට ඔහු තමා ම ඒවා ගෙන එයි. ඔහු සිරිතක් වශයෙන් මෙසේ එන බව දැනගත් ද සිට නොරිකා, ගෙට ගොඩ තැගුණු විශය ම තම ඉංගිරියි පොත් දෙකත්, ගබා කොළඹයන් ඩින්ති රාක්කයෙන් ගෙන, මේසය මත දිග හැර තබයි. ඇ මෙසේ කළ පළමු වනාවෙහි, මා දෙස බලා සිනාපුණාය. කරුණ තේරුම් ගන් මම, කිසිවක් නොදැඩුවෙමි.

මිකතා සංගේ පැමිණීම ඇතුම් අවස්ථාවක දී අපට හිරිහැරයක් විය. ඔහු වින් බොහෝ වේලා කතා කරමින් සිටී, තැනහෙත් තමාගේ ජායාරූප පොත ගෙනැවින් අතිතය ගැන තොයෙක් දේ විස්තර කරයි. කමා විවාහ කරගන්ට සිටී ප්‍රියාවගේ ජායාරූපය ඔහු දිනක් පෙන්තුවේය. ඇ හදිසි ගුවන් අනතුරතින් මල බව ඔහු කිවේය. මිකතා සංගේ පැමිණීම අප පිළියෙළ කර ගත් වැඩ කටයුතුවලට බාධාවක් වූ තමුන්, තොරිකා ඔහුගේ ජායාරූප බලුමින්, ඔහු ක් කතාවලට කන් දෙමින් ඔහු සමග දෙශුවේ මහන් උනත්දුවකින් යයි මට ඇතුම් විවක සිතිණි. මුවුන්ගේ දෙබස ද වැඩි හරියක් මට තොන්රුණි. තොරිකා මෙලෙස ඔහු සමඟ දෙශුවේ ගෙදරකට ආ අමුත්තොකුට දැක්වීය පුතු ආචාර ශිල්‍ය නිසා ද තැනහෙත් ඔහුගේ කතාවට ඇගේ පිත ඇත්තෙන් ම ඇදී හිය නිසා දැයි මම කළේපනා කෙළෙමි.

එහෙන් නියමිත වේලාවකට කොයිඳ හරි යාමට හිරුණය කරගෙන සිටී වනාවක මිකතා සං පැමිණු සිටියෙහාත් තොරිකා ගෙදර යන්නා සේ කළේ කියා නිකම් ගොස්, මිකතා සං මග හැරවීමට මට අවස්ථාව සලසා දෙයි. එය ද තිතර පහසු තොවන කාරියකි. මා යන්ට සැරසෙන විට, බැරක් යනවා දැයි ඔහු අයයි. මා මිබුයාවට යනවා ය කිවිවාත්, තමාට ද ඒ පැත්තේ වැඩික් තිබෙන බව කියා ඔහු මා සමග යන්ට සැරසෙයි. තොරිකා මා එන තුරු මිබුයාහි බලා සිටී නම්, ඔහුට එ බව දැනගන්ට ලැබෙන හෙයින්, වෙනත් බොරුවක් කියා ඔහු මග හරින්ට සිදු වේ. වරක් මෙවැනි අකර්තැබියකට හසු වූ මම, ඔහු සමග මිබුයා දක්වා ගොස්, තොරිකා මා එන තුරු බලා සිටී කෝපී හලට යා තොහැකි, කන්දවල පිහිටි ලංකා තානාපති කාය්සීලයෙහි කළ පුතු හදිසි වැඩික් සිහි වූ බව කියා ඔහු මග හරින්ට තැන් කෙළෙමි. එරිට, තමා ද ලංකා තානාපති කාය්සීලයෙහි සිටින අය හදුනා ගැනීමට කුමති බව කියා ඔහු මා සමග එන්ට තැන් කෙළෙය. තමා ලංකාවට බඩු වගයක් යවන්ට අදහස් කරන බව ඔහු කිවේය. එහෙයින් ඔහු සමග එහි ද යන්ට සිදු විය. ආපසු මිබුයාවට යන විට, නියමිත වේලාවට වඩා පැයක් පමණ පමා විය. තොරිකා මහන් තුවුලකට පන් වී සිටියාය.

මෙවැනි බාධා ඉදහිට පැමිණිය ද අපි ඒ දිනවල බෙහෙවින් විනෝද විමු. තොරිකා ද තමාට ඇති වූ අලුත් අත්දැකීම් ගැන සඳහන් කරමින් තම සතුට ප්‍රකාශ කළාය. අපි විදුලි කෝවිටයෙහි තැහි, ඉනොක්සිරා උයනට ගොස්, එහි ද මිරු පැදිඳුමු. මා කිසි දිනයක හබලක් අතට ගෙන තැත. එහෙන් ඇ මනා පල පුරුද්කින් ඒ මේ අත යන වෙනත් මිරු අතර, අපේ මිරුව දක්ෂ ලෙස පැදැගෙන කියාය. මිරුවල සිටී තරුණයෝ ද තරුණියෝ ද සිනා මුහුණින් පුතු වි අප දෙස බලුමින් අප ගැන දෙශුහ. මේ, අප දෙදෙනා වැනි යුවලක් පුරුලහ දරුණයක් වූ නිසා සි මම සිතුවෙමි. ඉනොක්සිරා උයනෙහි පිහිටි, අකුතගාවා¹ පැන දිවි තසා ගත් ඇල කානුව

1. මැත කාලයෙහි විසු පුහිදා ගස්කරුවෙක් 'රෞමොන්' විශ්වපටියට ආපුය වූ කතා වයුතුව ඔහුගේ හිරුමාණයකි.

ද තොරිකා මට පෙන්වූවාය. එය, වේගයෙන් දුවන, අපිරිසිදු දිය දහරක් විය.

“අැයි පිය දිවි සනා ගත්තමින තම්, මීට වඩා ලස්සාණ තැනක් භෞයා ගත්ත බැරි වුණේ? පූජී කත්ද මීට වඩා නරක ය?” ඒ මම විහිජවට සිටිමි.

කෙසේ හෝ වැඩි කාලයක් තොගොස් මට තෝකියෝ නුවර අත් ගුර යන්ට සිදු වන හෙයින්, ඒ වික ද්‍රිස්ථිල තොරිකා සමග ගොස් මොයෙක් විදියේ ආසවාද විදිය පුතු යයි මම සිතුවෙමි. දිනක්, බවහිර ගෙගලියේ තැවුම් සන්දර්ජන පැවැත්වන “තකරාපුකා” තෘත්‍ය ගාලාවට ඇය සමග යන්ට මම තීරණය කර ගතිමි. එද ඇ අවන් හළට තොයන ද්‍රිස්ථික් බව මා දැනගෙන සිටි හෙයින්, ඇ පැමිණි වේලේ මම ඇට ඒ බව සිටිමි.

“අද තම් යන්ත බැ,” ඒ ඇ මෙක් දුරක්මු ව සිවාය.

මා අතින් මුදල් වියදම් වන හෙයින්, ඇ රුහුම් හල් ආදියට වඩා යන්ට කැමති තැත. බොජුන් හල් හා කේපි හල් අතර ද ඇ භෞයා යන්නේ ලාබ තැන්වලට ය. එහෙත් පෙරෙන්ත කලොන් ඇ එන බව මම දනිමි.

“අැයි අද බැරි? මට වික ද්‍රිස්ථි තියෙන්නේ. මම ඉක්කමනින් යන්න මිත කියෙන්නේ වලට.”

ඇ දුක්මුස් බැල්මක් මා දෙස හෙළවාය.

“මම අද පොරොන්දුවක් වුණු.”

“කොහො යන්ත ද?”

“මිකතා සංට පොරොන්දු වුණා එයන් එක්ක කැමති යන්ත යන්ත.”

මගේ සිතෙහි හටගත් වේදනාව සහවා ගන්ට මම තැත් කෙළෙමි. එය ය්වාහාවික සිද්ධියක් ලෙස මා පැලකිය පුතුය. ඇ කිසිවෙකු සමග තැම්බ යන්ට යතුවූ තම්, ඇගේ තිදහසට බාධා කරන්ට මට ඇති බලය තැම්බද? ඇ මා සමග කුඩ පත වුව ද මට බැඳී තැත.

මගේ සිතෙහි තොයෙක් විදියේ සැක සංකා හට ගන්ට පතන් ගති. ගොහොන් පළක තැහිරෙන හොල්මන් මෙන්, ඒවා විකාර වේස් පාමින් ඔබ මුළු දුවන්ට විය. ඔවුන් දෙදෙනා තොයෙක් වර හමු වන්ට ඇත. මා සමග ගිහුර තොයන දිනවල ඇ මහු සමග යන්ට ඇති. තමා හා මහු අතර මි සම්බන්ධය ඇ මෙනෙක් ද්‍රිස්ථි මගෙන් වසංගගෙන තිබේ. එක් අතකින් එය මැනවැයි මම කළේපනා කෙළෙමි. මම විදේශීකයෙක් විමි, මහු ස්වර්ෂාය තෙහෙකි. ඇ මගේ සමාගම ප්‍රිය කළ ද ඇගේ ඒවිතයට මට සම්පූර්ණයෙන් සිටිය තොහැකිය. අපෙන් එකෙකුගේ ගැඹුරුම තැවුම් අනෙකාට පැවැසීමට අපට පුරුෂන් කමක් තැත. තොපැකිලි කතා බහ කළ හැකි තෙහෙකු සමග ඇ ඉදහිට වුව ද ආගුර කරන්ට තැමති විම පුදුමයක් තොවන බව මට පෙනුණි.

“මට, හොඳයි යන එක. මම අද ඇතුළෙ ඉදන් වැඩි විකක් කරන්ත යිත.”

“දෙනුන් සුරයක් ම බැං කියල ඔය අන්තිමට බැරි තැන දියු
පිළිගත්තේ. මම වැඩි වෙලා ඉත්තෙ තැ. ඉක්මනට කුම කාල ගෙදර
යතවා.”

“මිය හැරී අකමැති තම්, බැරිය කියත්ත තිබූණා තේ.”

“කොහොමද බැරිය කියත්තේ? එයා එතකාට අපි ගැන
මොකක්වත් හිකාවි. එයා හෙට යනවිලු පුමාන දෙකකට තිවාවු පිට. රිට
ඉස්සෙල්ල ද්‍රව්‍යක් මාත් එක්ක ශිහිල්ල කැම කන්න කැමතියි කිවිව.”

“තැ. කොහොමටත් එයාව දැන ඇදින ගන්න එක නොදේ. එයා
නරක මිනිහෙක් නොවේ.”

“අද විතරයි තේ. එයා ශියායින් පස්සේ අපට පුළුවන් ඕන
දිහාවකයන්තා.”

“ඇයි ඉතින් එයා පස්සේ හමුබ වෙන්න බැරිය? එයා ආපහු එනව
තේ?”

“මට එයාව තවත් හමුබ වෙන්න ඕන තැ.” ඩී ඇ ස්ටිර ස්ටිරයකින්
කිවාය.

එහු කෙරෙහි ඇගේ පැහැදිමක් ඇතැයි සිතිමට කිසිදු කරුණක්
නොපෙනුණු තමුත්, අනාගතයෙහි හෝ එබදු පැහැදිමක් ඇති විය හැකි
ය යන සිතුවිල්ල මම තරයේ වැළද ගතිමි. මා ඔවුන්ගේ සම්බන්ධයට රුකුල්
දිය යුතු යයි මම සිතුවෙමි. එවිට, ඇගේ වාසනාව සඳහා මම පරිත්‍යාගයක්
කළ කෙනෙක් වන්නෙමි. එයින් මට සැතැයිමක් ලැබිය හැකිය. මම උතුම්
ගුණයෙන් යුත් පෙම්වතෙක් වන්නෙමි.

නොරිකා මිකතා සං නමු විමට පොරොත්දු වූ ස්ථානය අසලට
මම ඇය සමග ශියෙමි. මට ඇගෙන් ප්‍රශ්න අසන්ට සිතුණි.

“තාත්ත්ව කියත්වද අද ශිය ගමන ගැනු?”

“ම. කියලයි නියෙන්තේ.” ඩී ඇ පිළිතුරු දුන්තාය.

වෙන කෙනෙකු සමග ගොස් මා සමග ශිය ලෙපක් අභ්‍යන්ට එපා
යයි කියන්ට මට සිතුණි. එහෙක් එබදු තපුරු සිතුවිලි ප්‍රකාශ කිරීම යුතු
නැත. තමා යන ගමනින් කිසිම විනෝදයක් ලබන්ට බලාපොරොත්තු වන
බවක ලකුණු ඇගේ මූහුණෙහි තම් පෙනෙන්ට තිබූණේ තැත.

“අද ගවස කොහො ද යන්නේ? ගෙදර යනව දී?” ඩී ඇ ඇසුවාය.

“තැ. ගෙදර ශිහිල්ල මොනව කරන්න දී? ම. ඔහෝ ඇවිදිනව.
සයෝනරා,” ඩී කියා මම ශියෙමි.

එදු සවස මා විදි විත්ත පිඩාව ර්‍යාසීව වන්නට ඇතැයි මම සිතමි.
එහෙන් ර්‍යාසීවක් දැයි මට සැකයක් ද සිනේ. ර්‍යාසී වන්ට හේතුවක්
නොතිබූණු බව මට නොදින් පැහැදිලි විය. මට නොරිකා විශ්වාස කළහැකි
විය. මිකතා සං කෙරෙහි ඇගේ අල්ප මාත්‍රයක වන් කැමැත්තක් තිබූණේ
නම් ඇ එය මගෙන් වසා කරන්නේ තැත. මිකතා සං කෙරෙහි ද මගේ
කිසිදු කුළුදායක් නොවිය. එහෙක් මගේ සිත මහන් වේදනාවකින් පෙළෙනේ
ය. එය මා ආරුජ කර කරගන් වේදනාවක් යයි මට වරක් සිතිණි. නොරිකා

නම සිත යටින් ඕකතා සංච කුමති යයි තහවුරු කිරීමට තිබෙන තරක දෙය පමණක් බලා, ඔහු කෙරෙහි ඇගේ පැහැදිමක් තැනැයි සිතීමට තිබෙන වඩා බලවත් තරක මම නොසැලුවෙමි. එහෙත් ආරුජ් කර ගත් වේදනාවක් නම් එතරම් දරුණු විය තැක්කේ කෙසේ ද?

මූල තෝකියෝ තගරය ම මා විසින් කඩියියෙන් සාදන ලද යෙල්ලම් ගෙයක් සේ එක වර බිඳ වැටුණි. දැන් මට පෙනෙනේ, යන එන රථ වාහනවලද මිනිසුන්ගේ ද ඡායා පමණි. එවා නිශ්චඛිද ව මා ඇස් ඉදිරියෙහි ඔබ මොබ පැලෙයි. හි හඩක් වන් මගේ කනට නො වැටෙයි. ගෝවිකාවෝ රුක්ඩ මෙන් මගේ මේසය මත බිර විදුරු ගෙනැවිත් තබනි. ඔවුනු මට ආවාර නොකරනි. ඔවුන්ගේ මුහුණුවල සිනාවක් නැත. බිර විදුරු හිස් වන විට, තවත් විදුරු එතනට එයි. කොයිබ හියන් එක වාගේ ය. සැම දෙයක් ම යන්ත්‍රාකාරයෙන්, සිනාසේමින්, හිස වනමින්, තොල් සලමින්, තිහඹ ව හියා කරයි.

මා තරම්පු පේලිය දිගේ බොප්පන් හලකින් බහින විට, තැරෙන තැන, හදියියෙන්, විශාල කන්තාචියක් පිළිනිඹු වී තිබෙන මගේ ඡායාව මම දුරිමි. මම ගල් ගැසී ඒ දෙස මොහොතක් බලාගෙන සිටියෙමි. මා කවුද? මා මේ කොහේද ඉත්තේ? පැබවින් ම තෝකියෝ වට ආවෙමද? මා තති වුයේ ඒ හෙයින් නොවේ ද? මා ගැන මට අනුකම්පා සිතිණි. මගේ ඇසේහි කුළු පිරිණි. මම මේ විශාල ලෝකයෙහි, කාන් කවුරුත් තැනි, මා මුලාවු පුද්ගලයක් වෙමි. මෙහි සිටින සියල්ලෝම අමුන්තෝ ය. ඔවුනු විදේශිකයෝ ය. ඔවුන් හා මා අතර ඇති තැකම කුමක් ද?

පසු ද මා අවදී වුයේ බොහෝ උදුසනින් ය. මගේ හිසේ තදබල කැක්කුමක් විය. පවුව වේගයෙන් ගැහෙන බව මට දැනුණි. මා තැහිට, එදගෙන, එළියට ගොස්, බොවරින් පෙනී කිපයක් ගෙනැවින් ඒපා හිල විදුර විදුරුවක් බේ, තැවත මෙවෙහි හානිසි විමි. මගේ හිස කැක්කුම දරන්නට බැරි තරම් අධික විය. මම නිද ගන්නට වැයම් කෙලෙමි. පසුවේ ගැහිම අඩු වන තුරු ඇස් දෙක පියාගෙන සිටියෙමි. කුමයෙන් හඳුය ජේරන්දනය අඩු විය. අහාන්තරය 'සන්සුන්' විය.

මා එවර අවදී වන විට දහයට පමණ ඇත. තේ තෝප්පයක් වක්කර ගෙන බේ, මම හානිසි වී පොතක් බැලුවෙමි. එකොලහට පමණ නොරිකා එන විට මා සිටියේ එලෙසම ය. ඇ පැමණි විට මම තැහිට, එනෙක් විසා හිමුණු දෙර තැරියෙමි. මා දෙස බැඳු ඇගේ මුහුණ වහා මැලිවුණි. මම මුහුණ යට යෝද ගතිමි. ඇ කතාවක් බහන් තැනි ව මගේ කොට්ට මෙවට බින්නි රාක්කයට තල්පු කර, කාමර දෙක අස්පස් කරන්ට පටන් ගත්තාය. මම ප්‍රේසය ලෙ බිම වාචි වී පොත බැලීමි. නොරිකා වතුර උණු කර තේ එත්කර, තෝප්ප දෙකකුන් යමග ගෙනැවින් මේසය මත තැකැවාය.

"ර්යෙ ඕකතා සං මාව ගෙනිවිට මේසෝ. මිදෝ හියන ප්‍රන්ස බොප්පන් හලට," දී ඇ පසු හිය යවස වූ දේ විස්තර කරන්ට පටන් ගත්තාය.

ලේ ගැන වැඩි උත්ත්දුවක් තොදකවා “ආ, එහෙම දී?” මම ඇසීම්.

“කුම නම් බොහෝම රසවත්, ඒත් මම වැඩිය කැවෙ තු.”

“එශක තොද තු තො. එයා මොනව හිතුව දී?”

“ම. කිවිව මට වැඩිය සතිප තු කියල.”

“රේට පස්සේ කොහොද ගියේ?”

“එයා අඩ ගැහුවා විතු පටියක් බලන්න යන්න. ඒ වුණත් ම. බැරිය කියල ගෙදර ගියා. හත භමාර වෙන කොට මම ගෙදර.”

“අනිත් දවසේ යන් බැරිය, මම හියායින් පස්සේ. එයා ඒවිනේ ඉක්මනට.”

“එයාට හමිබ වෙත්නේ තු කිවිව නේ තවත්.”

“ඇයි ඒ?”

“මම එයාට කුමති තු”

“එශක තොදය? මොකක් ද එයාගේ වැරුද්දී?”

“වැරුද්දක් තිබුණත් තැනත්, කෙනෙකුට කුමති නැත්තම් මම එයාත් එක්ක එහේ මෙහේ යන්නේ තු.”

මම අවජුවෙන් සිනාසීම්. කුමති තැනි තිසා ද ඔය ගියේ සි මට අසන්නට සිතිති.

“එයා අර බදින්න හිටපු එකකෙනාගේ පින්තුරේ ආයෙමන් පෙන්නුව. ම. එයා වයේ සි කිවිව. මාව බදින්න කුමතිය කිවිව.”

මම කිහින් තොයේවෙම්.

“මම කිවිව මම දැනට ම බදින්න පොරොත්ද වෙලා ය කියල. ම. බදින්න ඉත්ත එකකෙනා කියුතුවල ඉත්තවයි කිවිව. මගේ පුළුවේ අමාරුවක් තියෙන තිසා, විවාහය දී වුරුද්දකට කල් දළ තියෙනවා සි කිවිවා.”

“මොක ද ඔය හැරි බොරු කිවිවේ?” මම ඇසීම්.

“සම්පූර්ණයෙන් බොරු තොවේ. විකක් ඇත්ත.”

“එහෙනම් තොරිකා ප. බදින්න පොරොත්ද වෙලා ද ඉත්තේ?”

“තු එහෙමත් තු. මොනව හරි කියල එයාගෙන් බේරෙන්නත් එපාය?”

ඇ අනාවරණය කළ කරුණුවලින් මගේ සිත පතුරින් ඉපිල ගියේ තැත. අල්ප මාත්‍රයක දෙමිනයක් එහි පිවිසිණි. පසුහිය ද සිට මගේ සිනෙහි හටගත් වේදනාවෙන් මා එක්තර විදියක රසයක් ද විදි බව එවිලෙහි මට පසක් විය. දැන් මා භා තරග කරන්ට කෙනෙක් තැත. මගේ ප්‍රේමය උරගා බලා, එය සත්‍යයක් දැයි වටහා ගැනීමට ඉඩක් තැත. තොරිකා ඉදිරියෙහි පරිත්‍යායයක් කොට, ඇගේ අනුකම්පාව දිනා ගත තොහැකිය.

5

මු තොරකා වෙනුවෙන් පරිත්‍යාගයක් කොට එයින් අස්වැසුමක් ලබනට සිතුවේ, වෙන විදියක ජයග්‍රහණයක් මට අන් වේ යයි මා බලාපොරොත්තු තුවූ තිසා වනට ඇත. කුමක් කළත්, ඇ මගෙන් දුරස්ථ බව මට පසක් විය. ඇ අයිති ඒ සමාජයට ය. ඇගේ වාසනාව ඒ නීවිතයෙහි ම රඳා පවතී. කුමට ද මා මිරිභ්‍යුවක් දෙසට දුවන්නේ? පැබැඳු තතු විටහා ගැනීම රීට වඩා තොමැනැව් ද? මා ඉන්ද දී ම ඇගේ වාසනාවට කරුණක් සැලසුණෝත් මට ඒ දැක තරයේ වැළඳගෙන, එයින් සැනැයි තොහැකි ද?

එ කෙසේ වෙතත්, ඕකතා සං තොසිවීමෙන් ඇති වූ තිදහස මගේ සිතට තුමයෙන් දැනෙන්ට විය. එහෙන් මම වනා ම තොරකාට බුරුලක් තොපෙන්වීම්. එද මා විදි වේදනවාට පළිගැනීමේ වෙතනාවක් මගේ යටි සිතෙහි තිබෙන්ට ඇත. ඇ ඕකතා සං සමග ප්‍රිය සල්ලාපයෙහි යෙදී සිටින අකර මම වියරු වැළුණෝකු මෙන් තෝකියේ තගරයෙහි විදියෙන් විදියට අවන් හඳුන් අවන් හලට ඇවිද්දෙම්. පසු ද උදේ මම තියුණු සිස රුද්වකින් පෙළණෙම්. මේ සියල්ල මගේ සිතෙහි පැහැ පැහැ තිබුණ්. ඇ ඒ සටස කවර ප්‍රමාණයක වුව ද විනෝදයක් තොලැබුවා සි මම සිතන්ට අකමැති වීම්.

වරක් දෙවරක්, ඒ ගැන ඇනුම පදයක් කියන්ට මට සිතුණි. එහෙන් හැම වර ම මම මගේ අදහස මැඩ ගතිම්. අවසාන දවස්වීල, ඒ ගැන අමතක

කොට, ඇය සමග තුන් තුන්වල ගොස් පන්තේසයෙන් කාලය ගෙවිය යුතු යයි මම සිතුවෙමි. සැබු තතු සැලකුවාත්, ඇ සිකතා සං ප්‍රතික්ෂේප කළ බව පැහැදිලිව නොපෙන් දී ඒ ස්වල්ප කාලය තුළදී වුවද මා භා තරග තරන්ට කෙනෙකු නැතිබව සත්‍යයක් නොවේද? කාචකාලික වශයෙන් මම ඒ මායාව වැළඳ ගත නොපුතු ද?

සිකතා සං හිය ද සිට නොරිකා මා සමග ගෙයින් එකට පිට වියාමට වුවද අකමුත්තක් නොදැක්වූවාය. එහෙන් එබදු අවස්ථාවලට ඉඩ නොතුළීමට මම තුන් කළේමි. මා ඇගේ අනාගතය ගැන සිතිය යුතු ය. එය, මා භා සමග ඇට ගත කරන්ට වන අනාගතයක් නොවේ.

මා නොරිකා සමග යන එන විට, මිනිසුන් අප දෙස අමුතු සැලකිල්ලකින් බලන්ට පටන් ගන්නේ මැතක දීද, තැනහෙන් මට මුල දී නොපෙනුණේ ද? කොතනකට හියත් නොබෝ වේලාවකින් අප බොහෝ දෙනෙකුගේ දූෂ්චරියට ගොදුරු වන බව මට දැනෙන්ට විය. අප කිසිවක් ගැන කතා බහ කරමින් සිටියාත් මුවුහු නොපැකිලීම රේට කන් දී ගෙන සිටිති. ඇතමුන් උනුන් අතර අප ගැන කිසිවක් දෙධින බව මට පෙනේ. එහෙන් මා තහිව ම හිය අවස්ථාවල දී මෙන් මට ලේඛ්පාවක් නොසින්. මුවුන් අප දෙස බලන්නේ විස්මයකින් නොව පුදු කුතුහලයකින් යයි මට සිතුණි. එය ස්වාහාවික කුතුහලයක් යයි මම කළුපතා කළේමි. එහෙයින් ඒ ගැන මා තුළ වකිනෙයක් නොවිය. සැබුවින් ම මම ඒ ගැන මදක් ආචමිලර විමි. මම නොරිකා දෙස බලා, ඇ රුපවත් කාන්තාවක් බව තිශ්වය කර ගතිමි. වෙන පිරිමින් සමග යන බොහෝ ස්ත්‍රීන්ට වඩා ඇගේ පෙනුම විනිතය. සාමාන්‍යයෙන් විදේශීකයන් සමග යන තරුණියන්ට ද වඩා නොරිකා වෙනස් ය. මුවුහු අධික ලෙස නොලේ වල සායම් තවරා ගෙන, ඇස් බැඳීම් කළ තරගෙන, විවිෂුරණ ඇඳුම් මෝස්තර පැලද සිටිති. නොරිකා වාන් ලෙස අදියි. ඇ අදින පාට එකට කැපේ. ඇ නොලේ රුතු කර ගන්නේ යන්තමිනි.

මිනිසුන් අප ගැන දැක්වූ මේ අමුතු සැලකිල්ල නිසා නොරිකාට ඇතුම් විටක ලර්ජා සිතිණි දැයි මම ඉදින්ට සැක කළේමි. වරෙක ඇ, මා නොහැඳුනාන්නා යේ මා ඉදිරියෙන් ගමන් කරයි. එවිට මම ඇය පසු පස්සේ යමි. මා භඩ තහා කතා කරන විට හින් සැරෙන් දෙධින මෙන් ඇ මට කියයි. මං සන්දියකින් එගාචි වන විට, මා ඇගේ අත අල්ලන්ට තුන් කළහෙන් ඇ වහා මගේ අත පසෙකට තල්ල කරයි. එහෙන් ඇ මා සමග යන්ට ලර්ජා යයි තිශ්වය වශයෙන් තීරණය කිරීමට කරුණු නො තිබිණි.

නොබෝ ද්වියකින් අප ගත කළ තීරිතය කෙළවර වන බව මම දතිමි. එහෙන් ඒ දැනුම මම සිත යට සහවා ගතිමි. මම සිසි විටක ඒ සත්‍යයට මුහුණ පා නොබැඳුවේමි. අප ගත කෙලේ සැබු තීරිතයක් නොව සිහිනයකි. ඒ සිහිනයෙන් අවදි වන්ට අපට කවද තමුන් සිදු වේ.

ද්විය කියයක් ම නොකැඩී පැවති නොද කාල ගණය හඳුනියෙන් මාරු විය. වැස්ස විසින්ට පටන් ගෙන, සිත ද්විය නැවත ආවේ ය. එහෙන්

ඡේ වර මාරු මප වෙන අවුරුදුවලට වඩා උණුසුම් වූ නිසා දේ වෙන දී වඩා කළින් සකුරා මල් තැන් තැන් වල පිපෙන්ට පටන් ගෙන තිබෙන නම දුවක් පන් වල පදන් විණි. හදියෙන්ඇති වූ අකල් වරුසාව නිසා, සිංහගෙනා ආ සකුරා මල් ඉක්මනින් මැල වේ යයි මිනිපුන් තුළ බියක් ඇති එය.

රේඛ ද නොරිකොගේ නිවාඩු දිනය වූ හෙයින්, සකුරා බලන්ට යම් දුයි මම ඇගෙන් ඇසිමි.

“මේ වැස්සේ?” යි ඇ පුදුම වී ඇසුවාය.

“විකක් වන් පැවිච්චාන් යම්. හෙට බැලුවේ තැන්තම් මේ අවුරුද්දෙ ආයමන් සකුරා බලන්න හම්බ වෙන්නේ තැ.”

“කොහාට ද යන්නේ?”

“කම්කුරා පැන්තට යම්.”

“සකුරා බලන්න තම්, ඒ තරම් දුර යන්න ඕන ය? උයෙනා උදාහනේ තැන්තම් කෝළීමවිවල පුරුවන් තේ.”

“ඒ වුණන් මම කුම්හිසි කම්කුරාවලට යන්න-නගරයෙන් පිට.”

“හෙට විකක් උදුස්සනින් එන්න,” යි නොරිකො යන විට මම කිවෙමි.

ඇ උදේ දහයට පමණ ආවාය. එතෙක් වේලා තදින් වරුසාව වැස්සෙයි.

“අද යන්න බැ නො?” යි ඇ ඇසුවේ ඒ ගැන සකුවින් මෙනි.

“තව පොඩිඩින් පායාවි. කොහොම හරි යම්.”

එදු අපුල් මස පළමුවෙනි ද විය. උදේ සිට, වසන්තයෙහි මෙන් නොව, සේමන්තයෙහි මෙන් අධික සිතල ගතියක් පැවතිණි. හැකි තාක් පෙළාම් සඳායවල් ආදිය ඇදැගන සිටි තමුණ්, මම සිතලෙන් ගැහුණෙමි. සිති පැබලන් කාමරය උණුසුම් කර ගත නොහැකි විය. එහියට බැසි, වැස්සෙහි පුව ද ඇවිදීමෙන් සිතල මග හැර ගත හැකුයි මට සිතිණි.

අපි හිබිය ගාව බිම වායි වි කතා කරමින් සිටියෙමු. තමා ගෙන ආ ගිහිකා පොනකින් සින්දු තෝරා නොරිකො ගයන්ට වූවාය. හිබිය මින පැබින උද කේතලය කටින් නිකුත් වූ ප්‍රමාලය නිසා ගෙය මදක් උණුසුම් විය. තොරිකො වරින් වර තේ පෝව්වියට උණු වතුර වක්කර තේ සැදුවාය. පෝ නිශ්චිත් සිතල ගතිය මදක් පහ විය.

“දැන් ඉතින් යම්,” යි ජන්ලයෙන් එහියට බලා මම කිවෙමි.“දැන් වැස්සා විකක් නැවතිල්.”

“ආයිමන් වහිවි. අපි මෙහේ ඉදිමු. මොකොට ද එහියට හිතිල්ල පැවත්තාගේ මේ සිතලේ?” යි නොරිකො කිවාය.

මම මදක් නොඉවහිලිමන් විමි.

“මාක් එක්ක පිතරයි කොහොවන් යන්න අකමැති.”

“ඇශේ මුහුණ වහා මැලවිණි. මට තවත් ඇණුම්පද කියන්ට සිතුණි.

“නොරිකො පාගේ පෙම්වතා අඩ ගැහුව නම්, යනව තේදී? ම. අඩගැහුවම තමයි ඔක්කොම”

මගේ විවත යුතුක්ති සහගත නොවිය. ඇය ලගක දී මා සමග කොයිබ යන්ට වුවත් බැරි ය කිවේ තැත. මූල දී අදි මදි කළන්, සුං පෙරෙන්තකින් ඇය කුමැති කරවා ගැනීම අපහසු නොවිය.

ඇ තම මුහුණ වසාගෙත තිහඹි ව සිටියාය. මම ද රිට පසු කිසිවක් නො දෙශුවෙමි. ඇ ඉකි බිඳීමින් හඩන බව ඇගේ පිරුරේ ගැස්මෙන් මට තෝරුණේ ය. කිසිවක් කර කියා ගත නොහැකි ව මම කොපම් වේලාවක් එලෙස ම සිටියෙම් දැයි නොදැනීමි. නොදැනුවත් ව මගේ අකින් පාපයක් සිදු වුවා සේ මගේ සිත පසුතැවිල්ලනේ පිරිණි. නොරිකො ගේ සිත රිදුණේ කවර හේදින් දැයි මට වටහා ගත නොහැකි විය.

“නොදයි, අපි එලියට යන්නේ තැ. කුම විකක් හදන්න. අපි කඩේට ගිහිල්ල මොතට හරිගෙනුමු.” ඩ මම යෝජනා කෙලෙමි.

මා නොරිකොගේ දැන මුහුණින් ඉවත් කර දමන්ට ඇදේ නමුන්, ඇ “එපා, එපා,” කියා මා වැළැකුතුවාය.

නොබෝ වේලාවකින් ඇ තැහිට ,බෙසමට උණු වතුර වක්කර, මුහුණ සේදු යත්තාය. ඒවෝලේ මා ජන්ලයෙන් පිටත බලනවිට, හදිසියෙන් හිම වැටෙන්ට පටන් ගෙන කිනෙන බව දැක මම පුදුම විමි. අපුල් පළමු වෙති ද හිම ඇත්තෙන්ම දුරුහන ය. මල් වරුසාවක් වහින කළක් මෙන්, කිරී පාට හිම කැබලි වාතයෙහි පාවෙමින් පොලොවෙහි විසිරිණි. පොලොව මෙන් ම ගෙවල පියසි ද කොමෙන් සුදු පාට වී ගෙන ආවේය.

කඩියි කුඩා යටට වී අපිදෙදෙනා කඩ විදියට ඩියෙමු. අපි ස්වල්ප වේලාවක් පවිංකා¹ සෙල්ලම් කර, පසු ව කඩේට ගොස් මාල් ගත්තෙමු. එන ගමන් මම කුඩා සක්‍රීයක් ද ගතිමි.

“අද සිතල හත්ද නොරිකො පා. සක්‍රීයක් බොත්තා ඕනෑම ඕනෑම සිතල මෙන්නේ තැ. දෙවෑන්දෙරා පා. බොත්තා, ඒකට කමක් තැ.” ඩ මම කිවෙමි.

“තැ ම. බොත්තා තැ. දෙවෑන්දෙරා පා. බොත්තා, ඒකට කමක් තැ.” අපුරු භැඩායක් නිසා මා සිත ගත් සක්‍රීයක් හා සක්‍රීයක් කුටිවමක් ද ලාබෙට ලැබේ මා ගෙදර ගෙනැවින් තබා තිබුණි. නොරිකො නොක්කුරිය පුරවා, එය උණු වතුර කේතලය තුළතබා රත් කොට, අප කුම කමින් සිටී අතර, වරින් වර මගේ සක්‍රීයක්ට වැක්කෙරුවාය.

“එක උගුරක් බොත්තා, හින් තරහක් තැති බව පෙන්නන්න,” ඩ මම අයැදියෙමි.

1. ගොකියේ නගරයෙහි ගෙහෙවින් කෙරෙන ස්ථාවකි. සිටී එ පින් නම් ස්ථාවට යමාන ය. භුම විදියක වාගේ පවිංකා ස්ථාව හළක් කිහිපි.
2. සක්‍රීයක් දැමීමට තිනෙන රෝග වෙශයක්. ‘සක්‍රීයක්’ සියන්නේ සක්‍රීයක් බොත්තා කේප්ප වර්ගයකට ය.

ඇ සකසුකියක් අතට ගෙන මා දෙසට දිගු කළාය. මම එහි සකේ ප්‍රධානයක් වැක්කෙරුවේමි. ඇ එය වහා හිස් කර,

“ආ, රසයි” කියා, සකසුකිය මගේ අනෙහි තබා එය පිරේවිවාය.

තව විකකට පසු, නොරිකා, මා බිම තැබූ සකසුකිය තැවත තම අඩං ගෙන මා දෙසට දිගු කළාය. මම කනාවක් බහක් තැනී ව සකේ ප්‍රශ්නකරුවේමි.

“මගේ ඔවුන් කුරකෙනව්” සි ඇ හිස බදාගෙන කිවාය.

“මොනව් ? දිදුලයක් විතර ඇති සකසුකියෙන් දෙකක් බිඳුවාදී?”

“මා කොහොමද ගෙදර යන්නේ? තාත්ත මා ගැන මොනව් හිකාවිදී? මා රෝන එන්න තරක් වෙනවා.”

“බය වෙන්න එපා. මූණුන් වෙන්නේ නෑ. මා තව පොචිචිත් කෝපි රිජ්‍යා හැඳා දෙන්නමි. එනශාට හරි යාවි.”

“මා ගෙදින් පිට ද කවද්වන් සකේ බිඳුවාදී.”

“මගේ වැරද්ද දැන් ඉතින් හිතට ගන්න එපා. මම නේ පෙරත්ත ඝාරුවේ.

කුම කා පසු ඇ යන්ට සුරසුණාය. පැයක් පමණ පැවතුණු හිම ආකතය එවිලේ විරුද්‍යාවකට පෙරලි තිබුණි. මම ඇය තක්සියකින් ගෙදර පිටිස් කෙලෙමි.

තක්දිනක් පමණ නොරිකා තැවින් සිටියාය. ඇට ගෙදර ඇය බැඟ පිදින් ඇතැයි මම සිතුවේමි. එහෙයින් මට එහි ගොස් ඇය බැලීම ද කළ භාෂාධ්‍යකන් විය. දින වරියාවකට මෙන් ඇගේ පැමිණීමට පුරුෂී වි සිටි මට ම. මූලා වුවෙකු සේ ඔබ මොබ ඇතිදෙදේමි. ස්ත්‍රීන් ලෙහින් ඇපුරු කරනට පාරන්ට, මුවන්ගේ කිසියම් ඇද කුදයක් මට පෙනේ. එහෙයින්, මූල ද කිසියම් ස්ථිරයක කෙරෙහි මගේ සිත ඇදී ගිය ද නොබෝ ද්‍රව්‍යකින් මගේ සිත ඇය භාවෙහි උදාහිත වේ. නොරිකා සම්බන්ධයෙන් ද මට එස් වුවහොත් මුතාවුයි මම ඇතැම් විවක පැතුවේමි. එහෙක් කරුණු වෙනස් බව මට පෙනිණි. මතු අතාගතය ගැන මගේ කනස්සල්ල අරික විය. මේ ප්‍රෝමය යෝජිතයෙන් මිය අන් කවර අපුරකින් කෙළවර විය හැකි ද?

තොබෝ ද්‍රව්‍යකින් මගේ දෙපා යුතින් මිදේරි අවන් හල දෙසට ඇදී සිටිය. ඇ තොපුමිනියේ මගේ වරද තිසා සි මම මට ම කියා ගන්නෙමි. මම භාෂාධ්‍ය දේ කියා ඇගේ සිත රිදෙවිවේමි. මා ඇයට සකේ බොන්ට අභ්‍යන්තර දීම ද වරදක් බව මට පෙනුණි. මා ඇය හමු වි ඇයගෙන් සමාව ඇදිය යුතු ය.

තොරිකා මට ආවාර කෙලේ කළකට පසු පැමිණි අමුන්තෙකුට ආවාර පාරන්නාක් මෙනි. මා හියේ භවස හයට පමණ තිසා කිසිවෙකු ඇවිය සිටියේ තැනු. ඇ එනෙක් මා බලන්ට තාවේ කුමක් හෙයින් ඇයි මම අභ්‍යන්තරී, ඇ සිතායි “හෙට එනව්” සි කිවාය. එනරම් පහසුවෙන් ඇගේ තුවින් රිවිනි විවනයක්පිට වේ යයි නොයිතු තිසා දෝ මම පුදුම විමි.

පසු ද හමු වූ විට, නොරිකා සං මගෙන් සමාව අයුදුවේ මම එද සිදු වූ දේ ගැන සඳහන් කිරීමට කුලුවිව ඉඩක් ලැබෙන තුරු වෙත වෙත දේ ගැන කතා කරමින් සිටියෙමි.

“එද වෙවිව දේට සමා වෙන්න. මම මෝචියෙක් වගේ හැපුරුණා” සි ඇ කිවාය.

“අයි හදිසියෙන් ම අඩන්න පටන් ගත්ත? මම විහිඹවට නො කිවිවෙ.”

“මච. මම දන්තවා. නමුත්...මට මහ දී සිද්ධ වෙවිව දුකක් ගැන සිහි වෙළයි ඇඩුණේ.”

“සමා වෙන්න. මීට පස්සේ එහෙම විහිජ කරන්නේ නැ.”

“එකට කමක් නැ. මං කියන්තම් එහෙතම්. මට පෙම්වතෙක් දැන් තැ. ඒ ව්‍යුණන් හිටිය. අපි බොහෝම ඇහැලි වූණා. එයා ප්‍රාග්ධනක් සංගිතය ප්‍රියා කළා. අපි දෙන්න, දෙවෙන්දෙරා සං එක්ක වගේ, නොයෙක් කොෂි හල්වලට හිහිල්ල සංගිතය අහනව. දෙවෙන්දෙරා සංට ද්‍රව්‍යක් මං පෙන්තුව, මතකද දන්නේ නැ. මිලුයාවල දී ගාස්ත්‍රීය සංගිතය වාදනය කරන කොෂි හලක්. එතනට යමු ද කියා දෙවෙන්දෙරා සං ඇඟුව ම මම යන්න කුමති වුණේ නැ. එතනට තමයි අපි නිතර ම ශියේ.”

“කො එයා දැන්?”

“දැන් එයා කියුප්පවල. හදිසියෙන් ම එයා, මගේ නොද ම මිතුරිය එක්ක විවාහ වූතා. මම ඩිනොකින් වත් නොහිතපු දෙයක්.”

“මහ පුදුම මනුස්සයෙක් නො.”

“මගේ ම වැරදි. එයා මගෙන් ඇඟුව එයා බඳින්න කුමති ද කියල. මං එකට ක වර ම පිළිතුරක් දැන්නේ නැ. දෙනුන් ද්‍රව්‍යකින් එයා, මගේ යෙහෙලියන් එක්ක විවාහ වෙන්න පොරොන්ද වූණා.”

“එයා ඇත්තෙන් ම නොරිකා සං ව ආදරයෙන් හිටිය නම් එහෙම කරන්නේ නැ.”

“තුමුන් මම තාම එයාට විතරසි ආදර. වෙත කිසි ම කෙනෙකුට ඒ වගේ ආදර නැ.”

සතියකට පෙර වූ හදිසි හිම පාතයෙන් පසු යලිත් උණුසුම් ගතියක් ඇති වී තිබුණි. හිම තිසා සකුරා මල් මැල වී හිය බව නොයෙක් දෙනා කියනු මට ඇයිනි. එහෙන් යථ සකුරා හෙවත් පෙනි දෙකේ සකුරා කිප තැනක පිළි තිබෙන බව සැල විය. දෙවෙනි වරට පිපෙන යථ සකුරා, පළමුවෙන් පිබිදෙන මල කරම් දැකුම්කළ තැන්ත. මිනිසුන්ගේ පිරින ද පළමු සකුරා බැලීමට යාම මිස, යථ සකුරා බලන්ට යාම නොවේ. එහෙන් මේ අවුරුදුදේහි නොරිකා සමග යථ සකුරා වූව ද බලන්නට ශිය හැකි තම් යෙහෙකුයි මට සිතුනි. මම කෙලින් ම ඇයගෙන් එය ඇයිමට මැල විමි.

“දැන් යථ සකුරා පිපිලා. ඇති නො දී?”

“දත්තෙ තැ. ම. දැක්කො තැ කොහොවත්.”

ප්‍රිති වූ අවස්ථාවන්හි නොරිකොගේ මුහුණ තරම් පැහැජැත් මුහුණක් මා දැක තැකි තරම් ය. ඒ වගේ ම දුකෙන් පෙළඳු විට. ඇගේ මුහුණ තරම් මොඩික මුහුණක් ද මා දැක තැත. ඇ දුක සැප දෙකෙහිම එක සමාන සිඝලු ආස්ථාදයක් විදින්හි යයි මට පිතිභි.

“දෙවෙන්දෙරා ස. වරද්දල තේරුම් ගත්ත එපා. කොයි දේ වුණන් දැනගෙන හිටිය ම වැඩිය නොදා නේ,” සි ඇ මා දෙස නොබලුම්න් කිවාය.

“එදු මම පකුරා බලන්න යන්න අකමුති වීමට හේතුවක් තියෙනව. ඔම කැමතියි දෙවෙන්දෙරා ස. එක්ක කොහො වුණන් යන්න. ඒ වුණන් මම ඉදල හිටල ලැංඡයයි. ඒ නිසා ඒ නිසා ම. වැඩි කැමතියි දෙවෙන්දෙරා ස. එක්ක මේ ගේ ඇතුලේ ඉන්න. මම ජපන් ගැනීයෙක්. අපි එහේ මෙහේ යන සාමාජික මිතිස්සු මා ගැන තරක දේ පිතනව. මිතිස්සු දත්තේ තැ නේ අපි ගැනී.”

“එහෙම දෙයක් මට දැන ගත්ත ලැබුණෙන තැ. මිතිස්සු අපි දිහා ඔලනව තමයි. ඒ ගොල්ල අපි ගැන දෙචිතවත් ඇති. ඕක පුදුමයක් නොව නේ. ඒ වුණන් තරකක් දෙචිතවයි කියල ම. හිතන්නේ තැ.”

“ඇයි තැත්තේ? දෙවෙන්දෙරා ස.ව බාසාව තේරෙන්නේ තැ නේ. ඒ ගොල්ලා කියන ඒවා ඇහෙන්නේ තැ. මම නොයෙක් වර අහල තියෙනව.”

“මොනවද කියන්නේ?”

“තරක වචන කියනව. දෙවෙන්දෙරා ස. දත්තේ තැ ඒ වචන.”

“ඒ වුණන් කියන්න. කොශක වුණන් දැනගෙන හිටියම නොදා ය. කියල නේ දැන් කිවිවේ.”

“එදු මතක ද අපි ඉනොක්මිරා උයනව ගිය වේලේ, අපි හිටිය තේදු අර තමගවා ජෝසු කියන ඇල කානුව ගාව? දසයි හිසලු දිවි තසා ගතක ඇතා? ඒක බලාල යන කොට මතක ඇදේද දත්තේ තැ පිටිපස්සේ බිම වාචි වෙලා හිටියා තරුන ජෝසුවක්. ඒ ගොල්ලා හිනා වේවි මට ප.ප. කිවිව. ප. ප. කියන්නේ, පුද්ද කාලේ, හේවායන් එක්ක තරකට හැසුරුණු ගැනුන්වයි. මට හරියට දුක හිතුණ ඒක අහල.”

“එහෙම වල් මිතිස්සු කොහොන් ඉන්නව. ඒවා ගැන ඔය තරම් ම හිතල පුද්වන්ද?”

“එදු අපි මේජි උයනේ ඇවිද් ඇවිද් ඉන්න කොටත්, බයිසිකල්වලින් ගිය තරුණයා වගයක් මට කොලාප්පම් කළා. අපි කොහො ගියන් මිතිස්සු අපේ දිහා බලාල කසු කසු තුපු ගානවා. ඒ ගොල්ල දෙචිතන්නේ මොනවද කියල මට දැන් තේරෙනවා. දෙවෙන්දෙරා ස. එක්ක සාප්පුවකට ගිහිල්ල පුද්වක් ගත්තක්, සේවිකාවිර් වැඩිය නොදාට කතා කරන්නේ තැ. ඒ ගොල්ල සිකනවා ඇති මමත්, පිට රට කෙනෙක් අල්ලාගෙන ඒවිකාව රෙක ගත්තවයි කියල.”

“එහෙනම් මාත් එක්ක මේට පස්සේ කොහොත් යන්නේ තැනෙයි කියල ද කියන්නේ? ”

“මම එහෙම කිවිවේ තැ නේ. ඒ වුණත් අපි වැඩිය ම එලියට නොගිහින් මෙහේ ඉදිමු. මම කුමතියි දෙවෙන්දරා සං වැඩි කරනවා බලා ඉන්න. තාන්තට වශේ උදුව කරන්න පුරුවන්. මමත ඉගෙන ගන්කොත්.” මම සිනා සිමි.

“තව කොවිචර කළද? යනි දෙකකින් තුනකින් මම කියෝතොවට යනව්.”

මා කියෝතොශ යැම දිනෙන් දින ම කල් දම්මන් සිටි තමුන්, එහි ගොස් විසිමට කටයුතු පිළියෙළ කර හිඳුණි. තවත් පමා නොවී පිටත් විය යුතු යයි මම එදු තීරණය කෙලෙමි.

“අැයි කියෝතො යන්නේ?” ඔ නොරිකා මුදු හඩකින් ඇසුවාය. “මම කිවිවේ මේට ඉස්සර, යන බව. ”

“මෙවිචර ඉක්මනින් යන වගක් කිවිවේ තැ නේ.”

“එහේ කටයුතු පිළියෙළ වුණාම මම යන්නයි හිටියේ. මට එහේ කාමරයක් ලැබුණ පන්සලක්.”

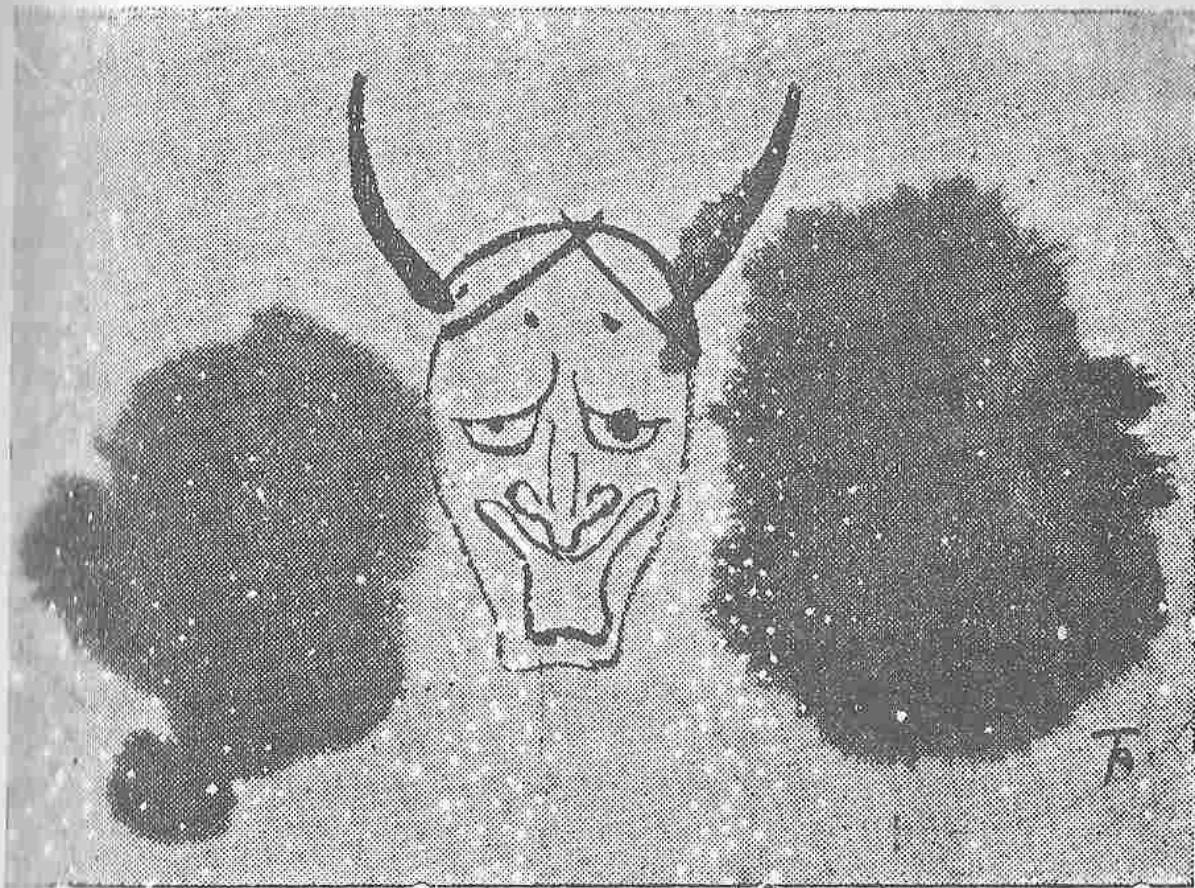
“කියෝතො හිහිල්ල ආයෝමන් එනව නො? ”

“මං ආයෝමන් එන්න බලාපාරායාත්තුවක් තැ. එහෙන් කියුපු හිහිල්ල එහෙමිම ගම රට යන්නයි කළේපනා වි.”

නොරිකා තිහඹ ව සිටියාය. අර මලාතික පෙනුම තැවතඇගේ මුහුණට ආරුණි විය.

“මං කියපු කතාව හින්ද නොවී හදිසියෙන් කියෝතො යන්න හිතුවේ නො? ”

“තැ. කොහොමටන් මං මේ මාසේ අග හරියේ යන්න අදහස් කරගෙන හිටියේ. ඒන් හරියටම දැනගත්තේ ගිය සුමානො.”

6

කි යෝජා දුම්රිය, තෝකියෝ ඉස්ටේප්ලින් පිටත් වන්නේ රු නවයට පමණය. මා යන ද්‍රව්‍යෙහි ද්‍රව්‍යාලට තොරිකොලාගේ ගෙදරට ගොස් එහි සවස් ජාමය ගත කරන්ට මට සිතිහි. මා එසේ අදහස් කෙලේ ඇය සමග ඒ අවසාන පැය ස්වල්පය ගත කිරීමට වෙන විදියක් තුවූ හෙයිනි.

“එන්න. තාත්තක් බොහෝම සන්නේස වේටි ආයෙමත් දෙවෙන්දෙරා ය. බලන්න. දෙවෙන්දෙරා සංච හරි කුමති පාටයි තාත්ත. නිතරම දෙවෙන්දෙරා ය. ගැන කියනවි. පුළක් ද්‍රව්‍යාල අපි දෙන්නා නිදාගත්ත ශිහිල්ල ර දෙගොඩ හරිය වෙන කල් දෙවෙන්දෙරා ය. ගැන කතා කර කර ඉන්නවා.”

“තාත්තක් එක්ක ඔක්කොම කියනව ද, අපි අතර සිද්ධ වෙන දේවල්?”

“මෙවි, ඔක්කොම විස්තර කරල කියනව, අපි යන ගැන් ගැනයි. ද්‍රව්‍ය ගත කරන භැවි ගැනයි....”

“සකේ බිවිව වගන් කිවිවදී?”

“නෑ, ඒක කිවිවේ නෑ..,” ඒ ඇ ලක්ජාවෙන් පැවසුවාය.

“ම. ආවට තොරිකො ය. ගෙදර ඉන්නේ නෑ නො?”

“එදාට ම. යන්නේ නෑ වැඩිව.”

මා පිටත් වීමට දෙනුන් ද්‍රව්‍යකට පෙර තොරිකා ඇවිත්, මගේ ඇප්‍රමි පැලදුම් හා පොත් පත් සියල්ල ම ද අස් පස් කර පෙට්ටිවලට දමා, කිහුවු ඇදුම් සෝද, කාමරය පුද්ද කළාය. මා අදිමින් සිටි විතුය, පිටත් ව යාමට පෙර අවසන් කිරීමට මම අදහස් කෙලෙමි. මා වැඩි කරමින් සිටින අතර තොරිකා හදිසියෙන් මා ලගට විත්, දත් ගසා වායි වුවාය.

“යන්න එපා, දෙවෙන්දෙරා සං,” සි ඇ මගේ මුහුණ දෙස දුක්බර බැල්මක් හෙලමින් කිවාය.

මගේ සිරුර තුළ ගින්තක් හට ගෙන, හිස දක්වා ඇවිලිගෙන එන්නා සේ මට දැනිණි. මම එයින් මුළුමතින් ම දැවී ගියෙමි.

“කොහොම ද තොගාහින්? මං ඉදල පලක් තැනේ. තව කොවිවර කල් මෙහෙම තියයි ද? අපට හැම ද ම බැනේ මේ විදියට. කවද හරි වෙන් වෙන්න වෙනව්. දැන් වෙන් වෙන එක විභා ලේසි තැදිදී?”

ඇ නැමි, තම මුහුණ මෙසය මත තබා ගත්තාය.

“යනව තම්, දෙවෙන්දෙරා සංගේ සිරුරේ පුවිද- මේ ඇප්‍රමි වල පුවිද තියල යන්න,” සි මං වේලාවකට පසු ඇ කිවාය.

හේ ලහියේ ග්‍රහණයෙන් කිලිසි යන සැපතක් පුහු බැඳ යාමේ ද මා රස් කළ දුක්බ සමූද්‍ය විස ගොර සැපින්නියක මෙන් හිස මිසවා මා දෙස බැලිය. ඒ දුක්බ සමූද්‍ය මගේ අනාගත දායාදය වන බව මම දැනගත්තෙමි.

තොරිකාගේ සොහොයුරිය, මොමොකා, මට ප්‍රාග්‍රැම්වරට මුණ ගැසුණේ ඒ ද්‍රව්‍යවිලය. මගේ පොත් හා වෙනත් බඩු සියල්ලක් ම මා ගාව තිබුණු පුවි කේස් පෙට්ටි දෙක තුළට ඇහිරිය තොහැකි විය. මා හය මාසයක් පමණ කාලය තුළ දී තොදුනුවින් ව ම එකතු කළ තොයෙකුන් පුන්වුන්-කාමරයට වුවමනා කරන අඩු වැඩිය, විසිනුරු බඩු, පුවත් පත්, ජායාරූප, තොම්ලයේ ලැබෙන ජපානය පිළිබඳ පොත් පිංචි ආදිය- දමා යාමට ද මට තොයින්, පෙට්ටිවලට අඩුක්කු තිරීමට ද ඉඩ තැනු. තොරිකා හැකි තාක් බඩු පුවි කේස් දෙක තුළ අහුරා තිබුණි. ඉතිරි ව තුළ බඩු අලුත් පුවි කේස් පෙට්ටියකට ප්‍රමාණවත් තොවීය. මේ ජේතුව තිසාත්, අමතර වියදම තිසාත්, අලුක් පුවි කේස් පෙට්ටියක් මිල දී ගැනීමට මම අදි මදි කරමින් සිටියෙමි. ඉතිරි බඩු වික ලේන්පුවක ගැට ගසා ගෙන යා යුතු යයි තොරිකා යෝජනා කළාය. ලොකු ලේන්පුවල බඩු බාහිරාදිය බැඳ ගෙන යාම ජපනුන්ගේ සිරිතක් වුව ද රීට මා තුපුරුදු හෙයින් මම ප්‍රිය තොකෙලුමි.

මොමොකා පැමිණියේ මේ ප්‍රශ්නය විසඳා ගත තොහැකි තක්වියක තිබුණු වේලාවක බව මට මතකය. මා කිසියම් කටයුත්තක් සඳහා බැහුර ගොස් ආපසු පැමිණි විට, තම සොහොයුරිය මා බලන්ට ස්විල්ප වේලාවකින් එනවායි අල්ලපු ගෙදරට වෙළිපෙළ්න් කර දැන්වූ බව තොරිකා කිවාය. මම මේ ගැන මදක් පුදුම වීමි.

“දෙවෙන්දෙරා සං නම්බ වෙලා මොකක් හරි තැග්ගක් දෙන්න මින ය තියල අක්ක කිවිව්.”

“මොකාට ද තැනි? ඇරත් ඔවුන් ඉඩකුත් තැ නෙවැ?” සි මම කිවේමි.

“මම කිවිව, දෙනව නම් ඉඩ කඩ ගන්නේ තැනි සැහැල්පූ බවුවක් පදන්නෙයි කියල,” සි තොරිකා කිවාය.

ගෙන යාමට තවත් අඩු වැඩිය එකතු වීම මට හිරිහැරයක් සේ ඇතිණි. මගේ අසතුව තොරිකාට පෙනෙන්ට ඇත.

“දැන් ආවම අපි සාප්පූ යමු. එතකාට දෙවෙන්දෙරා සං කැමති දෙයක් තෝරා ගන්න පුළුවන්. මම කිවිව එහෙම හොඳය කියල. මගේන් ඇඟුව දෙවෙන්දෙරා සං කැමති මොතවට ද කියල.”

කිමොතොවක් ඇදගෙන ආ මොමොකා තොරිකාට වඩා මීට කුඩා ස්ථිරයක් වුවාය. තොරිකා මෙන් ඇ එවිතය ගැන ගාමිනිර ලෙස කළුපනා කරන කෙනෙකුයි මට තොසිතුණි. මා ගැන තොරිකා කි කවර දේකට වුවිද ඇ බක බක ගා සිනාපුණාය. මා ව්‍යවතයක් දෙකක් කතා කළ විට ද ඇ එලෙසම සිනා පුණාය. ඇ සිනාපුණු විට මුළු මුහුණ ම රැඹු ගැයි ඇස කුඩා වී එම රැඹු අස්සේ සැහැවුණි. මගේ ජපන් උච්චිවාරණයට ඇ ඔවුන්ම කරනවා දැයි මට සිති මද ලේඛාවක් ද මා තුළ පහළ විය.

මගේ බඩු පෙටිටිවල ඇහිරීම ප්‍රස්ථායක් වී තිබෙන බව මම මොමොකාට කිවේමි. එය ද ඇට භාසු ජනක කරුණක් විය. එහෙන් ඇ වහා ම මගේ බඩු තැවත අස්ස පසු කරන්ට වුවා ය. පෙටිටිවල තිබුණු බඩු සියල්ල ම ඇ එළියට ගෙන, වෙත පිළිවෙළකට අඩුක්කු කරන්ට පටන් ගන්නාය. ඕහැවුට වඩා ඉඩ ගන් සමහර බඩු ඇ රෙදි පිළිවල ඔනා තොයෙක් අනු මුළුවල එබුවාය. මගේ සියලුම අඩුවැඩිය පුවි කේස්ස දෙකෙහි අනුරා ය, ඇ අවසන් කෙලේ.

අනැතුරු ව අපි තිදෙනා සාප්පූ හියෙමු. කැග්ගට ලැබුණක් වුව ද කවත් වැඩිපුර බවුවක් අනේ ගෙන යන්ට සිදු වීම ගැන මම සතුවූ තොවීමි. එහෙන් මොමොකාගේ ඉල්ලීම ඉටු කළයුතු හෙයින් මම පුරු කැග්ගක් තේරුවීමි. එය, උණ බටවලින් වියා සාදන ලද බන්දේසියක් විය. මා එය තේරුවී එබඳ බඩුවකින් මට වැඩික් වත තිහා තොව, එය අපුරු දස්කමතින් සාදන ලද්දක් ලෙස මට පෙනුණු තිසා ය. එය ගෙන යාමට ද පහසු විය.

අප ආපසු යන්ට සැරපුණු විට, මට භා තොරිකාට තමා සමග යොත්සුයාවට එන මෙන් මොමොකා ආරාදනා කළාය.

“කිමිකා දෙවෙන්දෙරා සං බලන්න ආසාවෙන් ඉන්නවා.” සි ඇ කිවාය.

“හැබැවට, කිමිකා වංච දැන් කොහොම ද? මට අහන්නන් බැරි වුණා” සි තොරිකා තම පොහොයුරියගෙන් ඇසුවාය.

“දෙනුන් දවියකට උඩ දී ආයිමන් තොදට ම අමාරු වුණා. උණන් ගත්ත. දැන් විකක් පහසුයි.” සි මොමොකා පිළිතුරු දුන්නාය.

“කිමිකොට නිතර ම ඇඟුම හැදෙනව. වැඩිය ම ශ්‍රීංම සංස්කේප අමාරු වෙතව,” සි තොරිකො මට කියා දුන්නාය.

කිමිකො සි කිවේ මොමොකොගේ දුවට ය. යුද්ධයෙහි දී මොමොකොගේ පූමියා මැරුණු බව ද ඇ තම දහතුන් හැවිරදි දියණිය සමග යොත්පුයා වෙහි පිහිටි, ස්වාමියාගේ දෙමුවුපියන්ගේ ගෙයි විසු බව ද තොරිකොගෙන් මට කළින් දැන ගන්ව ලැබුණි.

වාසය සඳහා යොත්පුයාව ඉතා සින්කලු පෙදෙසකි. තෝකියෝවේ වෙන පළාත් මෙන් එය අධික ලෙස ජනාකිරණ තැත. දෙපසකි වැවුණු විශාල ගස්වලින් පුතු එහි විදි පලල් ය. කඩ සාප්පු හා බොපුන් හල් වඩාත් තොත්තු හෙයින් තෝකියෝ තගරයෙහි කළාතුරකින් දකින්ට ලැබෙන නිස්කලාක ගතියක් මුළු වටාපිටාවෙහි ම පැතිරෙයි. මහ පාර අයින් එක් පසයකින්, රජ මාලිගාවේ පිට පවුර මදක් දුරට ඇදෙයි. එහි දිය අභා දැන් බොහෝ තැන්වල සිදී ගොස් ය. දිය තිබුණු සමහර තැන්වල තරුණ යෝද තරුණියෝ ද ඔරු පදිති. පවුර දැන් දැකුම්කලු සකමන් බිමකට පත් වි තිබේ. එහි දිගට ම මත් පු¹ ගස් වැවි තිබෙන හෙයින් රට ව්‍යවහාර කරන්නේ “මත්පු පවුර” යන අර්ථයෙන් පුත් “මත්පු දෙනෙයි” යන තමය.

“පුද්දෙට ඉස්සර අපි හිටියෙ මෙහේ,” සි යන ගමන් තොරිකො කිවාය.

“අදි ඉතින් මෙහෙන් ගියේ? මෙක නොද පළාතක් හේ වාසය කරන්න,” සි මම ඇපුවෙමි.

තොරිකො සිනාපුනාය.

“අපේ ගෙවල් ඔක්කොම පිළිස්සුණා පුද්දෙ ද, ”සි ඇ කෙටියෙන් පිළිතුරු දුන්නාය.

තොරිකොලාගේ වාසස්ථානයෙහි තුවු මහයක් හා සරු පාර බවක් මොමොකො විසු ගෙහි පෙනෙන්ට තිබුණි. ගෙයි ඉදිරිපස පිහිටි ලි තොරණේ දෙර පළුව පසෙකට තල්පු කරන් ම සිනු හඩක් තැඹුණි. ඇතුළෙහි වූ අප්‍රක් තතම් පැයුරු ද බැඩු මුවුටු ආදිය ද ගෙහිමියන් අග හිහ කමක් තැති ව විසු බව පළ කෙලේය.

කිමිකොගේ උණ බැස තිබුණු හෙයින් ඇ ස්විල්ප වේලාවක් එම්පට වින් මා සමග කතා කළාය. ඇ තම ඇල්බම් පොත ගෙනුවින් එහි මගේ අත්සන ලියන මෙන් ඉල්ප්‍රවාය. මගේ සිතුවම් දකින්ට කුමතියි ඇ කිවාය. රජාතයට ආ පසු මා එකක් වත් අවසන් තොකල බව මම කිවෙමි. තමා කියවන තොයෙකුන් නවකතා ගැන ද බලන විතුපටි ගැන ද ඇ මා සමග කිවාය.

1. ඉහිරිසියන් ‘පයින්’ සි කියන ගස් එරගය.

“දෙළුවෙන්දෙරා සං, “කෝපුරෝගේ ආලය” කියන මුදා තැවුම දැකල කියනව ද?” සි කිමිකො ඇසුවාය.

නොරිකොගේ මුවින් සිනාවක් පහළ වූයේ කුමක් හෙයින් දැයි මට නො තේරීණි.

“මම දෑන්නව කිමිකො සං ඒකට කුමති මොකොද කියල,” සි ඇ කිවාය.

කිමිකො ලේඛාවෙන් ඇඟිරෙන්ට වූවාය.

“බඩය! බොරු දෙවිවන්න එපා,” සි ඇ කිවාය.

“මං කියන්න ද දෙවෙන්දෙරා සංට?” සි කිමිකොට වද දීමට මෙන් නොරිකො පටන් ගත්තාය.

“කෝපුරෝගේ ආලය කියන කතාව දැන් තකරසුකා සාලාවේ පෙන්වනවි. ඒකේ කෝපුරෝ තැබියට එන්නේ සෞරකු. සෞරකුට හරි කුමතියි කිමිකො. ඒක තමයි දැක්ක ද කියල ඇභුවේ.”

“මං දැක්ක තෙලෙවියෙන්¹ මං ගියේ තැ තකරසුකා සාලාවට,” සි කිමිකො කිවාය.

“ගෙනල්ල පෙන්නන්න දෙවෙන්දෙරා සංට, සෞරකුගේ පින්තුරේ,” සි නොරිකො කිවාය.

මොමොකො සුෂ්මි සාද ගෙනැවික් දුන්නාය. වරක් යොලා කු හෙයින් තැවිත කියිවක් කු නොහැකි බව මම කිවෙමි.

“වියෙෂයෙන් ම හැඳුවේ දෙවෙන්දෙරා සංටයි. එකක් වත් කැවේ තැත්තම් අක්කගේ හිත තරක් වේවි.” සි නොරිකො කිවාය.

මම අමාරුවෙන් සුෂ්මි පෙෂ්තක් කා තේ තිවෙමි. මහලු සුවල සාලයට වින් මට ආචාර කොට මා සමග ස්වල්ප වේලාවක් කතා කරමින් සිටියනු. ඔවුන් මගෙන් නොයෙක් ප්‍රශ්න ඇසු නමුණු, ඔවුන් ව්‍යවහාර කළ බස මට වඩාත් තේරුණේ තැත්. බොහෝ ප්‍රශ්නවලට නොරිකො මා වෙනුනේ උත්තර දුන්නාය.

යොත්සුයා සිට ජිබුයා දක්වා නොරිකො සමග මම ගියෙමි. ඇ බොහෝ වේලා කිහි කතාවක් බහක් තැති ව බර කළපනාවකින් මෙන් පිටියාය. අප දෙදෙනා එකට යන අත්තිම ගමනා එය සි මට සිතුණු.

“මොකක් ද මය කිමිකො සං කියන තාව්‍යයේ කතාව?” සි කනස්සලු බව මග හැරවීම සඳහා මම ඇසුවෙමි.

“එේක ගැන තමයි මාත් කළේපනා කර කර හිටියේ,” සි නොරිකො කිවාය.

“එේක අපුරු කතාවක්. එත් කනගාවුයි. දෙවෙන්දෙරා සංට ඉඩක් ලැබුණෙන් රජානයෙන් යන්න ඉස්සර කවද හරි බලන්න. හොඳ ප්‍රසිද්ධ තාව්‍යයක්-කිකුවී කං කියන තාව්‍යකරුවෙකුගේ.”

1. තැන්ද හෝ සු-වි අම්මා.
2. තෙලෙවියන් යනුය.

“තපන් කතාවල් ඔක්කොම එක වගේ කනගාටුයි, නේද?” සි මෙ ඇශීම්.

“මේක, තෝපුරෝ කියන ප්‍රසිද්ධ නළුවක් ගැන සි. එහෙම නළුවක් හිටියා, තුම්ප් කතාව හැඳුව බොරුද කියල මම දන්නේ නැ. ද්‍රිසක් එයාට, අමුණු විදියක වරිතයක් තිරුපූජා කරන්න සිදුවූණා, විකමතපුගේ නාට්‍යයක. විවාහ වූණු ස්ත්‍රීයකට ආලය කරන තරුණයෙකුගේ වරිතයක්. ඒ වගේ අත්දැකීමක් එයාට නොතිබූණු තිසා, එයා කළුපතා කළා කොහොම ද කියල ඒ වරිතය තිරුපූජා කරන්නේ. රේ සමාන අත්දැකීමක් කොහොම හරි ලබා ගැනීම අවශ්‍ය තිසා, එයා තමා දන්නා විවාහ වේවිට ස්ත්‍රීයක් නොයා ගෙන ශිහිල්ල, බොරුවට ඇට ආලය පැවා, ඇගේ හැඩිරිම බලාල, ඒ අනුව කම රහ පැම සකස් කර ගන්න. ඒ ස්ත්‍රීය හැබින් ම විශ්වාස කළා. තෝපුරෝ තමාට ආලය කරන්වයි කියල. නාට්‍යය රහ දක්වන දවසේ, ඒ ස්ත්‍රීය, තෝපුරෝ සමග වචනයක් කතා කිරීම සඳහා, වේදිකාවේ පිටිපසින්, නාට්‍ය ගාලාවට පිවිසුණා. තෝපුරෝ තම තුළුම පුරුණ වූනේ බොරුවට ස්ත්‍රීයකට ආලය කිරීමෙන් බව අතින් නළවන්ට ආර්ථි වෙලා තිබූණා. මේ ස්ත්‍රීයටත් ඒ ආර්ථිය දැනගන්න ලැබූන අතින් නළවන්ගෙන්. ඇගේ හිත කොයි තරම් රිදුණ ද කිවිවාන්, ඇ එතන දී ම දිවි තසා ගන්ත.”

ඒ පුදුම පුවත අසා මගේ සිතෙහි නොසන්සුන් ගතියක් හට ගැනුණි. මා ගැන ම සැකයක් මා තුළ ඇති විය. මා ද කරන්නේ අමුණු අත්දැකීමක් ලබා ගැනීමට තැතක් දැයි මම මගෙන් ම ප්‍රශ්න කර ගතිම්. මුල සිට ම මගේ ප්‍රාර්ථනාව වූයේ මා අවට වූ ඒවිතයේ පත්‍රලට කිමිද එයින් ආස්ථාදයක් ලබාගෙන විතු ඇදීම නොවේ ද? මෙය සැඳුවක් තම් මා කරන්නේ ඉතා ආත්මාර්ථකාම් ත්‍රියාවක් බව මට පෙනුණි. මා නොරිකොගෙන් වෙන් වීමට කර ගන් තීරණය මැණුවැයි මට වැටුණුණි.

නොරිකොගෙන් සිත තුළ කෙබලු අදහස් ත්‍රියා කරන්ට ඇත්දැයි මම නොදැනීම්. ඇ ඒ පුවත ගැන තැවත තැවත සිහි කෙලේ තමා තුළ කිසියම් පැයක් උපන් තිසා ද?

කියෝතොවට පිටත් ව යන දවසේ ද්වල් කාලයෙහි මම සිංගේර්ජයාවට ශියෙම්. එවෙළෙහි ගෙදර සිටියේ නොරිකො සහ වියෙකා පමණි.

“බොහොම සන්තොසයි ආවට,” සි මා බැභැ දැකීමට ගෙපිලිට ආ වියෙකා ක්විය.

මා කුදාවාගෙන යන ලද්දේ එද ශිය කාමරයට නොව, රේ වඩා මදක් තොකු, එලිය ඇති පිරිසිදු කාමරයකට යයි මට හැඟුණි. එහි මැද පහත් වටකුරු මේසයක් ද ඕම තබන ලද කුසිමක් ද විය.

“අද තාත්ත්ගේ කාමරය හැඳුව දෙවන්දෙරා සංට,” සි නොරිකො ක්විය.

එ ශ්‍රීජම සංහැරුව ආරම්භ වූ ද්‍රව්‍ය හෙයින්, ලංකාවටත් වඩා රස්නේ යයි මට දැනුණි. මම ලොම් කබාය ගලවා පැදුරු පොලොව් මත තැබුවෙමි. නොරිකා යමින් එමින්, කුවිලි පෙවිලි ආදිය ගෙනුවින් මා ඉදිරියෙහි තබමින්, මා සමඟ වචනයක් දෙකක් දෙවිමින්, ගෙදර දෙර කටපුතුවල ව්‍යාපක ව්‍යවාය. එද නම් වෙත ද්‍රව්‍යවලට සමාන විය. පැය ස්වල්පයක් සියල්ල වෙනස් වන්නේ යයි මට සිනා ගත නොහැකි ය. එ සිහිවිල්ල මත එමට මම ඉඩක් නොදුන්නෙමි. එ මොජාතෙහි වූ සැනැසුම මම තරයේ වැළද ගතිමි. නොරිකා මා ලග වාචි වී කනා බහ නොකළ නැමියි, ඇ අවට සිටින බව මම දනිමි. ඇගේ කට හඩ ද අධි ගබාදය ද මට වරින් වර ඇසේ.

“දෙවෑන්දෙරා සං ව යුකතාවක්” දෙන්න ද අදින්න? එතකාට ඔය කළුපමයි කබායයි ඉස්තිරික්ක කරවන්න පුළුවන්. නොදාට ම පොඩි වෙලා,” සි නොරිකා කාමරයට වන් ක්විවාය.

“මම මේස් කුටිවමක් ගන්න ඕනෑම සිනා. මෙවිවරයි මට මේස් කුටිවමක් තියෙන්නේ,” සි මම සිනාසේමින්, මගේ ඉරිවිව මේස් කුටිවම පෙන්නුවෙමි. සපත්තු එළියෙහි තබා ගෙට ඇතුළ වූ විට, මගේ මේස් කුටිවමේ හිඳු තිබෙන බව දැක මට ගැඹුණ සිතුණි.

“නොරිකා සං හිහිල්ල දෙවෑන්දෙරා සං ව පෙන්වන්න අර සංගේතාවල සාප්පුව්,” සි වියකා ක්විවාය.

“මේ යුකතාවයි ගෙනා² කුටිවමයි දගෙන යමු. තැන්නම් වෙලා තැනි වේවි ඇදුම් ඉස්තිරික්ක කරව ගන්න,” සි කියමින් නොරිකා යුකතාවක් ගෙනුවින් දුන්නාය.

“මය ඇදුම් ඇදගෙන ගියෙන් මිනිස්සු පුදුම වෙලා බලාවි,” සි මම කිවෙමි.

“එකට කමක් තැ..අපි දෙන්න අමු සැමි යුවලක් කියල හිතාවි,” සි නොරිකා සිනාසේමින් ක්විවාය. ඇ කෝලයක් තැනි ව එස් කනා කිරීම ගැන මම පුදුම විමි.

සංගේත්‍යාවහි දී විහිතුරු බඩු විකුණන වෙළුද හලකට ගොස්, ඇටවිලින් සාදන ලද, අභකට වඩා කුඩා වෙස් මුහුණක් මිල දී ගන්නෙමි. එය ර්‍රිජාව හා පලිගැනීම මුරකි කොට දක්වන, නළ මුහුණක පිළිරුවක් විය.

“මෙක තැනි කරන්නේ තැනි ව පරෙස්සමින් තියා ගන්න. නොරිකාගේ හිත කවද තමුන් වෙනස් වුණෙන් මට ආපහු දෙන්න ඕනෑම,” සි මම කිවෙමි.

“මොකා ද මේ තරම් බයාතක මුණක් තේරුවේ?”

“මගේ යටි හිත එහෙම කමයි. ර්‍රිජාවෙනුයි තපුරුකම්තුයි පිරිල.”

1. ශ්‍රීජම සංහැවහි පිරිමි ද ගැහැනු ද අදින, කිමොනා වර්ගයක්.
2. උය අධි ඇති දී සෞර්පු.

“මගේ හිත එහෙම තැ. ම් අරන් දෙනව මේ පෙෂම්‍ය ගැනු මූණ. මේක තැති වුණු දට මමත් ඉවර සි කියල හිතා ගන්න.”

සංගේතයා සිට විදුලී රියෙහි හෝ බසයෙහි තැග, විනාසි පහලොවකින් පමණ සිඩුයා ම් සන්දියට හිය භැකිය. අවසන් වරට “ලා පුපේ” ගෙවීමේ හලට ගොස් ස්විල්ප වේලාවක් ගත කරමු දැයි මම යෝතනා කෙළෙමි.

“දැන් අයියන් ආපහු ඇවිල්ලාඟි. පරක්කු වෙනව තේද එහේ මෙහේ ශියොත්?”

“එහෙනම් මේ අපේ අත්තිම ගමත දී?” සි මම ඇසීමි.

“තැ ම් එනව ඉස්වෙයමට. තාත්ත් කිවිව දෙවෙන්දුරාස් ඇරුණුන යනවයි කියල. ඒ හිසා මටත් එතැනුකි.”

තොරිකොගේ පියා මා ඇරුණුව දුම්රිය පොල දක්වා යන්ව සිතුවේ ඇයි? මහුට අපේ සින් ඉවකින් මෙන් දැනුණේ දී? කෙසේ වේතත්, මා යන සඳ, තොරිකො පියා සමග සිටිනු දැකිම මට මහත් සැතපුමකි. එවිට ඇ තතිකර දමා යන බවක් මට තොහැරේ. තහි වන්නේ මා පමණ ය.

එදු මගේ රි කැම පිළියෙළ කිරීම තොරිකො බාර ගන්ව ඇතැයි මම සිතුවෙමි. අප භාප්පුවිට ගොස් ආචාරින් පසු, බොහෝ වේලාවක් මම ඇය තුදුවෙමි. ඒ අතරතුර වියොකො මා සිටි කාමරයට වින් මා සමග කතා කළාය. ඇ ජායාරුප ඇල්බම් පොතක් ගෙනුවින් තමා විවාහ වූ අවස්ථාවේ දී ගත් පින්තුර මට පෙන්තුවාය.

“මම හර අකමැත්තෙන් මේ මහුල් ඇඳුම ඇත්දේ,” සි ඇ ක්වාය.

“ඇයි? මහුල් කිමොනොව බොහෝම හැඩ නො?”

“හැඩ වුණාට මහ මෝඩ ඇඳුමක්. බටහිර පිළිවෙළට අදින එක මිට වඩා හොඳයි. මේ හිස් වැසුමේ අදහස මොකක් ද කියල දන්තවදී?”

ඡපන් මනමාලියගේ කිමොනොව කෙකරම් අලංකාර වූව ද ඇගේ හිත සරසන ආකාරය ඇඳුමට එකරම් තොගැලපෙන බව මට ද තොයෙක් වර සිතිනි. මනමාලිය ද ගෙෂ ස්ත්‍රීය මෙන් උසට කොන්චිය බැඳ කුරු ගසා හිස සැරපුවා තම් කෙකරම් දැකුම්කළ වේ දැයි මම කළුපනා කෙළෙමි.

“තේරුම දන්නේ තැ ඒ වුනත් හිස් වැසුම නම් වැඩිය ලය්සන තැ තමයි.”

“ගැනුනට රීරෘත්‍යාව, කොඩය ආදිය වැඩි ලු. ඒව අ. වගේ ලු. විවාහ වෙන කොට ඒව යටතන් කරගත්ත ඕනෑ. ඒව වහගත් බව පෙන්නන්නයි මේ විදියට අදින්නේ. මෝඩ කළුපනාවක් නොදු?” සි ඇ ඇසුවාය.

“එක තම් එහෙම තමයි.”

“හිදෙළී ය. නම් මට කිවිව බටහිර විදියට අදින්නොසි කියල. ඒ වුණත් අම්මල තාත්තලා කැමති වුණේ තැ.”

කුඩා කළ ගත්තා ලද තොරිකොගේ පින්තුර දෙකක් තුනක් ඇ මට පෙන්තුවාය.

“නොරිකො සං දැන් බදින්ක ඕන කාලේ නො ? මගේ වයසයි,” සි ඇ සිනාසේමින් කීවාය.

කුමක් හේඛින් ඇ එසේ කීවා දැයි මම කළුපනා කෙළෙමි. ඒ මා දෙස එල්ල කරන ලද ඇතුම් පදයක් වි දී නොරිකො හා මා අතර කිසියම් ඇල්මක් පැන තැහි එන්නේ නම්, එය වහා මැඩ පවත්වා ගත යුතු යයි අභවන්ට ඇ එහින් අදහස් කළා දී කෙතරම් දුෂ්කර වුව ද නොරිකො කෙරෙන් වෙන් විමට මා කළ තීරණය මැනවැයි මට සිතිණ. වියෝකොගේ ව්‍යවත්වින් මගේ මනුස් ඉදිරියෙහි තැවත මතු වූයේ නොරිකො හා මා අතර වූ පරතරය සි.

කුම කා අවසන් වී, මා පිටත් විවම මොඬානකට පෙර, මා සිටි කාමරයෙහි කිසිවෙකු තුවූ අවස්ථාවක් සොයා, නොරිකො වින් මට ආචාර කොට, තම කට හඳු පිටතට තැසෙන සේ “පයෝනාරා”¹ සි කීවාය.

“මට ලියනවදී?” සි මම ඇසීමි.

“එක බොහෝම අමාරුයි” සි ඇ පිළිතුරු දුන්නාය.

මම නිහඹ ව ඇය දෙස බලා ගත් වන ම සිටියෙමි.

“එහෙනම් නොරිකො ගැන කිසිම ආර්ථියක් මට දැන ගත්ත ලැබෙන්නේ තැද්දී?”

“අපියට ලියන්න.”

“නොරිකො සංචාචාවා?”

“ඉදල හිටල ලියන්ත ගෙදරවයි මිදේරියටයි, මාරුවෙන් මාරුවට. මම එතින් අයේ වූණුනාත් දන්වන්නාමි.”

හිදෙි හා වියෝකා අප සමග බස් පළ තෙක් ඇවින්, මට සුබ ගමන් පතා ආපසු ගියන. බසයට තැග ගිය අප තිදෙනා අතර වැඩි කතාවක් බහක් නොවිය. වරක් කොරිකොගේ පියා කිසිවක් දිගට කියාගෙන හියේ. මට එය පැහැදිලි ව නොත්රුණි. නොරිකො එය පහසු වවතින් මට තෝරුම් කර දුන්නාය.

“තාත්ත කියනව, ආයෙමන් දෙවෙන්දෙරා සං තෝකියෝවට ආවොත්, අපේ ගෙයි වැඩිපුර කාමරයක් හදල දෙනවයි කියල දෙවෙන්දෙරා සංචාචාවන්නා.”

දුම්රියේ තළාව හැඩු කළ මම ඇතුළු විමි.

“දෙවෙන්දෙරා සං ගියාම පාලුයි.” සි තක්කීමා සං කීවිය.

මහු නොරිකො වෙනුවෙන් කතා කළා සේ විය. මම හොඳින් මහු දෙස බැළුවෙමි. මහුට මා හමු වී ඇත්තේ දෙවනාවක් පමණක් බව මට සිහි විය. නොරිකොගෙන් මා මුළුමනින් ම වෙන් වූ බව මට වැට්හි හියේ ඇගේ මුහුණ අවසාන වරට නොපෙනි ගිය කළ ය. එවැනි කාසියක් මට රීට පෙර කිසි වතාවක් දැනී තැත.

1. ‘ආපුබෝච්චන්’ යනු සි. වෙන් වි යන විට කරන ආචාරයක්.

7

කියෝතොවෙහි මා අවුරුද්දක් සිටිය තමුන්, එහි වාසය මට පුරුණාවිය. පුරාතන ජපානය පිලිබඳ හැඳීමක් තවමන් එහි ගේෂ විනිනේ බව ඇත්තක් වන්ට පුරුණාවන. එහෙත් කොකියෝවෙහි තරම් විවිධත්වයක් එහි දක්නට නැත. තොකියෝවෙහි වර්තමාන ජපානය මෙන් පුරාතන ජපානය ද එකට එක ගැටී පවතී. අහසේහි පියාසර කරන විගාල සියොතුන්ගේ හැඩිය ගත් උස පන්සල් කොකියෝවෙහි එතරම් දක්නට නොලැබේ. කියෝතොහි මෙන් තොකියෝවෙහි හැරෙන හැරෙන අත මයිකො¹ තරුණියා ගේජාවේ ද නොපෙනෙනි. එහෙත් කියෝතොහා භා අවට පෙදෙස්වල, ආදි ජපන් ශිෂ්ටවාරයෙන් සාමාන්‍ය ජීවිතය තුළට පිටිසි ඇත්තේ ඉතා ස්වල්පයක් යයි මට සින්. කියෝතො කොතුක වස්තුවලින් පිරි තිබේ. එහෙත් එය පවතින්නේ පුදු කොතුක වස්තු වශයෙන් යයි මට හැඟුණි.

1. යෙහා ස්වින්සිමට, ආචාර විධි, කලා හිඳුව ආදිය අභ්‍යාස කරන තරුණියා

මේ හැඳිම වැරදි විය හැකිය. එහෙත් මට දැනුණේ එසේ ය. මා “එදෙක්කො”¹ කෙනෙකු බවට පත් වූ තිසා ද මට එසේ දැනුණේ? මට කන්සයි² පුෂ් ප්‍රිය තැත. ඒවා පැණි රහ වැඩිය. නොකියෝ වාසීන්ගේ ඇති විනිත දිජේ විලාසය කියෝතා වැසියන්ගේ තැකැයි මට සිතිහි. කියෝතා ස්ථින්ගේ එතරම් ලාලිත්‍යයක් හා සිපුමැලි බවක් නොපෙනේ. බොදුන් හල් හා වෙළඳ හල්වල වැඩි කරන සේවකාවේ එතරම් සිත් නොගනිති.

මා විසු පත්සල පිරිසිදු විවේකි තැනක් විය. එහි ප්‍රධාන පුරුෂයා, වැඩි කතාවක් බහක් තැති තැන්පත් කෙනෙක් විය. ඔහු නිතර ම තම ත්‍යුණු මේසය³ ගාව වාචි වි කිහියම් වැඩික යෙදී සිටියේය. ඔහුගේ යාරයාව ඔහුට හාන්පසින් වෙතස් වූ ගති පැවතුම් ඇත්තියක් වුවාය. ඇතිතර ලොකු හඹින් දෙවිමින්, කඩිසර ලෙස ඔබ මොබ ඇති ඇවිදිමින්, ගෙදර දෙර වැඩි පල කළාය. ඔවුන්ට ඉතා පුරුතල් ලමයි දෙදෙනෙක් වූහ.

පත්සලේ තවත් පුරුෂයෙක් ද කියෝතා විශ්ව විද්‍යාලයකට යන ශිෂ්‍යයෝ තිදෙනෙක් ද වූහ. ඒ පුරුෂයා සැම ද ම සවස ශිෂ්‍යයන් තිදෙනා යමග සකේ බොයි. ඔහු බැහුර ශියනොන් නිතර ම ආපසු පැමිණෙන්නේ යකේ බේතලයක් ද ප්‍රධාන පුරුෂයාගේ ලමයින් තිදෙනා සඳහා සෙල්ලම් බඩු හා අවුලුපත් ද රැගෙන ය. ඔහු මට ද සකේ බේමට නොයෙක් වර ආරාදනා කෙලේය. එහෙත් මා ගෙයි නොසිට ඇවිදින්ට යන හෙයින්, මා ඔවුන්ට එකතු වූයේ කළාතුරකිනි. ඉදහිට මිකුසි⁴ ද අපේ සමාගමට වැට්, අප සකේ බොන අතර නොයෙක් විදියේ අනුරුපය සාද ගෙනැවින් දෙයි. එවැනි අවස්ථාවලදී ඇ ද සකේ ස්විල්පයක් නි, සෙස්සන් සමග ගි ගයමින් විනෝද වේ. පුරාවෙන් මත් වූ විට ඔවුනු විවිධ ස්ථිබා පවත්වනි. එක් දිනයක් සියලු දෙනා ම එකතු වී, නො නැවුමක් අනුකරණය කළහ. යම්මොතා පෝතුන් යන තමුති ශිෂ්‍යයා නො නැවුමේ ගායක පිරිස ආරුඛ කර ගන්නා කෘතිම ස්වර්ය ඉතා දක්ෂ ලෙස අනුකරණය කරමින්, නාව්‍යයේ පෙළ ගැයිය.

මෙබදු විනෝදවලින් මා සතුවක් ලැබුවේ තාවකාලික වශයෙනි. සකේ බේවු කළ මගේ සිත මදක් යැහැල්පූ වේ. ඉනුදියන්ට අරමුණු වන රුක්ෂ ලොව, එවිට ස්විල්පයක් වූව ද මිදුම් පටලයකින් මෙන් වැඩි ගොස් රඳ බවෙන් නොර වේ. හඳපානෙහි ඇත පෙනෙන කදු හෙල් මෙන්, මගේ ඇසට ගොදුරු වන්නේ මැදු රේඛාවල් පමණි. මලානික වූ ඉනුදියන්ට තිදහස් ස්ථිබා කරන්ට ඉඩ දී මම මගේ මනසට පිවිසේමි.

මා විධා කුම්ති වූයේ තනියම ගොස් මා නාඛනන මිතිසුන් අතර වාචි වී කෝප්⁵ හෝ යකිනොරි⁶ තැතහොන් සිංහි⁷ කමින් සවස ගත

1. පරමිතරා දෙකක් තුනක් ම තෝකියෝ තගරයෙහි විසු අයට සියන නමකි.
2. දැනුණු රජානය.
3. පහත් ලියන මේසය.
4. කෙනෙකුගේ යාරයාව හඳුනන ව්‍යවහාර.
5. මැකරල ඇට පිටියෙන් යාදන ලද, දිකිවේලට සමාන කුමක්.
6. කොටුවල ගසා බදින ලද කුකුල මස්.
7. අමුවෙන් යාදන ලද මාර්.

කේමම ය. එසේ කරන විට, මගේ පුදකලා සිතිවිලිවලින් ම වෙළු මට පැයක් හමාරක් සිටි නැතිය. මම කළුපනාව මෙහෙයා තෝකියෝවට යළින් යම්-ඇනම් නොරිකාගේ තෝකියෝවට .දූජිට මගේ සිතිවිලිවලට බාධා කරමින් කෙනෙක් ප්‍රශ්න අයයි. සංචාරය පුරු පුරුදු ප්‍රශ්නාත්තර මාලාවකට පෙරලේ.

“ඉත්දියාවෙන් දී?”

“නැ, සෙයිලෝන්වලින්.”

“ආ සෙයිලෝන්? කෝචා තියෙන රට.”

“මුව, ඔවු, කෝචාවලට කුමතිදී?”

හර කුමතියි. ජපනායට ඇවින් පුහක් කල දී?

“අවුරුදුක් විතර ඇත.”

“බාහෙම නොදාට බාසාව පුළුවන්.”

මහු මා සමග තවත් කතා බහ කරන්ව කුමතිය. එහෙන් මම එහුට අනුබල නොදෙමි. තම නමගම ලියා තිබෙන කාඩ් පතක් සාක්ෂුවෙන් ගෙන මහු මට දෙයි. මම එය සාක්ෂුවහි දමා ගනිමි. මගේ සාක්ෂු එවැනි කාඩ්වලින් පිරිලා ය. ඒවා සියල්ලක් ම ලියා තිබෙන්නේ ජපන් අකුරුවලිනි. මට එකක් වන් කියවිය නොහැකි ය. ඇතුළු කෙනෙක් පැන ගෙන, තම තම ගම තැවත වරක් රෝම අකුරෙන් කාඩ් පතෙහි ලියයි.

මා කියෙන්තොවට පැමිණි පසු කිසි ම සිතුවමක් ඇත්දේ නැත. මගේ තෙලි කුරු හා කපන ආපුද සියල්ල පෙවිරියෙහි අඩුක්කු කල සැරියට ම එහි තිබේ. එවිකාව සඳහා අවශ්‍ය වූ ඉංගිරියි ඉගුන්වීම පමණ ය මා කෙලේ. මාගේ ද්විල් කාලය ඒ කටයුතුවලින් ගෙවි ගියෙය. සැහෙන තරම් ශිෂ්‍යයේ මගෙන් ඉගෙනිමට සඳහා ආහ. මට මසකට යේ පහලොස් දහක්¹ පමණ ලැබේණි. කාමරයට ගෙවුයේ යේ දෙදහක් තිසා, මට මුදල් අතින් හිහ පාඩුවක් නොවිය.

මගෙන් ඉංගිරියි ඉගෙන ගැනීමට විශ්ව විද්‍යාලයේ ශිෂ්‍යයන් පමණක් නොව කාර්යාලවල වැඩි කරන අය ද පැමිණියන. සියලු පාසුලක ම ඉංගිරියි උගෙන්වනු ලබන හෙයින් ඔවුනු හාමාව දැනගෙන සිටියන. එහෙන් ඔවුන්ට කතා කළ නොහැකි ය. උවිචාරණය අතින් ද ඔවුනු දුරවල වූය. එහෙයින් ඔවුන් මා වෙනව ආවේ වැඩිපුර ම ඉංගිරියි කතාව පුරුදු වීම සඳහා ය.

නොරිකාගෙන් මට ලියුමක් ලැබුණේ මසකට පමණ පසුවය.

“මෙ පිටත් ව ගිය වෙලේ කිහිපයම් තද දෙයක් මගේ පසුවට ඇතුළු ව එය හිර කරගෙන සිටින්නා සේ මට දැනුණා. නාත්තා නිකර ම ඔබ ගැන කතා කරනවා. කොහො ගියන් මට සිහි වෙන්නේ මබමයි. දැන් මුළු තෝකියෝ ම ඔබ සම්බන්ධයෙන් හට ගන්නා සිතිවිම්වලින් වෙලිලා. මම

1. ගුපියල් දෙපියයි.

අවන් හැඳින් අස් වුනා. මූල පටන් එහි වැඩිව කුමති ව සිරියෙ තැ. මම ර වනතුරු අවන් හලේ වැඩි කරනවාට තාත්තා කුමතිනැ. මම කාරයාලයක වැඩික් සොයනවා. ඉදතිට මීය ලිපුම් එවන්නට එපා. ඒන් මාව අමතක කරන්ව එපා”

මම සතියකට දෙවරක් නොරිකාට ලිපුමක් උවෙමි. එහෙත්, වැඩිය ලිපුම් එවන්ට එපා සි ඇ කි හෙයින්, ඒ ලිපුම් එකතු -කාට. සති දෙකකට තුනකට වරක් තැපැල් කෙළෙමි. නොරිකාට ලිපුම් උවිමෙන්, ඇය සමග කතා කරන කළ මා ලැබූ ප්‍රිතිය තැවත ලදීමි. මා බැහැර ශිය විට ආපසු එන්නේ ඇගෙන් ඇවිත් ඇද්දුයි බලා ගෙන ය. එහෙත් ඇගේ ලිපුම් විරල විය.

“දෙවෙන්දරා සංට ඉතා නොද ආර-වියක් කියන්වයි මේ ලිපුම උයන්නේ. මට කාරයාලයක වැඩික් ලැබූණා. දැන් සතියක් විතර වෙනවා. මට තාම වැඩි තුරු මදි. ඒන් හැම දෙනා ම මට කරුණාවයි. මට උද්ධි කරනවා. සමහර ද්‍රව්‍යවලට වැඩි කරමින් සිරිනා අතර, මට දෙවෙන්දරාය. සිහි වෙනවා. එවිට, කිසි වැඩික් නොකර මම ලබාගෙන සිරිනවා. මොකද නොරිකා සං, තාකි ගැනීයෙනුගේ විලාසයක් දමා ගෙන බර කළුපනාවක යෙදිලා ඉන්නේ?” සි කාරයාලයේ අය මට විහිත කරනවා.

“මේ කාරයාලයේ වැඩි කරන යුරෝපීය ජාතිකයෙක් තිතර තමාගේ ප්‍රියාවට වෙළිපෝන් කරනවා. මහු ඇයට ආමන්ත්‍රණය කරන හඳින්, මෙ මට “නොරිකා” සි කතා කරන හඩ සිහි වෙනවා.

“කරුණාකරල අයියට ලිපුමක් උයන්න. මට උයනවා නම්, මාරුවෙන් මාරුවට කාරයාලයටයි, ගෙදරටයි දමන්න.”

කල් යාමේදී මගේ සින් කැවුලු නිවි යාවි යයි මම සිඛුවෙමි. එහෙත් සිදු වුයේ රේට ඉදුරාම වෙනස් දෙයකි. ද්‍රව්‍යින් ද්‍රව්‍ය මගේ සිනෙහි වූ සාංකාට වැඩි විය. පෙරවත් වඩා මම නොරිකාගේ සමාගම පැතැවෙමි. ඇය අමතක කර දැමීම නොහැකි බව මට එන්ට එන්ට ම පෙනෙන්ට විය. කොයි වෙළාවක වත් මගේ සිනෙහි සන්සුන් බවක් නොවිය.

ଆලය සි කියන්නේ කායික වුවමනාවක් පිරිමසා ගන්නා තුරු සිනෙහි හට ගන්නා ආසාව නොවේ ද? එසේ නම් වියෙළ ස්ත්‍රීයක් පැතිමෙක් වැඩික් තැත. කායික ආස්ථාදය කවර ස්ත්‍රීයකගෙන් වුවද ලබා ගත හැකි ය. මා නොරිකා පමණක් පැතැවේ, ඇය තරම් නොදින් වෙන කිසි ම ස්ත්‍රීයක ඇසුරු කිරීමට මට ඉඩක් නොලැබූණා තිසා වන්ට ඇත. හඳුයෙහි ඇවුප්පු රාග ගින්නේන් හටගත් දුම් පටලින් මගේ දැස් දැන් වැසි කිවේ. රාගය සාම්ප්‍රදායික වෙළා මගේ දැසට ප්‍රකාශ පෙනුම තැවත ලැබේ. මගේ ලෝකය දැන් පිරි කිබෙන්නේ නොරිකාගෙන් ය. එහෙත් එය, මා මවා ගන්, පවු කළුපනා ලොවකි. සැබු ලොව රේට වඩා කෙතරම් පළලදී? එහි වෙන ස්ත්‍රීහු

නොසිටිත් ද? මේ රටේ ස්ත්‍රීහු කෙතරම් දැකුම්කළ වෙත් ද? ඔවුහු කෙතරම් සිවුමැලි ද? මෙහි අඩියරු ලියා, පුරාතන තගර ගෝසිනීන් මෙන් අහිරුප වෙති. ඔවුහු මූදු මොලාක් විදන් තෙපලති.

මම රාගයේ මාරුගයෙන් රාගයෙන් මිදෙන්ට මාන බැඳීම්. රාගයෙන් මිදීමට එක් මගක් නම්, රීට බුරුලක් නොපෙන්වා, ඉදුරන් දමනය කිරීමය. අනික් මග නම්, රාගයට ඉඩ දී ඉදුරන් පිනවීම ය. අධික රාගයෙහි ගැලී මෙන්, තැජ්ණාවේ වේගය සංසිද්ධිය. එසේ වූ කළ උපේක්ෂාවෙන් පුතු ව ලොව දෙස බැඳීය හැකිය. එවිට සැම දෙයක ම සැම කෙනෙකුගේ ම යථා ස්වරුපය පෙනේ.

සකේ ස්වල්පයක් බේ, කුසුම් පුරයෙදි¹ හැසිරෙන විට, විදි දෙපසෙහි පිහිටි ගෙවල කවුරුවලින් දිස් වන ගණිකාවෝ, කඩවසම් හැඩ රුවින් යුත් අහනාන් සේ පෙනෙති. ඇතැම්හු මා දැක කේල වෙති. ඇතැම්හු මා කෙරෙහි තුහුලක් දක්වති. ඔවුහු අමුන්තන් සමග මූදල ගනුදෙනුවලට ඇතැලන් නොවෙති. ගෘහපතිනිය සමග එබදු කටයුතු අවසන් වූ විට, ඔවුන් අමුන්තන් පිළිගන්නේ. සාක්ෂාවෙහි තිබෙන අවුළුපතක් ගෙන, එකියකට පිරිනැමු විට, ඇ සතුවින් ඉල්පෙයි. එහෙත් කායි තැඟ ගැනීමට ඔවුහු මැලි වෙති. දුනු ගනුදෙනුවල ආකාරය ගත් මෙවැනි සම්බන්ධකම් වලට මිතුරු ලිලාවක් ආරුඩ කිරීම සඳහා මම ඉදිහිට බිර ගෙන්වා ගෙන ඔවුන් සමග බොම්. මා තිතර ම ආපසු මගේ තිව්‍යට යන්නේ සතුවකින් වන් කළකිරීමකින් වන් නො වි, ව්‍යරථ වූ ව්‍යායාමයකින් කාලය ගෙවූ කෙනෙකු සේ ය.

මට මමෙවාකා මූත ගැසුණේ මේ ද්වස්වලය. ඇ කුසුම් පුරයෙහිවිසු ස්ත්‍රීයක් තුවුවා ය. තමා ගේජාවක් බව ඇ ඇඟ වූ තමුන් ඇ තියම ගේජාවක් තුවූ බව මම දක්නේම්. හොක්කසිදෙවට ගොස්, අයිනු² හාජාව පිළිබඳ පරෙශ්‍යන පවත්වා, පසුව කියෝශ්‍යා විශ්ව විද්‍යාලයෙහි උගන්වතින් සිටි ඕස්ත්‍රීයානු ආචාර්යවරයෙක්, ගේජා ගෘහයක් යයි තමා හැඳින් වූ තැනක නම ගම හා වෙළිපෝර්න් නොම්මරය ද ඉංගිරිසියෙන් මුද්‍රණය කර තිබුණ කාඩ් පතක් මට දුන්නේය. කාඩ් පතෙහි අනිත් පැත්තෙහි, ඒ ගෙව යනාආකාරය සටහන් කර තිබුණු සිතුවමක් විය. එය විදේශීක හටයන් හෝ සංචාරකයන් සඳහා තන ලද ගණිකා තිවාසයක් වන්ට ඇතැයි මම සිතුවෙම්. නොයෙක් වාරයක් මම වෙළිපෝර්න් පෙවිටියක් ගාවින් ඔබ මොබ ඇවිද, අවසානයෙහි සිතට දෙරිය ගෙන, කාඩ් පතෙහි වූ නොම්මරය කරකුවීම්. මැදි වියෙහි ස්ත්‍රීයකගේ කට හඩ මට ඇසිණි. මා ඉංගිරිසියෙන් කතා කළවිට ඇ ද ඉංගිරිසියෙන් ම පිළිඹුරු දුන්නාය. වේලාවක් තියම කරගෙන, මම තක්සියක තැහි රියදුරාට කාචිපත පෙන්වුයෙම්. ඔහු දෙනුන්

1. ගණිකා තිවාස පිහිටි පෙදෙස සඳහන්කිරීමට ගොඳන වචනයකි.
2. උඩරු පෙදෙසෙහි වෙයෙන ආදි මුළුමා වරයෙක්. ඔවුන් කතා කරන්නේ වෙත බැඩි. සිරින් විරින් ද වෙනස් ය.

වරක් මෙහෙයුම තක්සිය තතර කර විදි එලියෙන් කාචිපත මැනවින්, පරීක්ෂා කොට, අවසානයෙහි ගොස්, පහතකින් යුත් තොරණයක් ඉදිරියෙහි රථය තැවැත්වූයේය. මා තක්සියෙන් බහිත් ම සේවිකාවක් මා පිළිගනට ආවාය. කුඩා වත්තක පිහිටි ගසයක් වෙතට ඇ මා කැදවා ගෙන ගොස්, මාගේ පා වහන් උනා පසෝකින් තබා, ඔප් නගන ලද ලැබූ පොලොවෙන් යුත් මගක් ඔස්සේ මා ගෙන ගොස්, කඩුයි දෙරපුවක් තල්පු කර, මට ඇතුළු වන්ට කිවාය. එය අප්‍රති තතම් පැදුරු බිම ලා සාදය ලද කුඩා කාමරයක් විය. එක් බිත්තියක එල්ලන ලද පිතුවමක් ද අතිත් පස බිත්තියෙහි ඇතුළට කපන ලද කවුල් පමියෙහි මල් බදුනක් ද මැද පහන් වට කුරු මේසයක් ද විය. බිම වාචි විමට හතරස් කොට්ට කිපයක් ද තිබුණි. මූල් පරිසරයම පිරිසිදු, ලගන්නා පෙනුමක් දැරිය. ස්වල්ප වෛලාවකින් සේවිකාව තැවැත්තුම්ණ, රුහුන් තේ දෙකක් ගෙනැවීන් මේසය මත තැබුවාය. අනතුරුව වැඩිමාල් ස්ත්‍රීයක් පැමිණ මට ආවාර කර. මා සමග පිළිසදර දෙවුවාය.

“මෙහාට එන ගේජාවා පිට රට අයට විකක් ලැංඡයි. මම ඔබට නොද යෙහෙලියක් හදුන්වා දෙන්නම්. එයාට පුළු තැග්ගක් දෙන්න..,” සි ඇ කිවාය.

ඉක්බිත් වි, රතු කිමොනොවකින් භා කහ පාට ඕනි පරීයකින් යැරසීගෙන, සිනා මුහුණකින් යුතු වි, පූකෝමල ඉරියවිවකින් කාමරයේ දෙර පසකට තල්පු කර ඇතුළු වි පසහ පිහිටුවා මට ආවාර කළ අඩසරු ලිය, ඇත්තෙන් ම රුවීති තරුණියක් විය. එහෙක් ඇ ගේජාවක් තොව න බව මට එක වරට ම පසක් විය. ඇ තම කොන්චිය කොටට කපා පිටියාය. ගේජාවක මෙන් ඇගේ මුහුණ වත්පුණු වලින් තවරා තිබුණේ තැත.

“මේ මලෙවාකා, මේ දෙවෙන්දෙරා පා.” කියා ගෘහපතිනිය අප හදුන්වා දුන්නාය.

මලෙවාකා තරමක් යුරට ඉංගිරියි කතා කළාය. ඇ විදේශීකයන් යමග තිතර ආශ්‍ය කරන ස්ත්‍රීයක් විය යුතු යයි මම සිතුවෙමි. මෙහි එන ස්ත්‍රීන් විදේශීකයන්ට ලැංඡහයි ගෘහපතිනිය කිවේ බොරුවක් තොවේ ද? ඇය ඔවුන් ගේජාවන් සි හැදින්වූයේ ජ්‍යානය ගැන කරුණු මැනවින් තොදන් විදේශීකයන් රට්ටීමට වන්ට ඇතුයි මම පැන කෙළෙමි. කෙසේ වෙනත්, මලෙවාකා, ප්‍රිය සල්ලාප දෙයීමෙහි පුරු බුජාරී, නොමනා ලෙස එයිනර තුවා, මද ලේඛන බයක් ද දැක්වූ ස්ත්‍රීයක් වුවාය. ඇ දක්ෂ ලෙස ආලයේ ව්‍යාජයක් මවා පැවාය. ඇ මද එලියෙන් යුත් වෙත ම කාමරයකට මා ගෙන ගියාය. මා සකො බොන්ට සතුවූ දැයි අසා ඇ සේවිකාවකට හඩ ගැසුවාය.

“මෙහා බොන්නේ කෝපි,” සි ඇ කිවාය.

ඇ යැහැල්පු කිමොනොවක් ගෙනැවීන් මට අදින්ට දුන්නාය. කුඩා පහන් කුඩාවලින් එලි කරන ලද කළ ගල් කැටවලින් ද සුදු බොරපු වලින්ද

සැදු මගක් ඔහ්සේ, ගෙයින් පිට පිහිටි තාන කාමරයට මා ගෙන ගොස්, මට නැමව උණු වතුර සකස් කොට දුන්නාය. ඇතුම් දච්චක ඇ රේඩියෝවක් ගෙනැවින්, අපේ කාමරයේ මඟ පාගිතයෙන් පිරේවිවාය.

මා පිටත් ව යන්ට සුරසෙන විට, මා තැවත එනතුරු තමා බලා සිටින බව ඇ කිවාය. තමාගේ සැබු නම යෝජ්‍යා කොයිජා බව කියා, ඇ තම ණයාරූපයක් ගෙනැවින් මට දුන්නාය.

“අනිත් දච්චය එන කොට, ඉස්සෙල්ලා මට ටෙලිපෝත් කරන්න, මේ නොමිමරයට,” සි කියා වෙන ම නොමිමරයක් මුද්‍රණය කර තිබුණු කාඩ් පතක් ඇ මට දුන්නාය.

“අුයි, වෙන කොසේවන් ද ඉන්නේ?” සි කරුණු පැහැදිලි ව තේරුම ගත නොහැකි වූ මම ඇපිමි.

“ම්වී, අපි ඉන්නේ වෙන ම තැනක. මෙහාට හමිබ වෙන්න එනව විතරයි,” සි ඇ කිවාය.

කිසියම් කටයුත්තක් සඳහා තමාට මුදල් වුවමනා බව කියා ඇ ඉදාහිට ඉහියක් පායි. දිනක්, කරනුම් හලකට ගොස් තම හිස ගෙස් සරසවා ගත යුතු බව ඇ කිවාය. දිනක්, තම මට අසනීපයෙන් සිටින නියා, තගසකිවලට ගොස් එමට සිදු වී තිබෙන බව ඇ සඳහන් කළාය. එවැනි වුවමනාවල් ගැන මා සමග කිම, ඇයේ ඇගැලි බවේ ලකුණක් යයි මම සිතුවෙමි. එහෙන් මා ඇට තැග්ගත් දුන් විට, ඇ කෘතඡ උලාවකින් එය සිලිගත්තාය.

මා ඇයට කිසිවක් තැඟ කෙලේ ආය කැමැත්තෙන් වූව ද, පසු ව මම ඇය කෙරෙහි අල්ප මාත්‍රයක් උරණ විමි. ඇ මට සැබැනින් ඇහැලි නම්, ඇයි ඇ නොයෙක් වර එවැනි ඉහි පා මගෙන් මුදල් ගන්නේ? මම ඇයගෙන් තොර වන්ට තැන් කෙලෙමි. එම ගෙහයෙහි දී ම මට වෙන එකියක් හමු විය හැකි ය. නිතර මමෙවාකා හමු වන්ට යාමෙන් මගේ වියදම් වැඩි වේ. ඇ ට වඩා කරුණාවන්ත තරුණියන් එහි ම සිටින්ට පුරුවන. මම සිටින් පරිදී ඇට ම කෙලින් ටෙලිපෝත් නොකර, පළමුවෙන් ටෙලිපෝත් කළ ගෙහ පතිනියට කතා කෙලෙමි.

“මම අද එනව. මට කවුරු හරි හඳුන්වලා දෙන්න.” සි මම කිවෙමි.

“කවුද කතා කරන්නේ? දෙවෙන්දෙරා සං නොදා?” සි ඇ ඇයිය. මම පුදුම විමි.

“මම අදානා ගත්තා ඔබේ කටහඩි,” සි ඇ සිනාසේමන් කිවාය. “බේ යෙහෙලිය මමෙවාකා සං නොදා? ඇ ඉන්නවා බලාගෙන ඔබ එන කළේ.”

එදු මා ගිය විට, මමෙවාකා, ගෙහ පතිනිය සමග දෙවිමින් මා එන තුරු ගෙහිලෙහි බලාගෙන සිටියාය. ඇ මා කාමරයට කැඳවාගෙන ගොස්, කිසිවක් නොකියා, කනස්සලු විලාසයකින් මද වෛලාවක් වාඩි වී සිටියාය.

“මම දැන් දේවාලයට ගිහිල්ලයි එන්නේ. මම දෙයියන්ට නිවිව මගේ කරදර ගැන”

“ඇයි? මොනවද අමුතා කරදර?”

“දෙවෑන්දේරා සංච මාව මින තැ කිවිව හන්ද”

මා ඇගේ කිම විශ්වාස කෙලේ නැත. එහෙත් මට ඇය කෙරෙහි අනුකම්පාවක් ඇති විය. ඇ මට කවර වරදක් කළා ද? මා ඇට තැගි දුන්නේ මගේම කුමැත්තෙන් ය. ඇගෙන් කිසිදු බලපැමක් තොවිය. ඇ සියල්ල ම ගෙන පතිතිය සමග කියන්ට ඇත. මා වෙන කෙනෙකු හමුවන්ට තැත් කිරීම ගැන මට උර්ථා සිතුණි. එබදු කටයුතුවල දී වුව ද තිර ගුණයක් දැක්විය යුතුය.

“තැ මම එහෙම ම කිවිවේ තැ.” සි මම කිවෙමි. “මම හිතුව මලෝචාකා සං අද තැතුව ඇතැයි කියල. මම ද්වියක් වෙළිපෝර්න් කරන කොට හිටියෙ නැ.

“දේදේ වරුවේ කොයි වෙළාවට කතා කළන් ම. ඉන්තවා. මිට පස්සේ තොවරදවා ම මට කතා කරන්න මින, ” සි ඇ කිවාය.

එහෙන් ඇ මූළු මායා දැල වික වික ඉරි ශියේ ය. මම ඊට ඇහිල්ලෙන් ඇත ඕනෑකම්න් සිදුරු කෙලෙමි. ඇ බලන්ට යාමෙන් කවර සෙනක් ඇයි මම සිතන්ට විමි. මට වඩා වඩා සිහි වුයේ තොරිකා ය. මම තිකුතින් මලෝචාකා තොරිකා සමග සයදා බැඳීමි. මලෝචාගේ පිටත්තරය මොලොක් ය. එහෙන් අහාන්තරයෙහි ඇ දැඩිය. තොරිකා හාන්පසින් වෙනස් ය. පිටත්තරයෙහි ඇගේ තොනැමෙන ගතියක් ඇත. එහෙන් ඇගේ අහාන්තරය මධු ය.

දෙසතියකට පමණ පසු මම මලෝචා ට තැගේක් යවන්ට සිතුවේමි. එසේ කිරීමට සිතුවේ, ඇට අවසාන සැලකිල්ලක් වශයෙනි. එනැත් සිට ඇගෙන් මූලමනින් ම තුරන් විමට මම ඉටා ගතිමි. මම සාප්පුවකට ගොස්, ස්ත්‍රීන් පාවිච්ච කරන විදියේ තුඩා සිගරටි කොපුවක් තේරුවේමි. එය වඩා මිල තුවුව ද හැඩ රුවින් යුතු විය. එය ඇයට තැපැල් කර යවන මෙන් මම වෙළද හළේවිකයාට කිවෙමි. මා මලෝචාගේ ලිපිනය ඔහුට දුන්නේ මදක් ලේරාවේනි. ඔහු තුමක් සිතා ඇයි මම තොදනිමි. ඔහු ඒ ලිපිනය සටහන් කර ගත්තා විට, ඔහුගේ මූහුණෙහි සිතාවක සේයාවක් තිබිණි ද? ඇතැම් විට මලෝචා වෙසෙන්නේ කුවුරුන් දන්නා කොට්ඨාසයක විට හැකිය. ඔහු මගේ තම ගම ද සටහන් කර ගත්තේය. මා කාගේ කුවුද තියා අනාවරණය කරන්ට සිදු වන බවක් මම තොයිතුවේමි.

“යම් විදියකින් මේක, යවන තැනැන්තාට හම්බ තුළෙනාත්, අපි ඔබට දන්වන්න එපායි?” සි ඔහු කිවිය.

මුදල් ගෙවා යන අතර, මම මදක් දුර දී, ආපසු හැරි, සිගරටි කොපු විකුණන කුවුන්ටරය දෙස බැඳීමි. මගේ තම ගම ලියාගත් වෙළෙන්ද ද තවත් සේවක සේවකාවේද කිසියම් කපු තුපුවක යෙදී සිතාසේමින් සිටියන. ඔහුන් දෙඩුවේ මා ගැන වන්ට ඇතැයි මම සිතුවේමි.

දෙනුන් ද්‍රව්‍යකට පසු මමෙවාකාගේන් මට ලිපුමක් ලැබේණ. ඇ මගේ ලිපිනය දැන ගත්ව ඇත්තේ පාර්සලයෙහි සඳහන් වී තිබුණු නිසා යි මම සිතුවෙමි. ලිපුම ඉංගිරියෙන් ලියා තිබුණි.

“මෙ එවු තැග් ලැබේ බොහෝම සන්නේස වූණා. මම තැනි තොකර පාවිචිච කරනවා. මම බොහෝ ද්‍රව්‍ය බලාගෙන සිටියා ඔබ එන තුරු. ඉක්මනින් තැවත මූණ ගැසෙන්ට බලාපොරොත්තු වෙනවා”

මා තැවත වරක් මමෙවාකා බලන්ට හියේ ඒ අවසාන වතාව යයි අධිශ්‍යාන කරගෙන ය. මා දුටු විගස ඇ මා එවු තැග් ගැන සඳහන් කළාය. එය තම මිඩාක්තුවෙන් ඇද මට පෙන්නුවාය.

“එද මෙක ආපු ද්‍රව්‍යෙ, මගේ යෙහෙලියා කිවිව, අන්න මමෙවාකා පංච කුවිද යාච්වෙක් ප්‍රහක් වටිනා තැග්ක් එවල තියෙනවා කියල,” යි ඇ සිතාසේමින් කිවාය.

එහි ගැබීවි තිබුණු ඇතුම්පදය මගේ සිත රිද්විය. මා කුමකට ද මූ බලන්ට එන්නේ? දැන් නම් එය ප්‍රද ගුණදෙනුවක් මිස වෙත කිසිවක් තොවන බව මට පැහැදිලිය. එක් අතකින්, තැග්ක් ද දී තැවින් සිටීමට වඩා, ආපු එක වඩා යෙහෙකුයි මට සිතුණි. ඇ දැන් තැත් කරන්නේ මගෙන් වඩ වඩා ගත්ව ය. මා ද ඇට එසේ කළ යුතු ය.

එද මා ආපිට යන්ට සැරසෙන් ම, අල්පු කාමරයෙහි දෙනුන් දෙනෙකු රං හඩකින් දෙචිනු මට ඇසිණි. ඕවුන් අමෙරිකානු හටයන් විය යුතු යයි මම සිතිමි. මම මමෙවාකාගේ මුහුණ දෙස බැලිමි. එහි වකිත බවේ සේසාවක් වැට් මොහොතකින් අතුරුදහන් වී යනු මම දිමි. ඇ නොරහින් තම අත් ඔරොපුව දෙස බැඳුවාය.

“දැන් වෙළාව හර තේ ද?” යි මම වහා ඇසිමි.

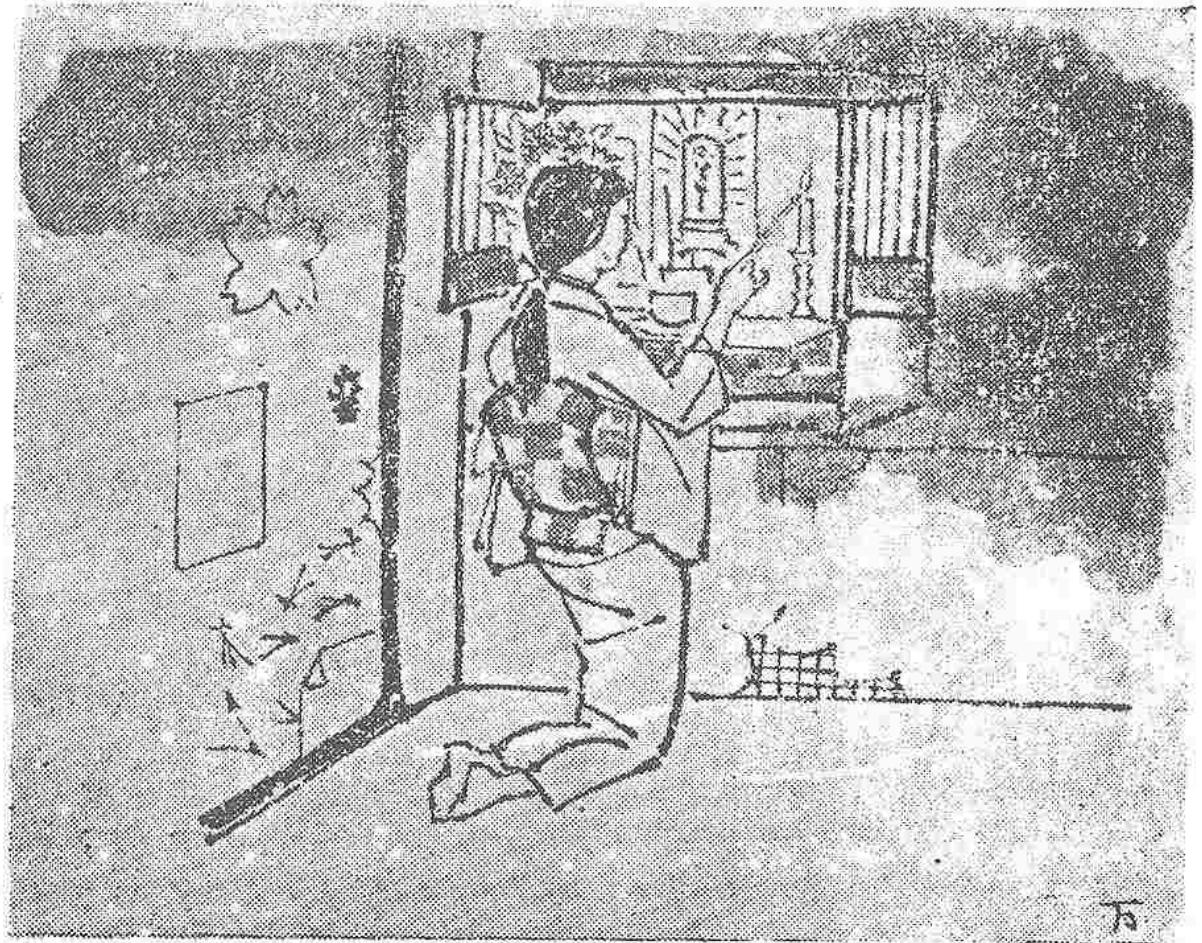
“තැ. කවිද ද ආයෝමන් එන්නේ?” යි ඇ ඇපුවාය.

“වෙළිපෝන් කරන්නනම්” යි කියා මා පිටවි හියේ තවත් එසේ කිරීමට අදහසක් තැනි වය. ඇ දෙර ගාවට මා කුවුව ගොස්, මගේ පාවහන් රාක්තයෙන් ගෙන මා ඉදිරියෙහි මිදුලේ තබා, මා එය දමාගෙන යන තුරු බලා සිටියේ නොතුවසිලි ගතියකින් යයි මට සිතුණි.

මම බොහෝ කාලයක් පුදකළා බවේ පිළිසරණය සෞයමින් ජීවත් විමි. මම ඉතා අමාරුවෙන් විනු දෙකක් ඇද අවසන් කෙලෙමි. එහෙක් ඒවා ඇදීමෙහිදී හෝ ඇද අවසන් කොට තැරුණීමෙහිදී හෝ මගේ සිතට ආස්ථාදයක් තොවිය. තොරිකා වඩ වඩා ජීවමාන ලෙස මගේ මනුසට ගොදුරු වූවාය. මා තොයෙන් වර අවදි වූයේ ඇගේ කට හඩ ඇසිමෙන් යයි සිතාගෙන ය. මා සිටින්නේ වෙනම තැනක බව අවබෝධ වන්නේ වික වෙළාවකින් ය. මා වරක් දෙවකරක් ඇට ලිපු නමුන් ඇගෙන් ලිපුමක් තොලැබේණි.

මුදු මොලොක් විවහයකින් වත් සංග්‍රහයක් නොලැබ මා ගත කළ තිසරු එච්චයෙහි ආදරයක පිළිරුවක් වත් ලැබුණේ මමෙවාකාගෙන් ය. මා ඇයගෙන් සේවීයේ සැබු ආදරය නොව, ආදරයේ ව්‍යාරයකි. ඇ එබන්දක් මා ඉදිරියෙහි තබත්ට තැන් කළා ය. එය බිඳ දැමීමේ මා ය. ආදරයේ ප්‍රතිරූපය ආදරයට වඩා නොද ය. සැබු ආදරය, එච්චයේ පත්‍රුවට කිදා බැස, එහි ඇති දුකින් තැවරෙයි. ආදරයේ ව්‍යාරය එච්චයේ මතු පිට පාවයි. එය ක්‍රිඩාවකි. එයින් ඇළම් බැඳුම් හට ගන්නේ නැත. නළ තිශ්‍ර දෙදෙනා, නළ වේස් විලාගෙන තටත බව අවබෝධ කටයුතුය. එකෙකු අනොකාගේ වේශය ගලවා, සැබු මූහුණ දෙස බලන්ට තැන් හිරිම වැරදිය. එසේ කිරීම, ඒ ක්‍රිඩාවේ නියෝගයන්ට විරුද්ධ ය.

බොහෝ කළකට පසු මා සවස ගෙදරින් බැහැර ගොස් ඇවිදින අතර, මමෙවාකා තැවත බලන්ට යාමට මට හදිසියෙන් සින් විය. මම ඇට වෙළිපෝෂන් කෙලෙමි. එහෙත් එද මමෙවාකා ගෙදර තැනැයි වෙන ස්ත්‍රීයක් මට කිවාය. කොයි වෙළාවට ආපසු එය දැයි ඇසු විට, ර වන තුරු නොඅත බව ඇ කිවාය. මා තුළ මහන් රීරණාවක් හට ගන්නේ ය. එද ර ඇය ගත කරන්නේ කෙසේ දැයි මගේ මනසුව පෙනී හියේය. රට රීරණා ගන්ට මා මහා මෝඩයෙකු විය යුතුය. එද ර පමණක් නොව, සැම රයක් ම ඇ ගන කරන්නේ එම ලෙස නොවේ ද? මේ මා නොදැන සිටි කරුණක් ද? මා වෙළිපෝෂන් කළ සැම විටක ම මා එනතුරු බලා සිටින බව ඇ කිවාය. එහෙත් ඇ මට කිවේ, උදයට වෙළිපෝෂන් කරන්නය. කියාය. ඇ පවත්වන්ට තැන් කළ මායාව බිඳ හෝවේ මා මිස වෙන කෙනෙක් නොවේ.

8

බො හෝ කළකට පසු නොරිකාගෙන් ලිපුමක් ඇවිත් තිබුණු තිසා
මම ඉතා නොදුවයිල්ලෙන් එය ඇර බැඳීමි. සතියකට පමණ පෙර
මම ඇට දෙස් කියා ලිපුමක් යුවීමි. අඩු ගාන් මට ලිපුමකින් වත් සංග්‍රහ
කිරීම ඒ තරම් දුෂ්කර කාර්යයක් දැයි මම ඒ ලිපුමෙහි ඇසීමි. මේ ලිපුම
ආවේ රිට පිළිතුරක් වශයෙන් යයි මම සිතුවෙමි.

“බෙට බොහෝ කළකට ලිපුමක් එවත්ට බැර විම ගැන ඇත්තෙන්ම
කනාගාවුයි. මේ ද්‍රව්‍යවල මට නොයෙකුත් දුක් කර දර පැමුණුණා. උයත්ට
බැරවුණේ ඒ තිසායි. දෙවෑන්දෙරා සං, මගේ ඉතා ප්‍රිය වූ, මේ ලෝකයෙහි
මට ඇත්තා වූ ඉතාම වටිනා වස්තුව වත මගේ පියා හදිසියෙන් මලා. එද
මම කාර්යාලයෙන් ගෙදර එන කොට ර වෙලා. තාත්ත්ව එතකාටත් සිහි
තැනි ව, බිම බාවලා සිටියා. අක්කයි, අක්කගේ දුවයි ඇවිත් සිටියා. තාත්තා
පැය ගණනාක් ලොකු හඩින්, අමාරුවෙන් මෙන් දුස්ම ගතිමින් සිට, පසු
ද උදේ තුතට මලා. ඔහුගේ තහයෙන් උද ගලමින් තිබුණා. මම තාත්තා
එක්ක අන්තිම වරට කතා කෙලේ එද උදේ සි. තාත්තා දෙවෑන්දෙරා සං

ව ආදරෙයන් සිටියා. දෙවෙන්දරා සං ද තාත්ත්ව ආදරයි. තාත්තා හොඳ කෙනෙක් නොවේද? ඔහු ගැන හොඳක් කියා මාව සනසන්න. ඉක්මන්ට ලිපුමන් එවත්න. මම බලාගෙන ඉත්තවා.”

මට එක වර ම සිහි වූයේ එද අන්තිම ද්‍රව්‍යෙහි වියෝකා මට පෙනුවූ තකාපීමා සංගේ ජායා රුපයයි.

“මිනෝස්ගේ පින්තුරවලින් මෙව්වර සි විකක් වත් හොඳට ඇවිත් තියෙන්නේ.” සි කියා, මේය මත දිග හැර තිබූ ඇල්බමය ඇ මා වෙතට ලං කළාය.

එ ජායාරූපයෙහි ඔහු, විමන්ල මත බන් බදුන තබා ගෙන එය කට ගාවට ලං කොට දකුණෙහි වූ හම් කෝටුවලින් බන් රිකක් කටට තල්ල කරමින් සිටියේය. එවිලෙහි ඔහුගේ මුහුණෙහි වූයේ ඒවිත සටහින් හෙමිබන් වූවෙකුගේ මලානික පෙනුමකි.

“දෙවෙන්දරා සං ගියාම පාලයි.” සි මා දුම්රියට ඇතුළු වූ විට ඔහු කිවේ ද රිය සමාන වූ පෙනුමකින් යුතු වය.

මම වහාම නොරිකාට ලිවේමි.

“මල ගිය ඇත්තන් ගැන අපි දුක් වෙත බව සැබුවක්. ඒන් මල ගිය ඇත්තන් දුක් වෙන්නේ තැ. ඒ අය වායානාවන්තයි. තාත්තා හොඳ කෙනෙක් බව මම දන්නවා. තාත්තා ඒවිත්ව ව සිටියදී, තාත්තාගේ සිත රිදින විදියේ කිසිවක් නොරිකා සං කලේ තැ. තාත්තා අකමැතියි කියා සිතු සැම දෙයින් ම නොරිකා සං වැළකුණා. එය කොහි තරම් ලොකු සැනසීමක් ද? ඒවත් ව සිටින අපට රිට වඩා ලොකු සැනසීමක් බලාපොරොත්තු වෙන්න පුළුවන් ද? තාත්තා ගැන දුක් වෙන්න එපා. තාත්තා නැතිවිමෙන් අපට සි පාඩුව. එන් තාත්තාගේ දුක් කරදර කෙළවරයි. අපි දුක්වෙනාන් දුක් වෙන්නේ අප ගැනයි. මත්තටත් තාත්තා අකමැති දෙයක් නොරිකා සං කරන්නේ නැති බව මම දන්නවා. එයින් සතුව වෙන්න.”

මේ පුවත දැන ගෙන තෙමසකට පමණ පසු මම යලින් නොකියේ බලා පිටත්වීමට තීරණය කර ගතිමි. නොරිකා හමු නොවී සිටීමට ම ගත් වැයම නිෂ්පාද බව මට වැටහුණි. දිනෙන් දින මගේ සිතෙහි වැඩුණු සංකාච පහ වන හැඩික් නොපෙනිණි. කෙළවර ද කුමක් කරන්නට ද කියා මා තුළ පැහැදිලි අදහසක් නොවිය. නොරිකා තැවත දැකීමේ ආසාවෙන් පමණය, මා පෙළණේ. නක්මීමා සං මැරුණෙන් දෙසැම්බර මාසයේ අවසාන හරියෙහිදිය. වසන්තාරම්භයෙහි මම තොකියෝවට යත්ට සිතා ගත්තෙමි.

එහෝත් නොකියෝවෙහි ලාබෙට කාමරයක් සොය ගැනීම අපහසු බව මම දතිමි. සාමාන්‍යයන් විදේශීකයන් සඳහා තිබෙන කාමර මිල වැඩිය. ඕකතා සංගෙන් කාමරයක් ඉල්ලීමට ද මම අකමැති විමි. එසේ කළ

හොත්, තොරිකො හමු වීමට නැවත අකුල් ඇති වේ. ජපනුන් වෙසෙන කාමර තම් ලාභෝග ගත හැකි ව්‍යවද දත්තා හඳුනාන කෙනෙකුගේ මාරුගයෙන් මිස එවැන්නක් පිළියෙළ කර ගැනීම අපහසු ය.

මා දෙනුන් මසකින් තොකියෝවට එන බව කියා කාමරයක් ගැන සෝදියියෙන් සිටින මෙන්ම මම තොරිකොට ලියා යුතිමි. ඒ ලිපුමට ඉකම්නින් පිළිතුරක් ආවේය.

“මබ එන බව දැනගෙන බොහෝ සහතේස වුණු. කාමරයක් සෙවීම තම් අමාරුයි. මටත් වැඩි වෙලාවක් නෑ. මම අයියාටත් කිවා සෞයන්ට කියා.

“මෙවර ඔබ සමග කතා බහ කිරීමට වත් විවේකයක් ලැබේ ද කියා දත්තේ නෑ. මම උදේ සිට ර තවය දහය වත තුරු කාර්යාලයේ වැඩ කරනවා. ලගක දී සිට, කාර්යාලයේ කටයුතු වැඩි වී තිබෙනවා.

“තන්තා මැරුණු පසු මගේ නැදුයේ මා ගැන කරදරයෙන් සිටිනවා. ඒ ගොල්ලා මට විවාහයක් ගැන කතා කරනවා. ඔබ ඒ ගැන අසා සහතේස වේචි යි කියා අයියා කියනවා. මේ හැඳුදී? මබ ඇත්තෙන්ම මගේ විවාහය ගැන සතුවූ වෙනවදී?

“මට ලිපුම් එවත කොට කාර්යාලයට එවත්ත එපා. ගෙදරට එව්වාට කමක් නෑ. ඊට සේතුව පස්සේ කියන්නම්.”

කරුණු මෙසේ තම්, මා කුමටද තොකියෝවට යත්තේ? මා යන්ට අදහස් කෙලේ තොරිකො හමු වීමට ය. ඇය සමග කාලය ගත කිරීමට ය. ඇයට ඒ සඳහා විවේකයක් නැත්තම්, මා එහි ගොස් කුමක් කරන්ට ද? විවාහය ගැන ඇගේ අදහස් තිබේ තම්, මා ගොස් ඊට බාධා කිරීම තොවටි. එහෙයින් මට වත් ඇට වත් සෙනක් තොවත්තේ ය. ඇට විවාහයක් අවශ්‍ය ය. ගෙයක් දෙරක් වුවමතාය. මා සමග විනෝද වීමෙන් ඇට තම ඕවිතයේ තොදම අවධිය ගෙවිය තොහැකිය.

මම ඇගේ පුහ සිද්ධිය පතන්තේ තම්, ඇත්තෙන් ම ඇගේ විවාහයට මා සතුවූ විය යුතුය. එහෙත් ඒ තරමට මගේ සිත මට හසුරුවා ගත තොහැකිය. මා තොකියෝවහි සිටින විට ඇගේ විවාහ මංගලය සිදු වුවහොත්, ඒ මාගේ අවමගුල සේ දැනෙනු තියත ය. මා ඇස් ඉදිරියෙහි ඇය වෙන කෙනෙකු වෙත පාවා දෙනු මට බළාගෙන සිටිය තොහැකි ය.

හිදේරීගෙන් මට ලිපුමක් ලැබුණේ ඊට තොරේ ද්‍රව්‍යකට පසුය.

“මම මේ උයන්නේ, ඔබට තොද ආර්ථි දෙකක් කියන්වයි. ඔබ තොකියෝවට එන බව තොරිකොගෙන් දැනගත්වලැබුනා. අපේ පියාගේ අන්තිම කැමුත්ත වූයේ ඔබ වෙනුවෙන් යමක් කිරීමයි. මම පසුතැවැල් වෙන්නේ. ඔහුගේ කිසිම කැමුත්තක් ඉෂ්ට කිරීමට මට අවස්ථාවක් තොළුණු තිසා යි. ඒ හත්ද, ඔබ තොකියෝ වෙහි තතර වී සිටින තුරු, පියා ගේ කාමරය ඔබට දෙන්ට අපි සිතා ගත්තා. වියකො සියල්ලක් ම පුද්ධ පවිතු කරාවි. තොරිකො ඔබට කැම පිස දේවි.

“තවත් ආරංචයක් තිබෙනවා. නොරිකො සංච පෙම්වතෙක් ලැබූණා. එයා නොද කඩ්චියම් පුරුෂයෙක්. එයා නොරිකොට කුමතියි. නොරිකො ද එයාට කුමති හැඩියි. ඒ ගැන අපි නොහොම සංසුදුයි.”

ලියුමේ අවසාන කොටස කියවූ මට දැනුණේ මා සිටගෙන සිටි තැන පොලොට හදිසියෙන් කිදා බසින්නා සේ ය. නොරිකොට පෙම්වතෙක් ? ඇ විවාහ වීම වෙන ම කාරණාවකි. එහෙන් ඇයට පෙම්වතෙක් සිටිම ! “නොරිකො ද එයාට කුමති හැඩියි.” ඇ කිහි කළක මට ආලය කෙලේ තැන. මට ඒ බව ඉවතින් මෙන් හැඟුණි. ඇ මට පුදෙක් කරුණාවෙන් සැලකුවා පමණි. මා සමග කතා බහ කිරීමට ඇ ප්‍රිය කළා ය. එහෙන් මම පිට කෙනෙක් වෙමි. අප දෙදෙනා අතර, සම්පූර්ණ අනෝස්ත්‍රා අවබෝධයක් නොවිය. මා සිතනා මතන සැටි ඇට නොනේරේ. ඇගේ සිත ක්‍රියා කරන සැටි මට රහස්‍යයි. ඇගේ බස මම නොදතිමි. මා කියන දේ ඇට නොවැටහේ.

එහෙන් නොරිකො මට ලියු සැටියෙන් ද ඇගේ වෙනත් කෙරුම් කිහුම්වලින් ද ඇගේ සිත තුළ මා කෙරෙහි ගැඹුරු ඇඳ්මක් සැහලී තිබේ යයි අනුමාන කිරීමට ඉඩ තිබිණ. තමාගේ සිත කළ යාමේ දී වෙනස් වූයේ තමි, ඇයි ඇ මට ඒ බව නොදැනුවූයේ. ඇයි ඇ මට ඒ බව තම සහෝදරයාගේ මාරගයෙන් දත්ත්වන්ට සිතුවේ? මට කෙලින් ම කියන්ට බැරි තියා ද ඇ එසේ කෙලේ? අද දෙදෙනා අතර ශිවිසුමක් තිබුණා නොවේ ද? ඇගේ සිත වෙනස් වූයේ තමි, ඇයි මා එද දුන් සිහි වටනය මට ආපසු නො එවුවේ?

මම තෝකියෝවට නොයාමට සිතා ගන්නේමි. එහෙන් මගේ අදහස හදිසියෙන් වෙනස් වූයේ කුමක් හෙයින් දැයි හිදේටි සිතන්ට පුළුවන. මහු තුළ මා ගැන සැකයක් උපදින්ට ද ඉඩ තිබේ. එහෙයින් මට හදිසියෙන් අක්මාවෙහි ආබාධයක් සැදුණු බව ද දුන් ම ගමන් කිරීම නොද තැතැයි වෙද්‍යවරයා අවවාද කළ බව ද කියා මම හිදේටිට ලියුමක් යැවීමි. මට පුව වූවහොත් දෙනුන් මසකින් එන බව ද මම කිවේමි.

ර ලග ද්‍රිස් කිපය, මා කෙබඳ සන්නාපයකින් ගත කෙලේ ද කියා මා හැර අන් කිහිවෙක් නොදති. මට තෝකියෝවට ගිය නොහැකි ය. කියෝතොවල සිටිය නොහැකිය. ආපසු ගම රෝ බලා යාමට ද මම සිතුවේමි. එහෙන් කොයිඥ ශියන්, මට මේ ලොව එක සේ ය. මා වටා මිනිසුන් දහස් ගණන් සිටිය ද මම පුදකලාවෙන් පසු වෙමි. කිහිවෙකුගේ ආදරය හා සැලකිල්ල මට තුරුස්සයි. කිහිවෙතු මට ආදරය නොදක්වතොත් මැනවැයි මට සින්. එය වඩා ලොකු සැනැසීමකි. දිවි නසා ගැනීමේ සිතුවිලි මා තුළ උපන්නේ ය. මේ පරිසරයෙහි එය නින්දවක් ලෙස නොගැනී. මෙහි ජීවිතය මෙන් ම මරණය ද රමණිය ය. දිවි නසා ගැනීම බයාදු තිවට

ත්‍රියාවක් නොවේ. දසයි මසමු කරම් හොඳව අන් කිහිවෙකු දිවි තසා ගැනීම වෙනුවෙන් කරක කරනු මා අසා තැත්¹ නොරිකා මට ඒවිතයේ සෞන්දර්යය මෙන් මරණයේ සෞන්දර්යය ද පෙන්වා දුන්නාය. කෙනෙකු දිවි තසා ගන්නේ ඒවිතයේ සෞන්දර්යය රක ගැනීමට ය. කෙනෙකුගේ ඒවිතයෙන් පොදු සෞන්දර්යය කිලිටි වේ තම්, ඒ පොදු සෞන්දර්යය කිලිටි කරමින් ඒවිත් විමට වඩා එය නිරමල ව තිබෙන්ට ඉඩ දී තමා තැත් වියාම යෙහෙකි.

මම නොරිකා එවු ලියුම් කිවයක් තැවත වරක් කියවා බැඳීම්. මේතුරෙකුගේ ලැබන ලිපුම්වලට සමාන වූ ඒවායේ, පුරතල් නොදාල් වවත එකකුද නොවිය. ඉදහිට පමණක්, ඇ යටපත් කරගෙන සිටින්ට තැන් කළ කිසිවක් හදුනීයෙන් උච්ච මත් වූ තැන් සේ පෙනුණු වාසරමක් දෙකක් විය. එහෙත් එබදු තැන් විරල විය. ඒවා හැරුණු විට, පුදු මේතුරුකම ඉත්මවා ගිය තැකීමක් සේ සැලකිය හැකි කිසිවක් එක ලියුමක වත් පවසා තිබුණේ තැත.

මා ඇයට නොදැනුවන් වි තෝකියෝවට යත්ත දී? මට අවසාන වරට වන් ඇය දැක ගත හැකි නම් ඒ ඇත. ඇ සවස කාර්යාලයේ වැඩි කටයුතු අවසන් කොට, තම පෙම්වතා සමග තිබුන් ව යනු මට බලා කත හැකිය. ඇගේ පෙම්වතා තිසුළු ව ම කාර්යාලයෙහි වැඩි කරන කෙනෙකු විය යුතු ය. කාර්යාලයට ලිපුම් එවන්ට එපා දී ඇ කිවේ ඒ තිසා වන්ට ඇතු. මම දෙදෙනාට නොපෙනී ඔවුන් පිටි පස්සේ යන්නෙම්. ඔවුහු කේපි හලකට ඇතුළත් වෙති. තැනහෙත් බොජුන් හලකට යති. මා සමග යන විට මෙන් සියලු දෙනා ම ඇ දෙස හැරි නොබලති. තරුණයන් ද තරුණියන් ද ඇට සිනාසේන්නේ තැත. ඇ ප. ප. ජ්‍යෙෂ්ඨක් යයි කිහිවෙක් නොසිතයි. මේසයක් ගාව මූහුණට මූහුණ දී වාචි වි ඔවුන් දෙදෙනාට. නොයක් දේ පහසුවෙන් දෙචිය හැකි ය. පුදෙක් තිහඹ ව උතුන්ගේ මූහුණු දෙස බලා ගෙන සිටිමට ඔවුන්ට පිදු නොවේ. එක දේ දෙනුන් වරක් කියා තේරුම් කර දීම අවශ්‍ය තැත. ඔවුන්ට විහිඟ තහවුරු ප්‍රවත්මාරු කළ හැකි ය. බහ තේරෙන තිසා, කෙනෙක් අනෙකා කියන දේ වරදවා තේරුම් නොගනියි.

“අද බොහෝම සිතලයි. ඒක් රැය පැවිච නේ. මේ මාසේ සාමාන්‍යයෙන් වහිනව දී? ජපානයේ කාලගුණය වහ වහා වෙනස් වන සූප්‍රයි. ගම රටේ තම් මූල් අවුරුද්දේ ම පායනවා.”

මුවුන්ගේ කතා බහ මෙවැනි මාත්‍යකාවලට සීමා වන්නේ නැත. මුවුන් දෙදෙනාට තම තමන් ගේ සිත ඉකා පහසුවෙන් තම තමන්ට විද්‍යා දැක්වීය නැතිය.

1. පුද්දල ලේඛයෙක්. පුද්දලයෙන් පසු ජපානයේ රඳු ඒවිනය බිඳ වැටුණු යැරී මිහුගේ 'හයෝ' (භහිත හිදු) නමුත් නව කතාවෙහි මතා සේ පිළිබඳ වේ. මිහු සිය දිවි තාසා ගත්තෙයි.

නොරිකා හඳුසියෙන් මා දුටුවාන් ඇ කුමක් කරාවී ද? ඇ මා තුදුවුවා සේ වෙත දෙසකට හැරේවි ද? තැනහොත් තම පෙම්වතාට මා හඳුන්වා දේවි ද? මා තමාගේ කවරෝ යයි කියාවි ද? තමාගේ මිතුරෝය කියා? එසේ කිවොත්, මා වැනි විදේශීකයෙකු ඇ හඳුනා ගත්තේ කෙපේ දැයි පෙම්වතා පූදුම වනු ඇත. මා තමාගේ පියා දැන සිටි කෙනෙකු වශයෙන් හඳුන්වා දුන්නොත් වඩා නොමැතිවි ද? තැනහොත් තම සහෝදරයාගේ මිතුරෝ ය කියා?

නොරිකා මට එවු ලියුම් සියලුක් ම මම පූජයේයා දැමුවෙමි. රෝම අකුරෙන් ඇ මට ලියා දුන් රපන් සිත්දු ද මම එම ගිහි ගොඩිට හෙවෙමි. හිරහන¹ අකුරු ඉගෙන ගැනීම සඳහා ඇ මට ගෙතුවිත් දුන් ලි කැට මම කුණු කහල ගොඩිට විසි කෙලෙමි. ඒ ලි කැටවලින් අප දෙදෙනා සේල්ලමට වාසගම් සැදු හැටි මට මතක් විය.

“වතකුම්-ම වූපුරෙනයි දේ කුදසයි,”² මම සැදුවෙමි.

“ඉත්සුමදෙමා ඔමායිදුම්සු,”³ සේ ඇ පිළිතුරු වශයෙන් සැදුවාය.

තෝකියෝ වෙහි දී ම ඇත්ද සිතුවම් දෙක තුන දෙස මම යළින් බැලීමි. මා එවා ඇත්දේ නොරිකා මා පහ වාසි වී බලාගෙන සිටිදීය. එහෙත් එවා දෙස බලන විට මට ලේඛා සිතිණි. නොරිකාගේ දැයෙහි විස්මය හා ප්‍රාග-සාච ද පිළිබඳ වී කිතිණි. ඇ මා දෙස බැලුවේ “දෙවෙන්දෙරා සං අපුරු සිත්තරුවෙක් තේද,” සේ කියන්නො සේ ය. එහෙත් මා එසේ නොවන බව මම දතිම්. මා ව්‍යාජ කලාකරුවෙකු බව මට නොදට පැහැදිලි ය. විවාරකයන් මා ගැන කි දේ සත්‍ය ය. නොදැනුවන් ව වුව ද මා මූල දී ඇත්දේ පිකාසෝ වැන්නක් අනුකරණය කිරීමෙන් නම්, දැන් මම දැනුවත්වම උතාමරෝ ආදීන් අනුකරණය කරමි. මා ඇදි සිතුවම් අතර එකක් පමණක් මට විසි කරන්ව නොසිතුණි. ඇතෙකු ස්වරණතිලකා යොයින් මසවා ඇය දෙස කරුණාවෙන් බලනු එහි තිරුපතාණය වී කිඹුණි. රපන් පිවිතය ඇපුරු කොට මා ඇදි සිතුවම්වලට වඩා, අප්‍රිගාන් වීමය අතින් වුව ද එහි අමුත්තක් ඇතුළි මම සිතිම්. මා එය කිමිකොට දිය යුතුය. ඇ අලි ඇතුන්ට කුමැති ය. එද මා යොත්සුයාවට ශිය වේලේ ඇ මගේ සිතුවම් ගැන උත්සුවෙක් දැක්වූ බව මට සිහි විය. මා කියෝනා අත් හැර යාමට පෙර ඒ සිතුවම ඇට තැපැල් කර යුතිමට මම සිතා ගත්තෙමි.

මා හිදේහි ව ලියා සතියක් ගත වීමට පෙර නොරිකාගෙන් ලියුමක් ආවේ ය.

“අද මම හවස කාර්යාලයෙන් ගෙදර ආ විට, අයියා කිවිවා මබ තෝකියෝට එන්නේ තැනි වශක්. මිලගේ අසනීපය ගැන මම බොහෝම කාරදරයෙන් සිටිනවා. ප්‍රහකක් අමාරු ද? දැන් ම එන්ට බැර වේ විදි? පසු

1. එන අකුරු යමග කළවමේ පාවිච්ච කරන දේසිය හෝයිය.

2. මා අමකක කරන්න එපා.

3. ඇමදා සිහි කරනවා.

වත් එන හැකි දී? කොහොම එන්නේ තැද්ද? වෛද්‍යවරයා මොකා කියන්නේ? වහා දත්තා ලිපුමක් එවන්න.

“මම වඩා ලිපුම නොලියපු තිසා, ඔබ එක් කරුණක් වරදවා පින ගත්තා ද දත්තේ තැ. නොරෝ ද්‍රව්‍යකින් තෝකියෝවෙහි දී හමු වි විස්ත වශයෙන් සියල්ල ම කතා බහ කරගැනීමේ අදහසිනුයි මම උච්ච තැත්ස ලිපුම මාරගයෙන් පැහැදිලි කරන්ට බැරි දේ බොහෝ තිබෙනවා.

“මිලේ පැමිණීම බලාපොරොත්තුවෙන් මම වුවමතා දේ සියල්ල ම පිළියෙළ කළා. අක්තයි මායි වියෙකා සංසමග එකතු වෙලා ඔබ සඳහ අදුත් පුරින් මෙට්ටයක් මහලා හමාර කළා විතරයි. පුරිවන් කම් තිබෙනවා නම්, එන්න.”

මේ ලිපුම දුටු විගස මට යළින් සිතුණේ තෝකියෝවට යන්ට ගැන් හේතුවක් නම්, මගේ පැමිණීමේ බලාපොරොත්තුවෙන් ඒ ආ නොයෙකුත් දේ පිළියෙළ කර තිබුණු තිසා, මා නොගොස් සිරීම නොවා යයි හැඳුණු බැවිති. අනික, නොරිකාගේ තියම පිත දැන ගැනීගේ ආසාවෙන් මා තදබල ලෙස මැඩුණු බැවිති.

මා පිළිතුරු වශයෙන් නොරිකාට යැවු ලිපුම ස්වල්පයක් මතකය “මම තෝකියෝවට එන්ට අදහස් කෙලේ ඔබ දැක ගැනීමට සි. එන් මට ලියා එවිටි, මා එක්ක කතා බහ කිරීමට වත් මතට විවේකයක් තැබූ තිසා සි. ඔබට පෙම්වතෙක් ද ලැබුණු බව හිදේල් සං මට දත්තා එවපු තිස මම නොඑන්ට සිතුවා. එන් මගේ පැමිණීමේ බලාපොරොත්තුවෙන් ඔබ හැඳු දෙනා ම කරදර වි තිබෙන බව මට පෙනෙනවා. ඒ තිසා, මේ ගමන කරන් මම තීරණය කර ගත්තා. ඔබ තැත්තාම්, ඒ තරම් විගාල තෝකියෝ තගරගේ මම කුමක් කරන්වදී? ඔබගෙන් නොරවු තෝකියෝ තගරයක් ගැන මෙ දත්තෙ තැ. තෝකියෝවේ විදි මම ඔබ සමග ශෑම විදි සි තෝකියෝගේ බෝජ්න් හල් මම ඔබ සමග කැම අනුහව කළ ගොජ්න් හල්. තෝකියෝගේ කෝජ් සාලා, මම ඔබ සමග වැශුම් ගැපුම්වලට කන් දිගෙන පැය ගණන ගත කළ කෝජ් සාලා. ජපානයේ කැම වරග, ඔබ සියතින් මට පිය දුන කැම වරගයි. ඒ තිසා, ඔබගෙන් නොරවු තෝකියෝ තගරයක් වන ජපානයක් වත් මම දත්තේ තැ”

9

උ ද සවය මා තෝකියෝට පැමිණි වේලේ, හිදෙහි හා මහුගේ වැඩිමහල් සහෝදරිය මොමොකා ද ඇගේ දුව කිමිකා ද, නොරිකා සමඟ දුම්රිය පළට ඇවිත් සිටියත. අපි තෝකියෝ දුම්රිය පල සිට හිඹුයා දක්වා විදුලි කෝච්චියෙහි තැං හියෙම්. නොරිකා මගේ සුටු රක්ස් පෙට්ටි දෙකෙන් කුඩා එක ඔස්වා ගෙන යන්ට සැරසුණාය. මම ඇඟ විශක්වා සුටුකේස් පෙට්ටි දෙක ම දැනිත් ගත්තෙම්. එවිට හිදෙහි මගේ අතිත් ජලාකු පෙට්ටිය ගත්තේය. නොරිකා තම දැස ස්වල්පයක් පිසිනු මම දුටුවිමි.

යෙනගගෙන් පිරුණු විදුලි කෝච්චියෙහි අපි වහලේ පරී අල්ලාගෙන තියුණිද ව ගමන් කෙලෙම්. මම වරක් දෙකක් නොරිකාගේ මූහුණ දෙස ගැලීම්. එය දෙම්නායින් බර වි තිබුණි. කිමිකා මා ලහිත් සිටියාය. මා එද යොත්පුයාටට හිය සඳහි ඇ ඇදුමෙන් පෙළී සිටි බව මට සිහි විය. මම ඇගේ උරහිස මත තබා “කිමිකා සංට දැන් සනිප ද?” හි ඇසිම්. ඇ ලේ ජාවෙන් සිනාසුණා පමණි.

“මේ අවුරුද්ද තාම ඇදුම හැඳුණේ තැ. උත්ත කාලෝට දි හැදෙන්නේ,” සි මොමොකා කිවාය.

තෝකියෝ කොයි තරම් අමුත් ද! එහි වියේ පුවදක් නිබේ. විදුලි කොච්චියකට තැංගත්, සෙනාග අතරින් ඇවිද්දත්, මට නිතර ඒ පුවද දැන්. කියෝගොවල සිරි මූජ අවුරුද්ද තුළ දී මට එවැනි පුවදක් දැනුණේ තැත. දැන් ඒ පුවදින් මගේ ගත සිත පිබිදෙයි. බොහෝ කළකට තොදැනුණු විදියේ ප්‍රිති පුවයක් මා ඇතුළෙහි පැහැරි යයි.

තකඡීමා සං සිරි කාමරය, පොලොවහි අපුත් තනම් පැදුරු ගසා ඉතා පිරිසිදු ලෙස මා සඳහා පිළියෙළ කොට නිවිණි. අඩි හතරක් පමණ දිග, පහත් මේසයක් එහි තබා නිබුණේ මට සිතුවම් ඇදීම සඳහා වනට ඇතැයි මම සිතුවෙමි. කාමරයට පිවියෙන් ම මගේ සිතට මහත් තිස්කා-පුවක් දැනිණි. මා අවුරුද්දක් පමණ ගත කෙලේ ගැනුම් පලක් වුවද තැති කෙනෙකු මෙනි. මා කාමරයට පිවිසුණේ, කෙහෙවු වි හෙමිබත් වී, හිස ඔසවාගෙන තබා ගැනීමට තරම් බැරි වූ තිව ය. මා අවදී වූ වේලේ සිට මට එහි සිතීමට සිත් තොටිය. මා නිතර ම පෙළණේ එවැනි තොසන්සුත් කමකිනි.

“ඉස්ටේසමට එන්න මට ඉඩක් ගැනුණේ තැ මේ පෙමය හන්ද, ඒ වුණත් බලං හිටිය එන කල්,” සි කියා වියෙකා මට ආචාර කළාය.

මිසකාවල පුපිද්ධ කුවිලි වරයක් වන ඔකොම් පෙවිටියක් මම තැං වශයෙන් ගෙන ආ බව කියා මේසය මත තැබුවෙමි.

“ඉස්සෙල්ල තාත්ත්ව දිල හිටුම් ද? යමු තාත්ත්ව බලල එන්න,” සි තොරිකා කිවාය.

තෝකියෝ දුම්රිය පළට පැමිණි විගස ම මට සිහි වූයේ එද තකඡීමා සං මා ඇරලන්ට ආ දවස ය. තොරිකාට ද සිහි වනට ඇත්තේ එම අවස්ථාව ය ය මම සිතුවෙමි.

තොරිකා තම කාමරයට මා කුදාවාගෙන ගියා ය. ඇගේ කාමරය පැමිණෙන්නේ කැම පිසීමට හා අනුහට කිරීමට පාවතිවි කළ වෙනත් කාමරයක් හරහා ගිය විට ය. ලාව්වූ රාක්ත්‍යක් මත ජායාරූප දෙකක් විය. එකක් තොරිකාගේ මට ගේ ය. ඇ තොරිකාගේ සහේදිරිය මොමොකාට තෙතරම් සමාන දැනිය මට වහා සිතුණි. අනික පියාගේ ය. ජායාරූප දෙක ඉදිරියෙහි අල් පුරවන ලද කුඩා පිත්තල බුදුනක් විය. මම ඔකොම් පෙවිටිය ජායාරූප ඉදිරියෙහි තබා, එහි වූ කුඩා ඉටුපන්දමක් ගෙන දළවා, ඉටුපන්දමින් භාඛන් කුරු තුනක් පත්තු කර අල බුදුනෙහි හිටෙවිවෙමි. අනතුරුව මම පසෙක නිබුණු කුඩා සිතුව දෙවරක් තාද කොට, ඇදිලි බැඳුගෙන ස්වේච්ඡ වේලාවක් වැද සිරියෙමි.

“තාත්තා යන්තෝස වේවි. ඔකොම්වලට හරි කුමතියි. අම්මලගෙ තැදැයා මිසකාවලින් එන කොට හැම තිස්සේ ම ඔකොම් ගේනාව.”

කුම කන කාමරයේ පොලොවෙහි පැසුරු නොවී ය. එය උදි ගසා යාද තිබුණි. මැද, කුඩා මේසයක් විය. එක් පසෙක ගැස් ලිපවල් දෙනක් ද වතුර පසිජ්පය ද විය.

“අපි කුම කන කාමරේ හරි කුවියි. මේ මේසේ අකුලල පැත්තකින් තියන්න පුරුවන්. නැත්තම් දෙවෙන්දෙරා සංච කරදරයි එහාට මෙහාට යන්න,” ශි වියෙකා කිවාය.

නොරිකා දෙවුලේ ඉතා ස්වල්පනි. ඇ වරින් වර අතට කඩිසියක් ගෙන තම දැස හා තාසය පිස දැමුවාය.

“නොරිකා සංච වැඩිය සහිප නැ. ගෙම්බිරිස්සාව වගේ.” ශි වියෙකා කිවාය.

“කොහොම ද නොරිකා සංගේ විවාහේ? පහදි පිද්ද වෙන්න යතව ද?” ශි මම නිදෙශීගෙන් ඇසීමි. නොරිකා කෙනෙවිලි කිරීමේ අදහසින් මගේ සිත මුළුමතින් ම තොර වී යයි මට කිව නොහැකිය.

“ඉස්සෙල්ල කනාවක් තිබුණු. එක හරි ගියේ නැ. දැන් තියෙනාවා ආයෝමන්...”

“මින නැ ඕව ගැන කියන්න,” ශි. නොරිකා ඔහු වැළකුවාය.

පසු ද උදේ මා අවදි වුයේ නොරිගේ කටහඩ අස්ථින් ය. ඇ වියෙකා සමග කතා කරමින් සිටියාය. සැමද උදේට අවදි වත්තාන් සමග මගේ හසදයේ හටගන්නා කුරිල්ල ඒ හඩ ඇයීමෙන් තිවි සැනසී හියේය. බොහෝ කාලයකින් එද පමණ ය මා සන්සුන් සිතකින් දැස හැර ලොව දෙස බැලුවේ.

හිදෙශී උදේ පාන්දරින් ම කාර්යාලයක වැඩිට යන හෙයින් මට ඔහු හමු නොවේ. නොරිකා ද උදේ අවට ගෙදරින් සිටන් ව යයි. මා මූණ කට යෝදු බන් කන්ට පුදුනම් වන විට ගෙදර සිටන්නේ වියෙකා සා ඇගේ පදුරිය වන යුතිකා පමණ ය. මා මේසය ගාව වාචි පු විට වියෙකා ඇවිත් මට බන් හා මේසාමිරු¹ බෙද දී මා සමඟ සිල්සදර දෙඩිය.

මා අවුරුදුකට විතර උඩ දී එහි පැමිණි ද්‍රව්‍යෙහි වියෙකා වඩාගෙන සිටි අත දරුවා දැන් ඉතා පුරුත්ල් ය, දග ය. මා කුම කන පිට ඇ පුවුවක් මත හිටිගෙන, මේසයෙහි තිබෙන කුම බෙදන් ආදිය පෙරලයි. නැතහොත් ආහාර වර්ග කටේ දමා ගනියි. මා සඳහා වෙන් කර තිබෙන කිරී පංගුව ඇ බොයි. නැතහොත් එය මේසය පුරු ඉහිරවයි. ඇ සිනි අනුරු දැත්ත ගෙන කයි. එහෙක් වියෝකා ඇට පොඩිවින් වන් තරවු තොකරයි. යුතිකා මේසය මත සිනි විසුරු විට, නැතහොත් කිරී ඉහිරු විට, ඇ රෙදි කුල්ලක් ගෙන මේසය පිස දමයි.

“පුතිකා වං! දග කාරය! ඉකින් භාදුට ඉන්න,” ශි ඇ යුතිකාට පුරුත්ල් හඩින් යාප්පු වෙයි.

I. උදේට බේ කන අතර බීම සඳහා, මු ඇට පාත්තවලින් සාදය ගොදුදෙයි.

“මේ ලමයි හන්දු හරි කරදරයි දෙවෙන්දෙරා සංච. සමා වෙන්ත,” යි ඇ මට කිප වරක් කියයි.

“කමක් නැ. පොඩි ලමයි ඔහොම තමයි කොහොත්,” යි මම තියමි. එහෙත් පුකිකොගේ දා මට සැබලින් ම හිරිහැරයක් විය. තම පැදුරියට හිතුවක්කාර ලෙස ත්‍රියා කරන්ව ඉඩ තොදී ස්වල්පයක් වන් හපුරුවන්ට තැත් කළහාත් මැනවැයි වියෙකාට කියන්ට මට තොයෙක් වර සිතිණි. සමහර විට මා කමින් සිරිනා අතර, පුකිකො තම කිලුවු අත මගේ බෙන් බදුනට ඔබා, බන් අභුරක් ගෙන කටට දමා ගතියි, නැතහාත් මගේ මිසාමිරු බදුනට රාඛු අවවාරු පෙන්තක් හෙළයි. පුකිකො ත්‍රියා ගෙදර තිබුණු කැම බිම බොහෝ තාස්ති වුණි. ඇ පිහෙන් කොප්ප බිම දමා බින්දය. ඇගේ දා වැඩි වූ විට වියෙකා කරන්නේ ඇය උස පුවුවක් මක වාචි කර තැබීම ය. පුකිකො, වාචි කරන ලද ආකාරයෙන් ම ස්වල්ප වේලාවක් තිශ්කබිද ව සිරියි. ඉක්කිනි ව ඇගේ දැස කදුල්වලින් පිරෙයි. හදියියෙන් ඇ හයියෙන් හඳුන්නට පටන් ගතියි.

වියෙකාගේ මූරින් “බකස්” ගා සිනාවක් පිට වෙයි. එහෙන් මට පුකිකො ගැන දුක සිනේ.

“පුකිකො වං, සම්පො ඉකිමජො?” යි මම අසම්.

“වම්පො, වම්පො.” යි කියා, පුකිකො, කදුල් පිරි දැසින් යුතු ව මා දෙස බලා, මගේ ඇගෙහි එල්ලයි. මම ඇය වධාගෙන කඩ විදියට ගෙන ගොස් අයිස් ස්ථීම් අරන් දෙමි.

හවස පහට පමණ හිදේ ආපසු පැමිණෙයි. බොහෝ දිනවල එහු ගෙදර විත්, වියෙකා සමඟ කඩයට ගොස්, ර කැමට වුවමනා කරන දේ ගෙන එයි. අපි සවස හයට පමණ කැමට වාචි වෙමු. ඇතුම් දවසක වියෙකා සක්‍ර රණු කර මේසය මත තබයි.

“හැම ද ම යෙක බොන්න හොද නැ. හිදේ සං නිද ගන්නව. පාචිම තොකර,” යි ඇ සිනායෙමින් විසින්වට මෙන් කිවාය.

“මැයි මාසයේ මට විභාගයක් තියෙනවි. එයින් සමන් වුණෙන් මට පැවිය යෝ. දෙදුනක් වැඩිවෙනවා,” හිදේ විස්තර කෙලේය.

උදේට මෙන් සවසට ද පුකිකො තම උස් පුවුව මත මේසය ගාව වාචි වි, අප කන අතර තොයෙන් දා කරයි. මා සමඟ පිළිසඳුර දෙවින අතර, හිදේට ගොයෙක් විදියේ වැඩි කටපුතු කරන්නට සිදු වේ. පුකිකො පිහෙන් කොප්ප ඇද බිම දමන්ට තැත් කරනවිට ඔහු ඒවා ඇගේ ඇත් කරයි. ඇ මේසය මත යමක් ඉහිරු විට, ඔහු රෙදි කැල්ලක් ගෙන මේසය පිස දමයි. පුකිකො තම ඇදුම්වල කිසිවක් වක්කර ගත් විට, ඔහු පැදුරිය

1. පුකිකො වං, ඇවිදින්නට යූත් දා වං යනු කුඩා මෙයින්ට ආමත්තුණය කරන එදියෙනි.

කාමරයට ගෙන ගොස් ඇගේ ඇදුම් මාරු කරයි. හිදේලී ගෙදර පැමිණි වේලේ සිට වියෙකා කුම පිළියෙල කිරීමෙහි නියුක්ති වන හෙයින් මෙවැනි කටයුතු සියල්ලක් ම හිදේලීට බාර ය.

තොරිකා එන්නේ රු අවට පමණ ය. ඇතුම් ද්‍රව්‍යක ඇු තවය දහය වන තෙක් පමා වෙයි. කුම කන අතර මා නිතර කළුපතා කරන්නේ තොරිකා පමා වන්නේ කුමක් හෙයින් ද කියා ය. රු හත හමාරෙන් පසු මගේ හිස, අධික ලෙස මක්පූන් බිඩු කළක මෙන්, රත් වී බමන්ට පටන් ගනියි. එය විකාර සිතුවිලිවලින් ආක්රෑස වේ. තොරිකා තම පෙම්පතා සමග කොහෝ දේ යන්ට ඇත. ඇ පමා වන්නේ ඒ හෙයිනි. ඇ දැන් කෝපි යාලාවක වාචි වී ඔහු සමග කතා බහ කරමින් සිටි. තැන්හෙත් ඇ මිනුකමින් කාර්යාලයෙහි පසු වේ. ඔහුගෙන් වෙන් වත්ට අකමුති හෙයින් ඇ වැඩ කරන ව්‍යාජයෙන් එහි තතර වේ. හිදේලී තොරතෝ-වියක් තැති ව කතා කරගෙන යයි. ඔහු කියන දේ මට සිතෙහි එක් අඩකින් යන්තම වැටහේ. අනික් අඩහි කියා කරන්නේ තොරිකා ගැන සිතුවිලි ය. තොදුනුවත් ව මම මගේ අත් ඔරලෝසුව දෙස බලමි.

“තොරිකා සං මොකා ද දන්නේ තැ පරක්කු වෙන්න,” සි වියෙකා මගේ සිතුවිලි දුටුවා සේ පවසයි.

මම ලේඛා වී, හිදේලී දෙස හැර ඉතා මිනුකමින් ඔහු සමග කතා බහේ යෙදෙමි. මා ඔරලෝසුව දෙස බැඳුවේ වෙන කාරණාවක් නිසා සි අගවන්ට මම වැයම් කරමි. වියෙකා තේ වක්කර අපට දෙයි. ඒ, මා ඔවුන්ට තැගි කළ ලංකාවේ තේ වගයකි. යුතිකා තේ ඉල්ලා අඩන්ට පටන් ගනී. “කෝවා, කෝවා,” සි ඇ හඩයි.

“පුතිකා වං තොන්නේ,”¹ සි ඇය වචා ගෙන වියෙකා කියයි. ඇ දැරු ඇතුළට ගෙන ගොස් නිදි කරවා තබා තැවත එයි.

මගේ අභ්‍යන්තරය තිශ්වල වන්නේ, දුර ගාව තොරිකාගේ සිහින් කට හඩ ඇපුණු විට ය.

“කද ඉමා,”² ඇ කියයි.

“ම කයිර තසයි,”³ සි හිදේලී හා වියෙකා කියති.

තොරිකා ඇතුළු වී, තම කාර්යාලය ගැනදිග කතාවක් හිදේලීට විස්තර කරයි.

“හදියෙන් පහට විතර, විදුලි පණිවුඩ ක්‍රිපයක් ආවා. සතො සංච කළින් යන්න මින ය කියල, ලැස්ති වෙල යන්න තැදුව විතරයි. ඒ පාර තවත්තගත්ත. නමුන් කිසි පලක් තැ ඒවට උත්තර ලියල අද රු. අද මිවිවන්

1. කිදන්න (ුරක්ල වවනයකි)
2. මම පැමුණනා.
3. යන්නෝසයි ආවට. (welcome)

හෙට උවිවන් එකයි. රු ව්‍යුණාධින් පස්සේ තැපැල් කරන්න බැං නේ. අපරාදේ අපිව තවත්ත ගත්තේ. අපේ කොටසේ ලොක්ක මහාම තමයි. තික අපිව තියා ගෙන මච්චනවා. අනින් එක, ඒ උගුම් අත්ස්‍යන් කරන්න මින මැනේරු තේ? මැනේරු තැ. කොහොමවත් ප්‍රයෝගනයක් තැ. පස්සේ අපි දෙන්නව එක්කරගෙන ගිහිල්ල කෝපි දිල සංග්‍රහ කළා”

කාර්යාලය ගැන තොරිකා හොඳක් කියන්නේ කළාතුරකිනි.

“අපේ කොටසේ ලොක්කන් එකක තම් බේරෙන්න බැං. භුම තිස්සේම මට ඩ බණින්නේ, පොඩි වැරුද්දක් තිබුණන්. සනා සංග වැඩින් මම කරල දෙනව්. එයා ඉක්මනට ඉවර කරල ගෙදර යනව්. ලොක්ක මට බණිනව මගේ වැඩි ඉක්මන් මදිය කියල. සනා සං හොඳ මතුස්සය වෙනව්. මම තමයි. අන්තීමට නරක මතුස්සය.”

“ඇයි ඉතින් ඔය කන්තොරුවෙන් අස් වෙන්නේ නැත්තේ? ” සි මම වරක් ඇසිමි. “පුදුම කන්තොරුවක් නේ, රු තමය දහය වෙන කළ ගැනුන්ගෙන් වැඩි ගත්තා. අපේ රටේ නම්, තිතියෙන් තහනම් කරල තියෙනව්, පැය අවකට වඩා වැඩි ගත්තා. මෙහේ තිතියක් තැද්ද, හිදේ සං?”

“මෙහෙක්, තියෙනවා, තමුන් ජපන් මිනිසුන්ට අයිති කන්තොරුවල මහාම තමයි. තිතියට අනුකූල ව නොවේ තියා කරන්නේ.”

“එහෙම තොරිකා සං යන්න අමෙරිකානුන්ගේ කන්තොරුවකට,” සි මම කිවෙමි.

“මම වැඩි කරන්නේ අමෙරිකානු කන්තොරුවක. අපට නතර වෙන කළ විතරයි වැඩි, සෙනසුරාද සි ඉරිද සි දෙකේ ම නිවාඩු,” සි හිදේ කිවෙය.

“ඉතින් එහෙම කන්තොරුවකට යන එක වඩා නාරකය? ” සි මම ඇසිමි.

“එකට මගේ ඉංගිරිසි දැනුම මදි,” සි තොරිකා කිවාය.

“මම තොරිකා ව එකක තියා ද්‍රව්‍යක් අපේ කන්තොරුවට. ලොක්ක එයාට කරුණාවෙන් කනා කරල, කිවිව වැඩික් දෙනවයි කියල. ඉංගිරිසි වික වික පුරුදු වේවි සි තියල එයා කිවිව. තුමුන් තොරිකා ගියේ තැරට පස්සේ.”

“දැන් වැඩි කරන කන්තොරුවේ ඇති කවුරු හරි, තොරිකා සං කුමති කෙනෙක්. එක තමයි අස් වෙන්න අකමැති. මොකාද කියන්නේ වියෙකා සං?”

මා මෙසේ කිවේ විසිලවක ව්‍යාරයෙන් වුව ද ඇනුම පදයක් කිමේ වේතනාවක් මා තුළ තොතිබුණුයි මම තොතියාමි.

“තමන් කුමති කෙනෙක් ලග ඉන්න කොට කොයි වැඩික් ව්‍යුණන් ප්‍රිතිදියා නො,” සි වියෙකා කිවාය.

තොරිකොගේ මුහුණ මැලුවූනි. ඇ පහත බලාගත් වන ම කුම කැටුවාය.

“අපි කාටත් ඉන්නව අපි කුමති අය. දෙවෑන්දෙරා භ.වත් ගම රටේ නැතුයි,” වික වේලාවකින් කිවාය.

“මම කුමති අය එහේ නෑ. මට කිසි කෙනෙක් ආදරේ නෑ.” යි මම කිවෙමි.

“වෙන්ත බැ. දෙවෑන්දෙරා සං කරුණාවත්ත කෙනෙක්. කාටත් ආදරේ හිතෙනවත දෙවෑන්දෙරා සංට. අනුමාතයක් තැතුව එහේ කවුරු හරි බලාගතා ඇති,” යි වියකො මට විහිජකරන අදහසීන් කිවාය.

“මේ ලෝක මම කුමති ගැනු දෙන්නෙක් ඉන්නව. ඒ දෙන්ත තමයි මේ ලොකේ ඉන්න ඉතා ම ලස්සා ගැනු දෙන්න,” යි හිදේශී කිවෙය.

“හිදේශී සං කුමති ගැනු දෙන්නෙක් ඉන්නව? කවුද අතික් එක්කෙනා? වියකො සං තරහ වේවි,” යි වියකො දෙය බලමින් මම කිවෙමි.

“එකට කමක් නෑ. මට තරහ නෑ, ඕන තරමක් හිටියත්,” යි වියකො සිනාසෙමින් කිවාය.

“එක්කෙනෙක් වියකො, අතින් එක්කෙනා පුකිකො,” යි හිදේශී කිවෙය.

10

මා සති දෙකක් තුනක් මේ ආකාරයෙන් එහි ගත් කරන්ව ඇත. මට ඒ කාලය දැනුමේ අවුරුදු ගණනාවක් සේ ය. මා බලාගෙන පිටියේ නොරිකාගෙන් කිසියම් ව්‍යවහාරක්, කිසියම් බැඳුමක්, කිසියම් ඉහියක් ලැබෙන තුරු ය. එහෙන් ඇ මට කිසි ම අමුතු කුඩා පැග කමක් නොපෙන්වුවාය. තමා අද රෝ දැන ඇදින ගත් කෙනෙකු මෙන් ය, ඇ මට සැලකුවේ. ඇ ඉරිද ද්‍රව්‍යක වූව ද මගේ කාමරය පෙර සේ අස් පස් කර දුන්නේ තැන. අප එකට කැම කැ ද්‍රව්‍යවල වත් ඇ මගේ පතට කිසිවක් බෙදුවේ තැන. මගේ කේප්පයට නේ විකක් වැක්කෙරුවේ තැන. ඇ ඉරිද උදේ තම ඇදුම් ජේද තමුන්, මගේ ඇදුමක් සේදු දෙන්ව ඇය මගෙන් ඇසුවේ තැන. තමා සමග කොයිබ වත් යාමට ඇ මට ආරාධනා නොකළාය. ගෙදර දී වැඩිය මිතුරු ලිලාවකින් කතා බහ කිරීම අපහසු බව මට තෙරිණි. එසේ නම්, ඇයි ඇ මට තම කාර්යාලයේ බෙලිපෝන් නොමිමරය කියා තුදුන්නේ? තම කාර්යාලයේ වැඩි කරන අය කිසිවක් පැක කරන නිසා ද? ඇ ඒ තරම බය වූයේ තමාගේ පෙම්වතෙකු ඇත්තෙන් ම කාර්යාලයෙහි සිටින නිසා ද?

අවුරුද්දකටත් එහිට කාලයෙහි ඇගේ සමාගමෙහි මා විදි ආස්ථාදය සිහියට තාවා ගැනීම සඳහා තෝකියෙහි ඇය සමග ගිය තුන් මම තැවත සෞයා ගෙන ගියෙමි. මම අසකුසාවල උතු වියන්වලින් සැරපුණු කඩ විදි දිගේ ඇවිද්දෙමි. සුම් හලකට ගොස් සුම් කැවෙමි. ගින්සාවෙහි හා ප්‍රමිතියෙහි අභ්‍ය මූලවල පිහිටි විසිනුරු තෝපි හළුවලට තැවත ගොස් සංගිතයට කන් දේමින් තොරිකා සමග ඒ තැන්වල ගත කළ කාලය සිහි කෙළෙමි. එහෙන් මා විශේෂයෙන් ම සෞයා ගෙන ගියේ අප දෙදෙනා සිරිතක් වශයෙන් තොයෙක් වර ගොස් බොහෝ වේලා ගත කළ “ලා පුපෝ” නම් සාලාව ය. එහි පිහිටියේ මිබුයාහි බව මට හොඳින් මතක තිබුණු තමුන් හරියට තොපිල දැඩි මට තිවිවි තැත. මම විදි හදුනා ගැනීමෙහි දක්ෂයෙක් තොවෙමි. තෝකියේ නගරයෙහි විදි සෞයාගැනීම මා වැන්නෙකුට පමණක් තොවා, කාට වුව ද ඉතා ම අපහසු ය යි මම සිතමි. කෙනෙකු සටහනක් ඇද දුන්තොත් මිස්, තැනක් සෞයා ගත තොහැකි ය. කඩ සාප්පුවල නම්, විදිවල නම් ආදිය මට කියවිය තොහැකි හෙයින්, වඩාත් දුෂ්කර ය. එහෙයින් මා ම. මුලා වී පැය ගණන් ඇවිදින වාරවල් අනත්තය. යන එන මිනිසුන්ගෙන් අසා මුවන්ට හිරිනුර කරන්ට ද මා අකමැති ය. මා කිසිවෙකුගෙන් තැනක් ඇසු විට, ඔහු ඉතා උතාන්දුවෙන් එය සෞයා දෙන්නට වැයම් කරයි. තමා තොදත්තා තැනක් නම්, ඔහු වෙන කෙනෙකුගෙන් අසා තැත්තහාන් මංසන්දිවල පිහිටි පොලිස් පළකින් විපරමිකාට එය දැන ගෙන මට විස්තර කර දෙයි. මට ඔහුගේ විස්තරය හොඳින් තොක්රුණෙන් ඔහු මා සමග ගොස් මට තැන පෙන්වා දී යයි. කෙනෙකු මා සඳහා එතරම් වෙනෙය මහන්සී වුවිට, ඔහුට “බොහෝම ස්ත්‍රීනියි” පමණක් කියා යාම කෙළෙහි ගුණ පැලකීමක් වශයෙන් තොසුහේ ය යි මට සිතේ. එහෙයින් මා කිසිවෙකුගෙන් පාරක් අසන්නේ බොහෝ අර ඇදා බැරි තැන පමණ ය.

මා ගිය අවුරුද්දෙහි දැන සිරි මිබුයා තොවේ දැන් තිබෙන්නේ. එහි දැන් තෝකියු බුංකා කයික. කියා විශාල ගොඩනැගිලේක් සාද තිබේ. විදුලි කෝවිවි පොල සිට පොලාව යටින් ම. හන්දිය එතර කර එගාසින් මතු විම සඳහා, කඩ සාප්පුවලින් පුත් උමගක් එහි අප්‍රෙන් තනා ඇත. මේ සියලුල තිසා, මිබුයාවෙහි කිසියම් තැනක් සෞයා ගැනීම වඩාත් දුෂ්කර ය.

මා අඩු ගාන් පැයක් වත් ඔබ මොබ යන්ට ඇත. අධික සීනලය තිසා එහිමහන් ඇවිදීම එතරම් ප්‍රිතියාක තොවීය. මට “ලා පුපෝ” සාලාව සෞයා ගත තොහැකි විය. එය තිබුණේ කන්දන් උඩ බව මට හදිසියෙන් මතක් විය. මම කදු බැවුමේ පිහිටි විදිය මස්සේ ගමන් ගන්නෙමි. ඒ දෙසට යන්ට යන්ට, පැරණි සලකුණු මට සිහි විය. මට ඉක්මණින්ම “ලාපුපෝ” සාලාව හමුවන බව මම දැන ගතිම දකුණුව හැරෙන අතුරු පාරකට මම පැමිණියෙමි. ඒ පාර හියේකදු ගැටුයක් උචිට ය. දෙපයෙහි කෝපි සාලා හා අවන් හල් කිපයක් ද විය. දිග පොලුවල සවි කරන ලද දැන්වීම් පුවරු

අතින් ගත් මිනිස්පු හතර පස් දෙනෙක් හනදියෙහි පෙමින් එහා මෙහා පක්මන් කරමින් සිටියහ. ඔවුනු වරින්වර අත් දික් කොට, යන්තු බලයෙන් ක්‍රියා කරන රුකුඩී මෙන්, ඒ මේ දෙස පිහිටි අවන් හල් පෙන්වනි. මම කන්ද නැගමි. “ලා පුපේ” යන තමින් පුත් සාලාවක් එහි තොවීය. ඒ පාර කෙළවර දක්වා මම ගොස් තැවත කන්ද පහලට බැස්සෙමි. මම වැරදි පාරක් විස්සේ ආවෙම් ද? “ලා පුපේ” තිබුනේ කන්ද මුදුනෙහි බව මට පිහිටිය. එහෙන් මෙවැනි කදු ගැට භා කදු බැවුමේ පිහිටි පාරවල් එමට ඇත. ඒ පියල්ලක් ම එක සමානය. මම තැවත කන්ද නැගමි. “ලා පුපේ” තිබුනේ අහවල් කැන ය සි මට ඒ වේල් තිශ්වය වශයෙන් කිව හැකි විය. එහෙන් එහි වූයේ වෙන ම හැඩුහුරුකමක් දැරු අලුත් ගොඩනැගිල්ලකි. “ලා පුපේ” සාලාවේ පෙනුම මට ගොදට මතක තිබුණි. එය මධ්‍යම කාලීන පුරෝෂීය ගෙලියට සාදන ලද පැරණි ගොඩනැගිල්ලක් විය. එහෙන් ඒ ඉදිරියෙහි වූයේ අති තවින ගෙලියෙන් තතන ලද ගෘහයෙකි. එය ද සාලාවේ සාලාවක් සේ පෙනිණි. එහි විදුරු දොර ගාව, දැකුම්කළ පුවතියක් සිටෙනා අමුත්තන් පිළිගන්නාය. එහෙන් ඒ පාලාව “ලා පුපේ” තොවීය.

“ලා පුපේ” කියතකොටී හල කොහො ද තියෙනනේ” සි දැන්වීම් ප්‍රවරුවක් අල්වා ගෙන සිටි මිනිසේකුගෙන් මම ඇසීම්.

එහු ඒ අලුත් ගොඩනැගිල්ල දෙසට අත දිගු කළේ ය.

“එක “ලා පුපේ” තොවී. වෙන තමක් තියෙනව,” සි මම කිවෙමි.

“පරණ “ලා පුපේ”දැන් නැ. ඒ ගොඩනැගිල්ල කඩිල අලුතෙන් හදල,” සි මහු කිවෙය.

මේ ආර්ථිය අසා මගේ පිනෙහි මහන් කනස්සලක් ඇති විය. මා තෝකියෝට ඇතින් එහි ගිය අවුරුද්දේ තිබුණු දේ සේවීම තිශ්වල වැයමක් බව මට පෙනිණි. ඒ පියල්ල, ලකුණක් වන් ඉතිරි තොවන පරිදි මැකි ගොස් ය. දැන් තිබෙන්නේ, ගිය අවුරුද්දේහි වූ තොකියෝ තගරය තොවී. කාලය තැමහි සැඩි පහරන් අතිතය සාද ගෙන ගොස් ය. මා යැන් ඒ දෙසට අත දිගු කළ ද, එල්ලී රදී සිටීමට සැමරුම් මාත්‍රයකුදු යේජ වී නැත. තොටෝ ද්විපකින් මම ද ඒ සැඩි පහරට ගොදුරු වේමි.

පසු ද උදේ මා ස්වල්පයක් කළින් නැගිවේ, තොරිකා සමග වචනයක් ලුවමාරු කිරීමට ඉඩක් ලැබේ ද කියා බලන්ව ය. ඇගේ කාමරය, කැම කන කාමරයට අල්පු කාමරය විය. ඇ තම පියාගේ ජායාරූපය ඉදිරියෙහි හදුන් කුරු දළ්වමින් සිටි බව, අඩක් ඇර තිබුණු දෙරන් මට පෙනිණි. මා තේ කෝප්පයක් සාද ගෙන බොත අතර, ඇ පැමිණියාය.

“මම රේය භැම තැන ම සේවී “ලා පුපේ” සාලාව. එක කඩිල දල අලුත් ගොඩනැගිල්ලක් හදල එතන,” සි අතික් අයට තො ඇසෙන සේ මම කුඩා හඩින් කිවෙමි.

මේ ආර්ථිය ඇසුණු විට, මගේ පිනෙහි මෙන් තොරිකාගේ පිනෙහි ද කනස්සලක් ඇති වේ යයි මම සිතුවෙමි. එහෙන් ඇ කනා කෙලේ “ලා පුපේ” යනු තුමක්දැයි පවා තොදන්නා සේ ය.

“ආ එහෙම ද?” සි ඇ ඇසීය.

“දැන් තෝකියේ එහෙම පිටින් ම වෙනස් වෙලා,” සි මම සීවෙමි.
“මට අපුන් ගොඩනැගිලි පුහක් ඇවිල්ල නො?”

මගේ වචනවල යැහවි ඇති වෙන තෝරුමක් තමාට අවබෝධ තුවුවා
සේ ඇ කතා කළාය.

තොරිකො කාර්යාලයට හිය පසු මම වියෙකා සමග බොහෝ
වෙලා කතා කරමින් සිටියෙමි.

“හැඳුවට ම, ඇයි තොරිකො සං වෙන වැඩින් සෞයා ගන්නේ
තැන්තේ? මහොම තරක තේ ර වෙන කල් හැමද ම වැඩි කරන එක.”

“මුවි, එක නා ඇත්ත,” සි වියෙකා කිවාය. “එන් වෙන
කන්තෝරුවලට ගිහිල්ල ආයෙමන් පුරුදු වෙන කල් අමාරු නො? එයා හරි
ලේජාකාරි. තුමුන් එයාගේ ඇඟ දුර්වලයි. ජනවාරි මාසේ ආයෙමක් හැඳුණ
පසුවේ අමාරුව.”

“පසුවේ අමාරුව?” සි මම ඇසීමි. තොරිකො අපනීපයෙන් සිටි
බවක් මට දැන ගත්ට ලැබුණේ එවෙලෙහි ය.

“මුවි, එයාට හැඳුණ දැන් අවුරුද්දකට විතර ඉස්සර, පසුවේ
අමාරුවක්. තුන් මාසයක් ඉස්සිරිනාලේ හිටිය. මේ පාරන් හැඳුණේ එක
තමයි.”

“එහෙනාම භොඳ තැ කොහොමටන් වැඩි කරන්න.”

“එකස් රේ ගත්ත. දැන් අමාරුවක් තැනෙයි කියල දෙස්තර කියනවි.
සේ වූණන් සිය තරම් මහන්සී වෙන එක තම් භොඳ තැ තමයි.”

“මොකා ද ඉතින් කරන්න යන්නො? මහොම දිගට ම වැඩි කරගෙන
යන්න ද කල්පනාව, ආයෙමන් ලෙඩි වෙන කල්?” සි මම ඇසීමි.

“කසාද බැන්දෙන් තමයි එයාට භොඳ. එකකොට ගෙදර හිටිය හැකි
නො.”

“මොකා ද තොරිකො සංග කල්පනාව? කවුරු හරි ඉන්නවා දී?”

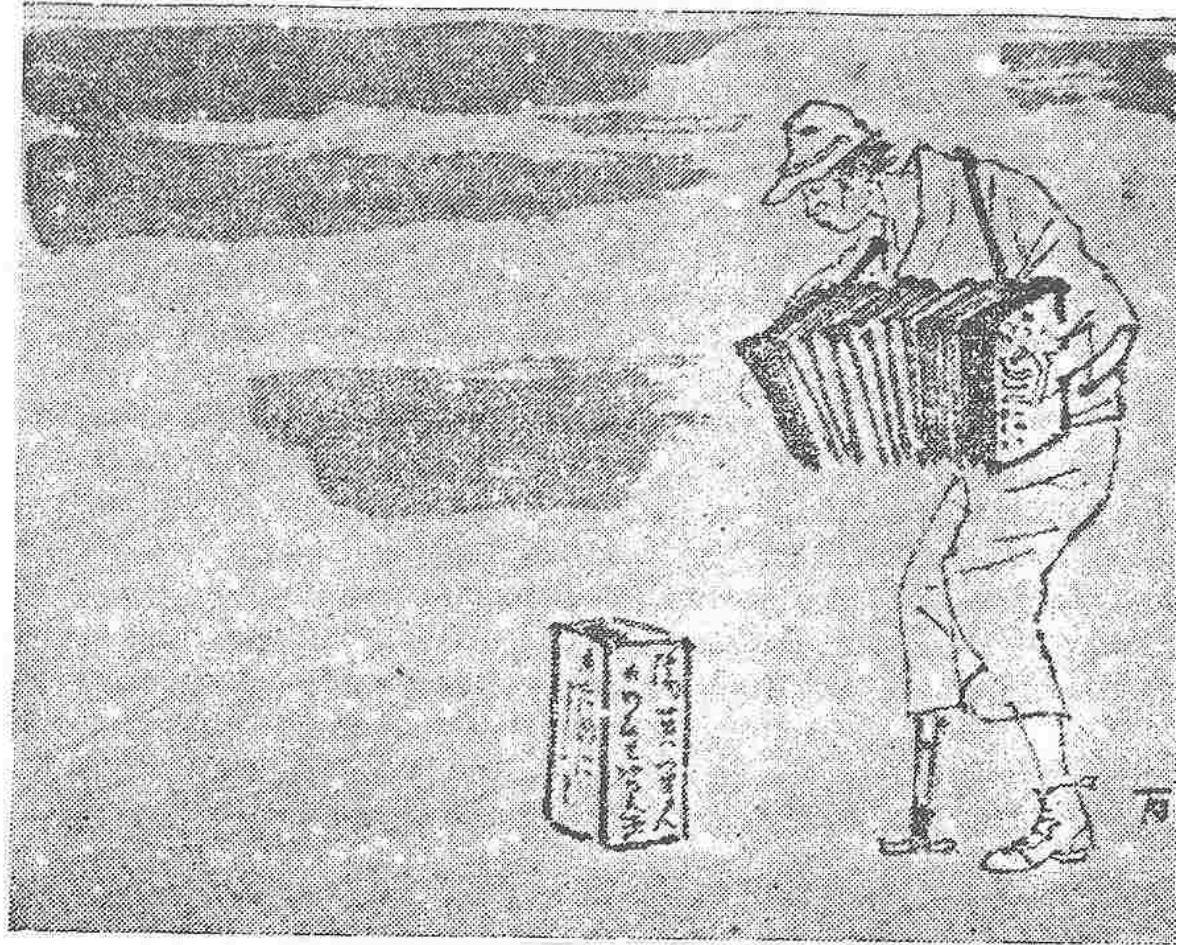
“දන්නේ තැ,” සි කියා වියෙකා සිහාපුණාය. තමා එලිදරවි කරන්ට
අකමැති වූ කිසිවක් ඇ දැනාගෙන සිටිනවා ඇතැයි මම සැක කෙළෙමි. මම
ඇගෙන් තවත් ආර්ථි දැනාගත්ට වැයම් කෙළෙමි.

“කන්තෝරුවේ ම කෙනෙක් බැන්දෙන් තොරිකොට වැඩි තවත්වන්න
වේවි දී?”

“සමහර කන්තෝරුවල බැදුපු අයට රස්සාව දෙන්න කුමති තැ.
එන් සමහර කන්තෝරුවල අමු යැමි දෙන්න ම එකට වැඩි කරනවි. මේ
කාලේ එක් කෙනෙක් විතරක් වැඩි කරල ගෙදර වියදම සෞයා ගන්න
අමාරුයි.”

“බැන්දෙන් පස්සේ වැඩි කෙරුවන්, එකම කන්තෝරුවේ නම් වඩා
පහසුයි නො දී?” සි මම ඇසීමි.

එහෙත් වියෙකා මෙවැනි ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු දීම මග හැරියාය.

11

නොකියෝවට ඒමෙන් මට සිදු වූයේ මගේ සත්තාපය වැඩි වීම නො පමණ ය. කියෝකොවෙහි දී ද මගේ සිතට එක මොහොතක වන් සැහැසිල්ලක් තොලුමුණු තමුන් මම කෙසේ හෝ ඉච්චාගෙන් සිටියෙම් නම් මගේ දුක කෙමෙන් නිවි යන්ට තිබුණුයි මට සිතුණි. මෙ කොකියෝවට ආවේ තොරිකා හමු තොවි විසිය තොහැකි තිසාය. එහෙත් මට හමුවූයේ මා කළින් දැනගෙන සිටි තොරිකා තොවේ. ඇ දැන් වෙන ම ස්ත්‍රීයක් ය. මා ඇගේ සම්පයට ආ තමුන්, ඇ මා කෙරෙන් බොහෝ ඇන් බව මට අවබෝධ විය. ඇගේ සිත එතරම් වෙනස් වූයේ නම්, ඇය ඇ මගේ එමට අනුබල දුන්නේ? හිදෙරිගේ ලියුම ලැබුණුවිට, මම කොකියෝවට තොල්මට තීරණය කර ගතිම්. එතීරණය අනුව මට හියා කරන්ට නුදුන්නේ ඇය. මම එ වෙලේ තො ආවෙම් නම් මට කුමක් වේ දැයි මම තොදනිම්. එහෙත් කුමක් වෙනත් මට මෙබදු දුකක් නම් විදින්ට වන්නේ තැත. මට දැන් සිදු වූයේ මහත් අකරතුබිඛකි. මට මෙහි සිටිය තොහැකිය. ආපසු යාමට ද

මගක් තැන. තමා කළ වරදේ බරපතලකම නොරිකොට නොනේරනවා ඇත. තෝකියෝ වැනි විභාල තගරකයක කෙනෙකු තනි වීම කෙනරම් හයානක දැයි නොරිකා නොදාති. කවර ලෙසකින් කාලය ගත කරනට ද කියා ය, මා නිතර කරදර වූයේ, එතරම් විවේකයක් මට කිසි කළක ගැබෙන්නේ තැන. දවස් විසි හතර පැය මගේ වැඩි කටයුතු හමාර කිරීමට මදී වාගේය, මට කළින් තම් දැනුණේ. විවේකයෙන් කල් යැවීමට මට පුරුද්දක් නො තිබිණි. දැන් මේ කාලයෙන් ප්‍රයෝගනයක් ගත යුතු යයි මම සිතුවෙමි. එවිට මගේ සිත් තැවුම ද මට අමතක කළ හැකි ය. මම නොකුසයි බ්‍රිංකා ඡි.ං.කොකසි පුස්තකාලයට ශියෙමි. වරක් මිතුරෙක් මා එතනට ගෙන ගොස් පුස්තකාලය බාර තැනැත්තා මට හදුනවා දුන්නේ ය. දෙවෑනි වර පුස්තකාලය සොයාගෙන යාමට මට පැය දෙකක් පමණ ගත විය. අන්තීමට මා තැන යොයාගෙන පැමිණි විට, එහි ස්වයෙහි යෙදී සිටි ස්ත්‍රීනු කිදෙනොක් දවල් ආහාර කමින් සිටියන. පළමු ද හිය වේලේ මා ඔවුන් දුවුවේ තැන. ඔවුනු මා දැක මදක් කළබල වුන. ඔවුන් කුම කන වේලේ මා පැමිණීම නොයුතු යයි මට සිතිණි. පුස්තකාලය බාර තැනැත්තා පළමු දින මට දුන් කාචිපන මම ඔවුන් ඉදිරියෙහි තැබුවෙමි. ඉංගිරියි පොත් තිබෙන රාක්කය දෙසට ඔවුනු මා ගෙන ශියන. එහි ජපානය ගැන පියන ලද නොයෙකුන් වැදගත් පොත් තිබිණි. ඉංගිරියියෙන් වූව ද ගෙ.ඒ මොනොගතරිය කවද තුම්න් සම්පූර්ණයෙන් කියවේ යුතු යයි මගේ අධිෂ්ථානයක්විය. එහෙන් මට එබදු කටයුත්තක් සඳහා සිත එකඟ කරගත නොහැකි ය. අවුරුදු පනහකට පමණ උඩ දී පරිවර්තනය කරන ලද තාවා පොතක් මට හමිබ විය. එහි ඇතුළත් තාව්‍යන් අතර, මා දිනක් තෝයෝකා සාලාවෙහි දුටු තාව්‍යයක් ද විය. එය දුටු වේලේ මට එය නොදින් අවබෝධ නොවිය. වලු. සාදන්නෙකු, තම ව්‍යුදට අමුතු විරුණයක් කැවීම සඳහා දැරු ප්‍රයත්තය ඒ තාවා යෙන් කියවිණි. අවසානයෙහි තම උදුනට දර ගැනීමට වත් මුදල් සොයා ගත නොහැකි වූ ඔහු තම ගෙට හිනි කබා ව්‍යුද පිළිස්සු සැටි එහි දැක්වීණුයි මම සිතමි. ඉංගිරියි පරිවර්තනයේ පිටු දෙකක් පමණ මම කියවිවෙමි. ස්වල්ප වේලාවකින් මම පොත පසෙකින් තබා, පසු ව ඇවිත් එය බැලීමට අදහස් කරගෙන, පුස්තකාලයෙන් පිට ව ශියෙමි.

බස් පොලේ දී, මා කළින් දැන සිටි අමෙරිකානු ස්ත්‍රීයක් මට හමු විය. ඇ යොසු අමෙරිකානු ස්ත්‍රීන් මෙන් නොව, මුදු මොලොක් කනාවෙන් යුතු රුමන් තරුණියක් වූවාය. ඇය මට පළමු වරට හමු වූයේ ඇගේ ස්වාමියා සමඟ ය. ඔහු අවලස්සන මුහුණකින් යුත් දැවුන්ත පුරුෂයෙක් විය.

“පුස්තකාලයට ශියා දී?” සි ඇ මගෙන් ඇසුවා ය. “මම එතනට ගිහිල්ලා තමසි මේ ආපහු යන්නේ.”

පුස්තකාලයෙහි ඇය සිටිනු මම තුදුවෙලි.

“හොඳ පොත් විකක් තියෙනව ඒකේ නේ දී?” සි මම ඇසිමි.

“මව්, ජපානය ගැන ලියවෙල තියෙන ඉංගිරිසි පොත් බලන්න නම් මේ පුස්තකාලයට තමයි එන්නේ ඕනෑ.”

මා කොයිබ යන්ට දැයි තීරණය කර නොතිබූණු හෙයින්, ඇය තැග බසයට මම ද තැගමේ.

“මම කන්ද්වලට යනව පොත් සාප්පු බලන්න. හරි ම වටින පරණ පොත් හමිබ වෙනව එහේ,” සි ඇ කිවාය.

“පරණ උකියා-ඩ සිතුවමුත් හමිබ වෙනව ලාබෙට නේ දී?”

මා ද කන්ද්වලට ගොස් හො පොත් විකක් මිල දී ගත යුතු ය. එහෙන් මට දැන් පොත් කියවන්ට සිතක් ගැන. මේ ස්ත්‍රීය කොයි තරම් වාසනාවන්ත ද! ඇට කිසි තුළුලක් ගැන. ඇගේ සිත සන්සුත් ය. ඇ නිදුල්ලේ පුස්තකාලයට ගොස් පොත් කියවයි. පොත් සාප්පුවලට ගොස් දුරුලු පොත් ගතියි. මට එවැනි සෙතක් ලැබිය නොහැකි ය. මට කවද ද ආයෝමත් එසේ තිවි සැනසිල්ලේ කාලය ගත කරන්ට ලැබෙන්නේ?

අමෙරිකානු ස්ත්‍රීයගේ අතෙහි කුඩා අලුත් පොතක් විය.

“මේ පොත දැකළ තියෙනවද? මට පුස්තකාලයෙන් හමිබ වුනා. අකුතගාචාගේ කතාවල අලුත් පරිවර්තනයක්.”

පොත ගෙන මම බැඳුවෙලි. එහි වූ සමහර කතා මා කියවා තිබූණු බව මට සිහි විය.

“අකුතගාචාගේ කතා හරි ම අමුතු සි නේදී?” සි මම කිවෙලි.

“මම අද කියෙවිවේ මේකෙ තියෙන ඒගොකුහෙන් කියන කතාව. හරි ම හයාකරයි. අකුතගාචාට පුදුම විදියේ කළුපතා ගක්තියක් තියෙන්න ඇති.”

එ් නමට පුරු නමක් ඇති කතාවක් මා කියවා තිබූණු බවක් මට යන්තම් සිහිවිය.

“හිටි, ඔව් මට මතකයි. එකේ නේද එක ස්ත්‍රීයක් තමාට අතියම් ආලයක් බැඳුගෙන, තම පුරුෂයා මරන්ට ආපු තරුණයෙකුට, පුරුෂයා තිදතා තැන පෙන්වනවා ය කියා, තමා එතන සිට, එ තරුණයාගේ කුඩා පහරට ගොදුරු වෙලා මැරුම් කැවේ?”

“තැ. එ ජගොකුමොත් විනුපරියේ කතාව නේ ඔය කියන්නේ? එක කිකුවි කාගේ තාව්‍යකින් ගත් කතාවක්”

මගේ නොදැනුම්කම ගැන මට ලේඛා සිතිනි. මම තැන් තැන්වල ඇවිදිමින් තිකරුනේ කාලය ගත කරමි. මේ ස්ත්‍රීය ජපානය ගැන නොයෙකුත් දේ ඉගෙන ගතිමින් ප්‍රයෝගනවත් ලෙස ද්‍රව්‍ය ගෙවයි.

බසය කන්ද්වලට පැමිණි විට, ඇ මා දෙස ගෙන්තා සිතාවක් හෙලා, මට අත වනා, බැස ගියාය. මම තවත් දුර එම බසයෙන් ගොස්, මා

නොදන්නා පෙදෙසක දී ගොඩ වී, කෝපි හලකට හියෙම්. එහි වූ සේවිකාවන් නිදෙනා, උතුන් ගාවට උංචි මා ගැන කිසිවක් කියනු මම දුටුවෙම්. අනතුරුව එක් තරුණියක්, වතුර විදුරුවක් ගෙනුවින් මගේ මේසය මත තබා, මට මෙනු පත දුන්නාය. කෝපි ගෙනෙන මෙන් මම ඇයට අනු කෙළෙම්.

සාලාවේ ඇතුළෙහි පිටතට වඩා උතුපුම් විය. එහෙන් මා සිටි තැන මට අධික සිතලයක් දැනුණි. සේවිකාව මේ බව නොරුම් ගෙත දෝ ගැස් උප ගාව තිබුණු අසුනක වාඩි වෙන මෙන් මට ආරාදනා කළාය.

එ වේලාවෙහි කෝපි හලෙහි වැඩි දෙනෙක් නොවුත. තරුණ පුවිලක් කරට කර අත් දමාගෙන, ඉද සිට කොපි උගුරක් බොමින්, මූල්ලකුවූ අසුනක වාඩිවි සිටියන. තැවිවල මාරගයෙන් කෙරුණු හින් සංගිත හඩක් සාලාවෙහි පාවෙමින් තිබුණි. එන් පසෙක, වියෝ විද්‍යාල හිජායන් අදින කළ කබායකින් සැරසි, කබාකුප් කොපියක් ද හිසෙහි උ ගත් තරුණයෙක්, මද එලියෙහි පොනක් කියවිමින් සිටියේ ය. එ එලියෙන් ඔහුට කෙසේ අකුරු පෙනුණේ දැයි මම පුදුම විම්. මම ද පුවිත් පතක් කියවින්ට තැන් කෙළෙම්. එහෙන් නොගේ වේලාවකින් මගේ දැය රිදෙන්ට විය.

මා ඉතා හෙමිහිට, අගුරු උගුර බැහින් කෝපි බිඩු තමුන්, පැය බාගයක් ගත වන්ට පෙර මගේ කෝපි කෝප්පය හිස්විය. මී ලැහට මා කෙසේ කාලය ගෙවන්ට ද? තවත් කෝපි කෝප්පයක් ගෙනෙන්ට කිවිවාක්, සේවිකාවන් පුදුම වෙනවා ඇත. ඇරක්, මට තවත් කෝපි බිව නොහැකි ය. මගේ අන වේවුලයි. මගේ පැපුව ද නිතර ම වේගයෙන් ගැහෙයි. අධික ලෙස කෝපි බිම මගේ ගරිරයට මරාත්තු දෙන්නේ තැත. මේ කෝපි බොහෝම සැරසි. කොපමණ කිරී දැමීමන්, කසායක් වගේ තිත්තයි.

මම කෝවිවියක තැග පුළුවන් තරම් ඇත ගොස්, සවස් වන විට සංගේතයාවට යාමට සිතා ගත්තෙම්. කවර අතකට යන එකක් වූව ද මම පැඹුමුවන් එන කෝවිවියෙහි නගිම්. ආපසු එනවිට, කිසිවෙකුගෙන් මාරගය අසා මට එන හැකි ය.

මා කුමක ද විහින් මෙවැනි දුකක් විදින්නේ? තොකියෝවේ කෝවිවිවල තෙරපී තෙරපී යාම කවර විනෝදයක්ද? මිනිස්සු තල්පු කර කර නගිති, බහිති. තල්පු විගෙන, තල්පු විගෙන එක පැත්තකට ගොස් දර ගාව තද වූණු එක් ස්ත්‍රීයකගේ දැය කුඩාවලින් පිරුණු සැටි මම දුටුවෙම්. ගෙදර හා වෙනත් තැන්වල දී මේ තරම් විහිත ලෙස හැසිරෙන ජපනුන්, ඇයි කොවිවිවලදී, බස්වලදී මෙසේ රක්ෂයන් ලෙස හැසිරෙන්නේ? ලොකු පොටිවති අතින් ගෙන කෝවිවිවලට ඉතා අමාරුවන් ගොඩ වන කදු මැහැල්ලන්ට වූවද, පිරිමියෙක් තැගිට අසුනක් ගොදෙයි. දෙකට තැවි, පටිවල එල්ලීමට තරම් වන් උස තැති ඒ මැහැල්ලන්ගේ මුහුණුවල තැනක්

කමිකටොලුවල ඉරි ඇදී තිබේ..... මට පූස්ම ගත්ව වත් ඉඩක් තැත. පිටක කිසිවක් නොපෙනේ. කුමක් ද මා මේ යන ගමනේ අරපය?

“සිහි වා පිබුයා දේ ගොසයිමසු- මලදේ අරිගතො ගොසයිමසු- තයිනෝ. කොම්මිමිතා...”

තියමුවාගේ තබ කන්දෙස් කිරියාවකි. කදබද වූ බව ගැඹුණි. කුමට ද ඒ ගැන පුන පුතා කියන්නේ? ඇසි මේ තරම් යෙනග පටවන්නේ? මගියේන් සමාව අයුදීමෙන් සියල්ල හර යාවි ද? මිළුගට පිබුයා. එපමණයි. සැනාසිමකට, ඇත්තේ.

එදු මා ආපසු. සංගේ. රියාවට ශියේ සවස පහමාරට පමණ ය. ඉතා වෙහෙසට පත් ව සිටි හෙයින් මම කාමරයට ඇතුළු වි, මෙට්ටය බිම එලාගෙන, නාන්සි වූයෙමි. වියෝකා කැම පිසන අතර හිදේශී සමග කතා කරනු මට ඇයින්. ඉද හිට ඇ පුරුත්ල ස්වරයකින්,

“පුකිකො වං, නොදු ලමයා තේ. දැන කරන්න එපා,” සි කිවාය.. ස්වල්ප වේලාවකින් ඇ මට අඩ ගැසුවාය.

“දෙවෙන්දෙරා සං, කැම කමුද”

අපි තිදෙනා කමින් සිටින අතර නොරිකො පැමිණියාය. ඇය වේලාසහින් ගෙදර ආ තිසා අපි කවුරුන් පුදුම වීමු.

“ආ, නොරිකො සං අද කළින්?” සි කියමින් වියෝකා තැහිට ඇය සඳහා අමුතුවෙන් එලවා භා මාඟ ලිපේ තැබුවාය.

අපි වෙත දට වඩා කළින් කා බී අවසන් වූයෙමු. වෙත ද අපි මේසය ගාව වාචි වි, නොරිකො පැමිණෙන තෙක් ර ගෝවෙත තුරු කතා බහ කරමින් සිටීමු. ඇ ආවායින් පසු වියෝකා තැවක තේ වක්කරයි. අපි තේ බොමින් තවන් පැයක් හමාරක් ගත කරමු. මා හිදේශී සමග බර සාකච්ඡාවක යෙදී සිටින අතර, නොරිකො භා වියෝකා එකතු වී අප ගැන නොයෙකුන් දේ දෙවියි. විහිත තහඳ කියයි.

“සහෝදරයා දෙන්නෙක් වගේ,” සි නොරිකො කියනු මට ඇසේ.

“හැඹුවට ඔව්. හිදේශී සංගේ තහයන් උසයි තේ? කත් දෙකන් ලොකුයි. ඇසි විතරයි ටිකක් වෙනස්. දෙවෙන්දෙරා සංගේ මල්ලි වගෙයි,” සි වියෝකා කියයි.

ඇ කිසිවක් නොරිකොගේ කනට කොලුරයි. දෙදෙනා ම සිනාසේති.

“ඇසි සිනා වෙන්නේ?” සි මම අසම්.

“වියෝකා සං කියනව්, දෙවෙන්දෙරා සංගේ මූණ දිනා කොවිවර වේලා බලන් සිටියන් එපා වෙන්නේ තැ කියල,” සි නොරිකො කියයි.

1. මී ලෙට පිබුයා තැබුණුම් පල, මහනුති. අනෙක වාරයක් යුතුයි. සමාවන්න බොසාම තද බද වුණු.

“බොරු කියනව, මූණිව්වාවට,” සි මම ලේඛාචෙන් මිරිකෙමින් කියමි.

නැ ඇත්තමයි, ඩුම තිසේයේ ම වෙනස් වෙනව්. විනාඩි දෙකක් එක පියේ නැ. ජපතුන්ගේ මූණු පොඩිඩක් වත් වෙනස් වෙත්නේ නැ. ඩුම තිසේයේම එක වෙයේ,” සි වියෙකා කියයි.

එදා සවස අපි ගි ගැයීම්. මට සින්දුවක් කියනට සි තොරිකා අයදුවාය. මා හිය අවුරුද්දේ ගැහු විට ඇ ඉතා කුමති වූ සින්දුවක් මට සිහි විය. “හරි දුක සින්දුවක්,” සි වියෙකා කිවාය. “සාත්ත ඩැඩිමක් ඇති කරවන විදියේ තාලයක්.”

අපි සියලු දෙනා ම එකට එය ගායනා කෙලෙමු. “ලංකාවේ සින්දු ඔකෙකා මය වෙයේ ද?” සි වියෙකා ඇසුවාය.

“නැ වෙන විදියේ සින්දු තියෙනවා,” සි මම සිනාසේමින් පිළිතුරු දුනිමි.

“දෙවෙන්දෙරා සං කුමති දුක් සහිත තාලවිලට නො.”

“මම කුමතිසි ජපන් ගැමී ශිවලට. කියන්න එකක්,” සි. මම වියෙකාට ආරාදනා කෙලෙමි.

“ආනේ මට බැ සින්දු කියන්න. මන්න හිදේශී සංට කියන්න. එයාගේ කට හඩ හරි උස්සෙයයි.”

“කියන්න හිදේශී සං,” සි මම පෙරෙන්න කෙලෙමි. “කියන්න “ඉත්සුකි තො කොමොරි උතා” කියන දරු තැලවිල්ල. ම. එකට හරි ආසයි.”

“එකත් කනගාටු දයක සින්දුවක් නො? එකයි දෙවෙන්දෙරා සං කුමති.” සි වියෙකා කිවාය.

හිදේශී ඒ ගැමී හිය ගායනා කෙලේ මා සාමාන්‍යයන් අසා පුරුදු නාසිකා හඩින් තො ව, උගුර යටත් උපදිවන ලද මන්ද සේවයකිනි. ඔහුගේ ලොකු කට හඩ ගේ පුරා පැනිරි යත් ම, අප සියලු දෙනා තුළ ම මහත් කාන්සියක් පහළ විය. දිනක් කියෝනේ තගරයට ආසන්න ව පිහිටි, පුරාණ රාජධානියක් වූ තරා තගරයට මා ගොස්, පත්සුල් නා දේවාල බලමින් ඇවිද්ද අතර, යුද්ධයෙහි දී එක් කකුලක් කැපුණු හටයෙක්, පුදු අදුමක් නැදැගෙන, අතින් ගත් පියානෝ එකෝවියනයක් වයමින්, ඒ හිය ගැහු සිටි මට සිහි විය. යන එන අය, ඔහුගේ උරහිසින් එල්ප්‍රේණු පි. පෙට්ටියට යේ. දහයේ කාසියක් දමා හියෝය.

මම දුප්පත් හිගන කෙනෙක්,
යන්තමින් දෙවිලේ යැපෙන,
එ අය තම් පෝසත් අය,
පළදින නොද සින්දු ඇදුම්.

ලුප්ත්‍යගේ අවුරුදු ද
නමයි මගේ අන්තිම ද
අවුරුදු ගෙවී යත්ම
මම මෙතනින් තුරන් වෙනව.

ඉක්මතනින් ම තැවත එකොත්
මලවුත්ගේ අවුරුදු ද,
මටත් තැවත එන්ට ඇහැකි
මල ගිය ඇත්තන් කුවුව ම.

මම මැරුණයි කියල කවුද
චිය හැරී දුක් වෙන්ට ඉත්තේ?
පිටි පස්සේ කදු ගැටයේ
රහුයියා නම් ඔහු හඩාවී.

මගේ ප්‍රස්ථම ගිය දකට
පාර අයිනේ වල දමාවි,
යන එය අය සෞඛ්‍යාන උච්චර
මලක් විසි කරල යාවි.

මොන මලක් ද විසි කරන්නේ?
සුෂ්ඨකි මලක් විසි කරන්නේ.
කවුද දිය බිඳක් ඉහින්නේ?
අහසය දෙයියා දිය ඉහින්නේ.

“අද වතුර උණු කරල තියෙනවා. දෙවෙන්දෙරා සං තානව තම්
ඉස්සේලේලා තාන්ත,” සි වියකො ස්විචාය.

“එපා, ම. අද තාන්නේ තැ. සීතල වැඩියි”

“සීතල කොට එපාය තාන්ත. තැවම සීතල අඩු වෙනව. තොරිකො
ස. තානවයි.”

“පස්සේ,” සි තොරිකො ස්විචාය.

හිදේජී භා වියෙකා ද තා තම කාමරයට ශියහ. තොරිකො සහ
මම එනෙක් වේලා පින්ද කියමින් කැම කත කාමරයෙහි සිටියෙමු. ඇ ගිය
අවුරුදුදේ මගේ තිවසට ගෙන ආ පින්ද පොත එද එලියට ගත්තාය. අපි
පරණ පින්ද කිපයක් ගැයීමු.

හිදේජී සහ වියෙකා තින්දට ගිය හෙයින්, මම ද තැහිට මගේ
කාමරය දෙසට ශියෙමි. තාන කාමරය පිහිටියේ මගේ කාමරයට ඉදිරි
පසින් ය.

“වතුර කාම උණු ද තියල බලන්න මිතු,” සි තියලින් නොරිසා
තාන කාමරය දෙසට ගියාය.

දෙර ලහ දී මම ඇය අතින් ඇල්ලුවේමි. මම ඇගේ දැස දෙස
බලාගෙන මද වේලාවක් සිටියෙමි.

“මාව මරන එක මිට වැඩිය නොදිය.

මාව මරන්න.”සි මම ඇට කිවෙමි.

“ශුන් ඉස්සර විගේ නොවේ.”සි ඇ තිවාය.

ඇ මගේ අත ගසා දැම්මාය.

එ වචනවලින් මගේ මුළු සිරුර ම දැව් ගියේය.

“හැබැවිට, එහෙම ද? මට එක තෝරුණා. ඇයි එහෙම තම් මට
ඕන්නේය කිවිවේ?”

ඇ තම කාමරය තුළට පිවිසුණාය. මම ද මගේ කාමරයට ගොස්,
ඇ හිය අවුරුදුදේ මට සිහිවිතනයක් වශයෙන් දුන් වෙස් මූහුණ මගේ
සාක්ෂුවෙන් ගෙන, ඇගේ කාමරයේ දෙරපසකට තල්පු කර, ඇදුම් රාක්කය
මත තැබුවේමි. ර ලහට මම මගේ කාමරයට ගොස් දෙර වසා ගන්නේමි.
මට කිසිවක් ගැන සිතනට වුවමනා නොවිය. මට වුවමනා කෙලේ පුව්
තින්දෙන් තිදන්ට ය- මේ ලොව සියල්ල අමතක කොට තිබී හැනැහිල්ලේ
සැතපෙන්ට ය- තවත් අවදී නොවන්ට-මේ වේදනාවට තවත් ගොදුරු
නොවන්ට. අදික ලෙස වෙනසටු කළක මෙන්, අත් පාවල රේදුම කෙමෙන්
ආඩු වී ගෙන යනු දැනී දැනී මට තින්ද වැවේ තම්.... මගේ ලාව්වුවෙහි තිදන
බෙහෙන් ගුලි බෝතලයක් තිබිණි. ගත වූ කාලය තුළ දී අපමණ වරක් ර
නොතියා පහන් කිරීමෙන් ගත සිතට වූ ඒබාව ඉවසිය නොහැකි වූ හෙයින්
මා ඒ බෙහෙන් පාවිච්ච කරන්ට පටන් ගෙන තිබුණි. බෝතලයෙන් බාගයක්
පමණ ඉතිරි වී තිබිණි. වතුර උගුරක්වන් නොවී බෝතලය හිස් වන තෙක්
මා ඒ ගුලි ගිලෙගෙන යන්ට ඇත. අනතුරුව මෙටිටය බිම එලාගෙන මම
වැශිර ගතීමි. පළමුවෙන් තින්ද හියේ මගේ කයට ය. එක් එක් අවයවය,
එකකට පසු අතික, තිදන්ට වදිනු මගේ සිතට දැනිණි. එකෙක් වේලා මගේ
සිත අවදියෙන් මේ සියල්ල කෙමෙන් සිදු වනු බලාහිරියේ ය. මම තැහි
සිටින්ට කැත් කෙලෙමි. එහෙන් මගේ අවයව ක්‍රියාත්මක තැන. අවයවයන්ට
පටහැණි ව ත්‍රියා කරන්ට යැමෙන් කුමණ එලයක් ද? අවයවයන්ට ඉඩ
දීම රේට වඩා සැපතකි. තවත් අවදී වන්ට මම බලාපොරොත්තු නොවේමි.
එකෙශේහි මගේ සිතෙහි වියේ දුකක් හට ගැනුණි. ඇත ගම රටෙහි සිටින
මගේ නැදු මිතුයෝ හදිසියෙන් මගේ සිහියට ආහ. මට ඔවුන් තවත් දකින්ට
නොලැබේ. ඇයි මා තිදන බෙහෙන් ගිලෙගෙන ගිලෙගෙන හියේ? එහෙන්
පෘතුවිලි වීමට වුව ද මට ගක්තියක් තැන. මගේ සිත ද සිරුරේ අවයවයන්
පසු පස්සේ ගමන් කරයි. නොබේ වේලාවකින් සියලු ඔතු එපා කම්වලින්
නොර වූ එක ම නිෂ්ක්‍රීය ගතියකට පත් වේ.

පසු ද උරදේ, කිසිවෙකු මගේ ඇඟ තදින් සොලවා, මගේ කතට ලොකු හඩකින් යමක් කියනු මට දැනිණි.

“දෙවෙන්දරා සා, මෙන්න පත්තරේ, තැහිටින්න, මෙන්න පත්තරේ.” අමාරුවෙන් දැය හැර බැඳුවීට මට පෙනුණේ නොරිකාය. ඇ මා ලැඹින් උරදේ පත්තරය දමා, මගේ අනෙකි ලිපුමක් තැබුවාය. නිදි මතෙන් ම මම ලිපුම කොට්ටෙ යටත දමුවෙමි. ඇ දෙර වසාගෙන ගියාය.

එවෙලේ ම මට තැවත තින්ද ගියේය. මා අවදි වූ විට, උණ ගැනී සිට සුව ලැබූ කළක මෙන්, මගේ අත පයේ දුරවල ගතියක් මට දැනිණි. එය අපසන්න තැහිමක් නොවිය. එය තියුණු වේදිතයන්ගෙන් නොර වූ උපේක්ෂා යහගත හැහිමකට යමාන වුවකි.

නොරිකා දුන් ලිපුම මම කොට්ටෙ යටින්ගෙන කියවා බැඳීමි.

“රෝ මුඩ ය ම මම අවදියෙන් සිටියා. ඔබටත් තින්ද යන්ට තැතැදි මම සිතනවා. ඔබ මගේ වෙස් මුහුණ ආපසු දුන්නේ තැ. මම ඔබේ වෙස් මුහුණ ආපසු දුන්නේ තැ.

“මම ඔබට තෝකියෝටට එන්ට කිවේ, ඔබ සමග නොයෙකුන් දේ කතා කර ගැනීමටයි. ඒන් රට අවස්ථාවක් අපට ලැබුණේ තැ. රෝ මම සිතාගෙන සිටියේ හමුවන පිළිවෙළක් යොදා ගන්වයි. ඔබ මට කි වවන අසා මම බය වුණා.

“තාත්ත්ව මළ ද සිට මම ඉටා ගන්නේ, සාමාන විවාහයක් කරගෙන එච්ච වෙන්වයි. ඔබ සමග ඇති කර ගන්නා සම්බන්ධකම් විවාහයකින් කෙළවර වෙන්ට බැරි බව මම දත්තවා. මගේ තැදැයන් ද විරුද්ධ වන බව තිසුකයි. මම මැරුණු දට, නක්කීමා සොහොත් ඇතුළු වෙන්ට කැමතියි, තාත්ත්ත්ව අම්මත් සමග. දැන් මට විවාහ යෝජනාවක් තිබෙනව. එයා මම වැඩි කරන කායුෂීලයේ කෙනෙක්. මම එයා කෙරෙහි අමුතුවෙන් පැහැදිලා තැ. ඒ වුණ්න් ඒ යෝජනාව පිළිගන්නයි මම අදහස් කරන්නේ.

“ඔබ තෝකියෝ තගරයේ ගත කරන කාලය හැකි තාක් ප්‍රිතිමත් කිමීමටම පුළුවන් දේ කරන්ට සතුවුයි.”

ඒ ලිපුම කියවීමෙන් මා තුළ අමුතු දුකක් හෝ ප්‍රිතියක් හෝ ඇති නොවිය. මගේ සිත, කිසිවක් තියුණු ලෙස අවබෝධ නොවන ගතියකින්-එක්තරා ජඩ බවකින් දැවැටි තිබිණි. ඒ මා බිඛ බෙහෙන්ට ප්‍රතිඵලය වන්ට ඇතැදි මම සිතුවෙමි. කිසිවක් ගැන තියුණු වේදනාවක් නොවිද, මෙවැනි ජඩ බවකින් ම එවිතය ගත කළ හැකිනම් කොයිතරම් යැපතක් ද?

එද දවල් කාලයෙහි, මම නොරිකාට පිළිතුරක් ලියා, ඇගේ ඇදුම් රාක්ෂය මත තැබුවෙමි. එය කොට් ලිපුමක් විය:

“මගේ සිත මට දැන් තෝරනවා. ඒන් මගේ දරුණනය නම් මට පිළිගන්ට බැ. මළවුන් සඳහා එවතුන් පුද කිටීම අපේ දරුණනයේ උගන්ටන

දෙයක් නොවේ. තව ද්‍රිස් දෙකකින් තුනකින් මගේ අනාගතය ගැන මම කිහිවක් තීරණය කර ගන්නවා. ඔබේ ජීවිතය වාසනාවන්ත වේවා සි මම පතනවා.”

ර්ලං ද්‍රිස් කීපය තුළ දී, කෙරුණු කියවුණු සියල්ලක් පිළිබඳ ව මත්ද අවබෝධයකින් යුතු ව, ඇසු දුටු දේ සිහෙකින් මෙන් අයමින් දතිමින්, ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු දෙමින්, රිහිලවලට සිනායේමින්, මම උදේ සවස ගත ගෙලෙමි. මගේ බුද්ධිය තියුණු වන බවක් දැනුණු විට, එය තැවත මොට්ට කර ගැනීම සඳහා මම බෙහෙන් ගූලි ගිල්ලෙමි. එය, සකේ බිමට වඩා නොදා යයි මට සිතිභා. සකේ බිපු විට සිතට ප්‍රිතියක් හා යැහැල්දුවක් දැනේ. එහෙන් එය කෙළවර වන්නේ මහත් වෛද්‍යාචකින් හා බර ගතියකින් ය. බෙහෙන් ගූලි ගිලීමෙන් ලැබුණු සැපත ර්ව වඩා ස්ථාවර එකක් විය.

12

හා ත් අට මසකට උච් දී මිය ශිය තම පියාගේ සොහොත බැඳීමට තකඡීමා පවුල නියම කරගෙන තිබුණු දිනය රැලඟ සතියෙහි ඉරිද විය. ඉරිද වන තුරු නතර විමේ අදහසින් මොමොකා ද පිය දියනිය කුවුව සිකුරාද සට්ට පැමිණියාය.

එද රේ පියුලු දෙනා සම්ග කැමු ක්‍රිති සිටි වේලේ, මට තද නිදිමනක් දැනුණි. මා හිස ඔසවාගෙන සිටියේ ඉතා අමාරුවෙන් ය. කතා බහව ද සහභාගි වූයේ සිහිනයකින් මෙති.

“දෙවෙන්දරා සං අඩින් එක්ක එනව නෙ, තාත්ත්ගේ සොහොත බලන්න?” සි නොරිකා ඇසුවාය.

“ම්ව. මම නොවරදාවා ම එනව. ම. යන්න ඕන,” සි මම කිවෙමි.

“භ්‍රාගක් දුරදු?”

“දුරයි. පැය දෙකක් තුනක් විතර යනව. තමබාවී කියන සොහොන් තිබාවේ.”

මට නිදිමන දැනුණේ මා සකේ විකක් බිඛු නිසා වන්ව ඇත. එහෙත් වෙන ද මෙන් නොව, මම උගුරකට දෙකකට වඩා නොක්වෙමි. මම බොහෝ

දූක්මනින් මත් විමි. මොමොකා ද සකේ සකසුකි දෙකක් පමණ බොතු මම දුටුවේ.

මා කිමිකොට තැහි කරන්ට අදහස් කළ විනුය මට සිහි විය. මා නැගිට ගොස් මගේ කාමරයෙන් එය ගෙනැවීන් ඇට දුන්නෙම්.

“මෙකේ තේරුම කියන්න,” යි ඇ මගෙන් අයුදුවාය.

“මිකේ තේරුමක් තැ. ඇතෙක් ඇදල තියෙන හන්දයි මම කිමිකොස්ට දෙන්න හිතුවේ.”

“ඒ වූණක් මොකා ද ඇතා කරන්නේ? මේ තැනැන්තිව මරන්න හදනුව තේ ද?”

“තැ. උස්සනව විතරයි. මරන්නේ තැ. ඔන්න මේකයි කතාව. ඉස්සර කාලේ ඉන්දියාවේ හිටිය, නොද පිරිසිදු කුලයකට අයිති බාහ්මණයෙක්. බාහ්මණයා බෙහෙම කුලය ගැන ආච්චිබරයි. එයා විද්‍යාලයක ප්‍රධාන ගුරුවිරයෙක්. එයාට ගෝලයා පුළුක් හිටිය. මේ බාහ්මණයාට ගැනු රුස්සන්නේ තැ, එයා ගැනීයෙක් දුටුවාත්, කාලකන්තියක් දුටුවයි කියල, හත් වරක් කිරී පැනින් නාගන්නාවා. අහළ පහළ ගමක හිටිය, ස්විරණතිලකා කියල පහත් කුලයක තරුණියක්. ඇ කොපමණ උස්සන් ද කිවිවාත් ඇ දුම් අය සිහියන් තැතුව යතාව. ඇට විවාහ ගෝනා කිපයක් ආ තමුන්, ඇ තමාගේ කුලයේ කිසි කෙනෙකුට කුමති වූන් තැ. දවසක් බාහ්මණයා ඇට දුටුව. වහාම බාහ්මණයාටත් ඇ පිළිබඳ සින් ඇති වූණා. බාහ්මණයාට කිසි වැඩික් කර ගන්න බැරි වෙනව්, ඇය විවාහ කර ගන්නා තුරු. එහෙත් ඇ පහත් කුලයක තරුණියක් තිසා, බාහ්මණයාගේ තැදැ මිතුයෝ සියලු දෙනා ම එයාගේ අදහසට විරුද්ධ වූණා. බාහ්මණයා ස්විරණතිලකා ගැන හිත හිතා ගෙදරට වෙලා හිටිය, ගෝලයින්ට උගෙන්නන්නේන් තැතුව, අනිතිමට සියලු ම විරුද්ධකම් අතර, බාහ්මණයා ස්විරණතිලකා සමග විවාහ වූණා. විවාහ වූණායින් පස්සෙයන් බාහ්මණයා තම කටයුතු අතපු කළා. එයා කුමති වූනේ තැ ස්විරණතිලකාව තනියෙන් දල යන්න. ඒ තිසා එයා ගෙදරට වෙලා හිටිය. ගෝලයා මුලදින් ස්විරණතිලකාව කුමති තැ. මෙහෙම වූණාම ඒ ගොල්ලො හිතා ගන්නා, ස්විරතිලක්ව මරා දන්න. ඒ ගොල්ලො ඇතෙකුට රා පොවල ස්විරණතිලකා සිටි දිහාවට යැවුව. ඒක් ඇතා, ස්විරණතිලකාව දැකළ, ඇට පොඩින් උස්සල, කිසිම ඒවාවක් තොකර හෙමින් හෙමින් බිමින් තිබිබ. ඒක තමයි ඔය සිතුවමේ ඇදල තියෙන්න. එන් අනිතිමට ගෝලයේ බාහ්මණය තැති වෙලාවක් බලා, ස්විරණතිලකා හිටපු ගෙට හිති කියල ඇට පුළුස්සල දුම්ම.”

හිස ඔසවාගෙන සිටිය තොහැකි හෙයින් මම කාමරයට ගොස් ගුදිරිය එලාගෙන වැකිර ගත්තෙම්. වහා ම මට නින්ද හියේය.

මා අවදි වූ විට, මා වට්ට හතර පස් දෙනෙකු තැතුරු වී සිටින බව මම දුටුම්. කවුලවෙන් ඉර එමිය මගේ මුහුණට වැටුණි. මා ලන, බිම වාචි වී සිටි, මැදි වියෙහි තරබාරු පිරිමියෙක්, මගේ නාචිය අල්ලාගෙන සිටියේය.

“යය වෙන්ත එපා. ආයෝමන් පැය දෙකකින් මම ඇවින් බෙහෙන් විදින්තම්,” සි ඔහු කියනු මට ඇසිනි.

මම දැය හැර හොඳින් ඔහු දෙය බැලීමි. ඔහු තම කර වට් එල්ලුණ තාලාව ගෙන, එය හකුලා පෙටිටියක තැබුවේ ය.

“තින්ද යන්නේ තැද්ද රට?” සි මා අවදි වූ බව පුව ඔහු ඇසුවේ ය.

“රට හොඳව තින්ද යන්නේ තැකි හන්ද තමයි බෙහෙන් අරගෙන තියෙන්ත.”

වියෙකාගේ මන්ද ස්වරය මම හදුනා ගන්නේමි. මා මදක් කන් දී ගෙන සිටි තමුන්, නොරිකාගේ කට හඩ මට තැපුණි. ඇ වැඩිව යන්ට ඇතැයි මම සිතුවෙමි.

විගසින් මට තැවත තින්ද ගියේය. ඒ වර මා අවදි වන විට, නොරිකා මා ලැහින් දත ගසාගෙන වාචි වී සිටියාය. ඇ තොබුරු¹ දෙඩිම් බිකක් මගේ කටට දැමුවාය.

“දෙවෙන්දෙරා සං කන්ත මේ දෙඩිම්. තොබුරු. තොබුරුවලට කුමකි නො?”

සියිල් දෙඩිම් ඉස්ම මගේ උගුරෙන් පහළට බේරි බඩ දක්වා බසින විට මට අමුණු පුවියක් දැනිනි.

“මම අක්කත් එක්ක මේ ගැන කිවිව. අක්ක අනුකම්පාවෙන් අහගෙන හිටිය. අක්කත් එක්ක කතා කරන්ත.” සි ඇ රහස්‍යින් ක්විය.

අනැතුරුව මොමොකා කාමරයට පිවිසුණාය.

“හෙට යන්ත පුරුවන් ද සොහොන් පලට?” සි ඇ පිනා මුහුණකින් පුණු ව හඩ තාගා ඇසුවාය.

“පුරුවන්. දැන් මට අමාරුවක් තැ.” සි කියා මම තැහිවිටෙමි. මා ඇවිද්දේ මදක් වැනි වැනි ය.

“එන්ත කුවිලි කන්ත. පැණි රහ කන්ත දෙන්තයි කියල දෙස්තර කිවිව,” සි කුම කත කාමරයෙහි සිටි වියෙකා ක්විය.

“දැන් කිය ද වෙලාව්?”

“දෙකහමාරට විතර ඇති.”

“තොරිකා සං කොහොම ද කළින් ආවේ? ”

“අපි වෙළිපෝෂන් කරල කිවිව.”

“කො ‘හිදේ සං?’ ”

“බෙහෙන් සාලාවට ගියා දෙස්තර එක්ක, දෙවෙන්දෙරා සංට බෙහෙන් ගෙන්ත. තින්ත බෙහෙන් බොන්ත වේටි. හොඳ වැඩි.” සි වියෙකා ක්විය.

1. තුළු විට කහපාර වත දාඩිම් වර්ගයක්.

“මෙක දෙන්නේ තැන තවත්. හාගනවා.” සි කිමිකො තම අතෙහි වූ කියිවක් මට පෙන්වමින් කේවාය. ඒ මගේ තිද්‍යා බෙහෙත් කුප්පිය බව මම හඳුනා ගතිමි.

පසු ද උදේ සියලු දෙනා ම තමබාවි සෞජ්‍යාන් පළව යන්ට පිටත වූහ. මම ද පවුල් කෙනෙකු මෙන් තබයට එකතු වීමි. මට කාමන් දැනුණේ අඩ නින්දකින් හෝ පිහිතයකින් ක්‍රියා කරන්නාක් මෙහි. ගමන ඉතා දිරිසුවු බව මට මතකය. වැමි රථයෙහි තැග අප පැයක් පමණ යන්ට ඇත. කෝච්චරුව විදුලි කෝච්චරියෙහි තැග අප පැයක් පමණ යන්ට ඇත. කෝච්චරියෙහි දී මම තිද්‍යා ගතිමි. කෝච්චරියෙන් බැඡ තැවත බසයක තැග විනාඩි දහයක් පමණ ගිය විට අපි තමබාවියට පැමිණියෙමු. බසයෙන් බැඡ සෞජ්‍යාන් බිම හරහා අපට විනාඩි දහයක් පහලාවක් පමණ ඇවිධින්ට සිදු විය. මහ දෙපස වූ සකුරා ගස් වල මල් පිළි තිබුණි. ඒ තරමි දුරට, අහයෙහි එලා තිබෙන දැලක් සේ එක දිගට පෙනෙන සකුරා මල් මා කොහො දී වත් දැක තැත. අතිත්‍ය සිහි කරවීම සඳහා ද සෞජ්‍යාන් බිම්වල සකුරා ගස් වවත්තේ? තැකොනාත් මරණය ද නීවිතය මෙන් සුන්දර දෙයක් තිසා ද?

සෞජ්‍යාන් බිමට ඇතුළු වන තැන තිබු මල් වෙළඳ හලකින් එක් කෙනා මල් ඉති හා හඳුන් කරු ද වතුර බලුනක් ද බැහින් රැගෙන ගියේය. තක්කීමා සංගේ සෞජ්‍යාන ගලින් බැඳ තිබුණේ තැත. එහි වූයේ ගොඩ ගසන ලද පස්පොලාව පමණි. අවට, මළ ගිය ඇත්තන් හඳුන්වන ප්‍රෙනනාම¹ කොටත ලද ගල් පුවරුවලින් යුත් සෞජ්‍යාන් පළව්ල් රාජියක් විය.

තක්කීමා සංගේ සෞජ්‍යාන් පළ මත අපි මල් සිටවා, වතුර වික්කර, අත්‍යුරුව හඳුන් කරු ද සිටවා දළවා, ඇදිලි බැඳ වැන්දෙමු.

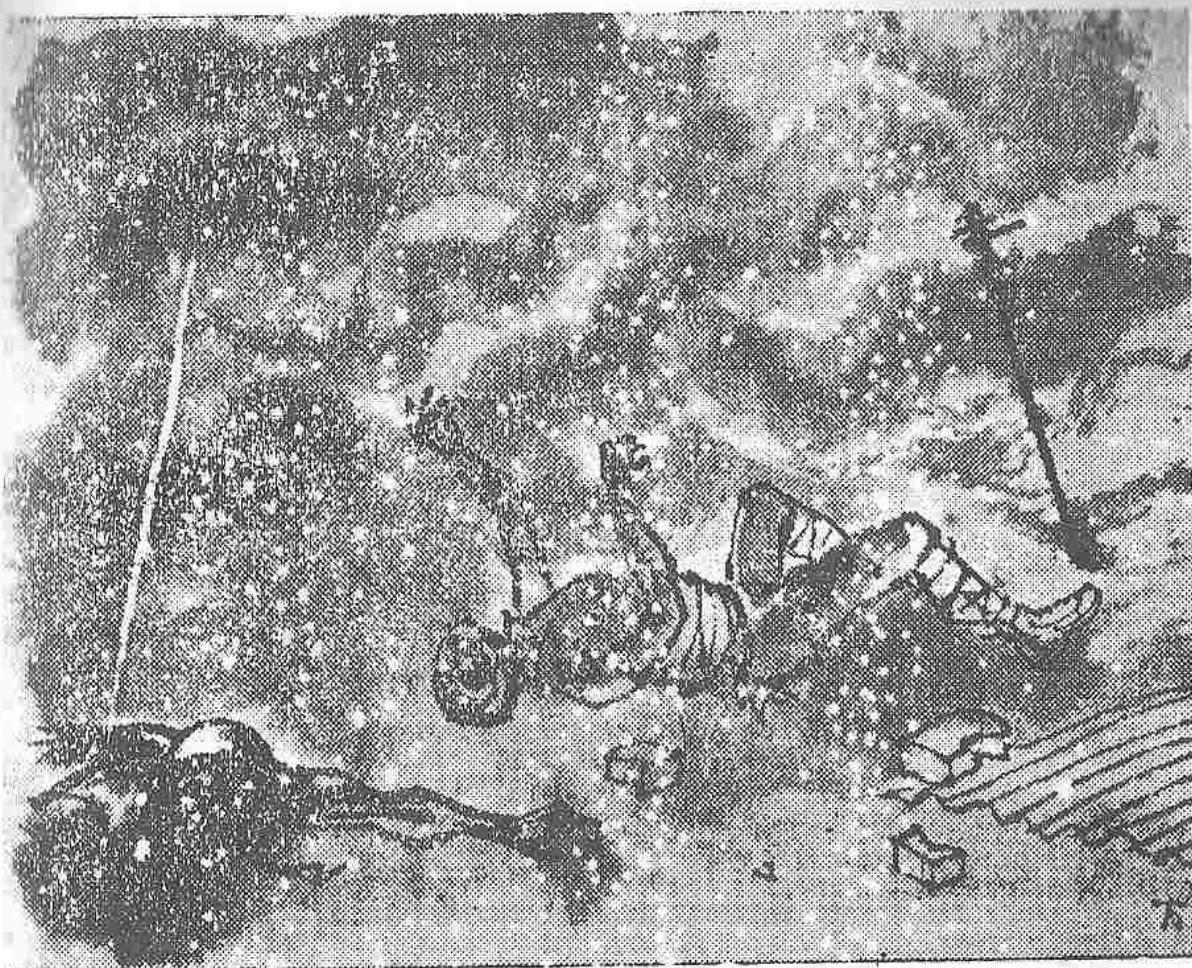
“මට සල්ලි හම්බුණු ද්‍රව්‍යක කාන්තාගේ සෞජ්‍යාන තොදට බදින්න මිත.” සි සිදේහි කේවිය.

තක්කීමා සං සිහි වි මා තුළන් තිපුණු වේදනාවක් පැන තැගේ ය. ඔහු නීවත් ව සිටියේ නම් මගේ තත්ත්ව වෙනස් වන්ට තොතිබුණි ද? තම පියාගේ තැමැත්ත ය සි තොරිකා පිතාගෙන සිටින දේ තමාගේ මති මාත්‍රයක් මිය පියාගේ කැමැත්ත බව කවරේක් දනී ද? තක්කීමා සං මා ගැන නිතර ම කරුණාවත් සිතුවේ ය. ඔහු මා ගැන අනුකම්පා තොකරාවි ය සි කිසිවෙකුට කිව හැකි ද?

එහෙන් තොරිකා තම පියාගේ සිත මට වඩා තොදින් දතියි. ඔවුන් දෙදෙනාගේ සිත් මෙලාව දී එකට ඇඳු රන් දමේ එක් කෙලවිරක් අතින්

1. කොහොස් මලට පුරුෂකා විසින් ඔහුට අමුණ නමක් දෙනු ලැබේ.

අල්වාගෙන තක්කීමා සං පරලොච් ගියා වනැයි මට සිතිණි. තක්කීමා සංගේ පොහොන ඉදිරියෙහි ඇදිලි බැඳුගෙන සිටි වේලෙහි මා සිතින් පොරෝන්දු වූයේ, කෙසේ හෝ ඔහුගේ ප්‍රියාදර දියණියට අයහපතක් තොව අන්දමට, ඇගේ වාසනාවට හානියක් තොපුම්ගෙන පරිදි ක්‍රියා කරන්ව ය. එහෙත් එසේ කිරීමට ඉතා ම හොඳ කුමය කුමක් දැයි මට තීරණය කර ගත තොහැකි විය. මා ඇය හැර ද යා යුතු ද? එසේ කළ හොත් ඇගේ වාසනාව තිශ්වය වශයෙන් සැලැස් ද? තැත්තහොත් අපි දෙදෙනාම කාලකත්ති බවට පත් වන්නෙමුද? ඇය ක්‍රියා කරන්නේ තමාගේ සැබු සිත අනුව තොව, සියාගේ සිත පිළිබඳ තමා තුළ වූ හැඳිමක් අනුව ය. අදුරු වූ අනාගත මාරුගය අපට මොහොතකට වත් පෙන්වා දෙන මෙන් මම තක්කීමා සංගේ මල ගිය ආත්මයෙන් අයැදිමි.

13

උ ද සිට මා ක්‍රියා කෙලේ කිසියම් බාහිර බල වේයකින් දුවචනු ලැබූ යත්තුයක් මෙන් මීය, සිය කැමුණ්ත අනුව හැසිරෙන පුද්ගලයෙකු සේ නොවේ.

“මොමොකා සං එක්ක කතා කරන්න,” සි නොරිකා යළින් මට ක්වාය. “වෙළිපෝන් කරල වෙළාවක් නියම කරගන්න.”

ඇ මට මොමොකාගේ වෙළිපෝන් නොමිරය ක්‍රියා දුන්නාය.

මොමොකා හමු විමට නියම කර ගත් ද්‍රව්‍යෙහි මම ඒ බව වියෙකාට කිවීමි. මා මොමොකා හමු වන්නේ කුමකට ද ක්‍රියා වන් ඇය මගෙන් ඇපුවේ තැත. අප අතර කිසිවක් කතා බහ තුව් තමුන්, ඇ සියල්ල දැන සිටියා සි මම පිළිගන්කෙමි.

මොමොකා මා හමු වන්ට යොත්සුයාවෙහි විරෝ තැවතුම් පොල ගාවට ආවාය.

“අප එක්කයේදී කතා කරමු. ගෙදර වයසක උදවිය දෙගොල්කෙම ඉන්නව තේ. ඒ අයට තේරෙන්නේ තැ.” සි ඇ ක්වාය.

රජ මාලිගාව වලට ට දිවු පැරණි ප්‍රකාරය උඩ ඇවිදිමින් අපි කතා කෙළෙමු. බාගයක් ගොඩ කරන ලද දිය අගල ඇතුම් තැනක හීඩා භූමියකට හරවා තිබුණි. ප්‍රාකාරය මත දිගට ම හිටවා තිබුණු මතසු ගස් යට සිටි අපට, අගලෝහි එක් පසෙක පිළි තිබුණු සකුරා මලින් යුත් ගස් පේෂීයක් ඇත සිට පෙනිණි.

“තොරිකා බොහෝම ලා හිතක් ඇති කෙනෙක්. දෙමුවුමියා තැනි වුණාම ඔහොම තමයි. තාත්තා අත්තරා වුණායින් පස්සේ ඇ කවත් තහි වුණා.”

“මා දත්තව්, තාත්තා ආත්තරා විම තිසා එයාට වෙවිව පාඩුව, දැන් එයාට තමාගේ හිත වන් තෙරුම් ගත්ත බැඳු වගෙයි පෙනෙන්නේ.”

“මම එයාගේ අක්ක හත්ද මම දත්තව් එයාගේ හිත. මම තමයි අම්ම කෙනෙක් වෙශේ එයාට හිටියේ. තමුන් කල්පනා කරන්න තියෙන්න, තොරිකාට පුරුෂින් වෙයි ද කියල දෙවෑන්දෙරා සංගේ වැඩිපල බලා ගත්ත, තත්තාදුනත මිනිස්සු අතර තොරිකාට පුරුෂින්ද කියල දෙවෑන්දෙරා සංට අත් උදව්විට හිටින්න. එයාට රට පුරුෂු නෑ, කුම තීම පුරුෂු තැං බහ තොරෙන්නේ නෑ.”

සැබුවින් ම අපට මුහුණ පාන්ට සිදු වන මෙවැනි එදිනෙද ප්‍රශ්න ගැන මම එතෙක් කල්පනා තොකෙලෙමි. ඇය මා හා විවාහ වී කවර රටක ජීවත්වන්ට ද කියා වන්මම තොයිතුවෙමි. මා ආවේ එ-ගලන්තයෙහි සිතුවම් විකුණා හම්බ කරගත් සල්ලිවලිනි. මට වුවමනා නම්, පුවන් පත් කාර්යාලයක හෝ ආණ්ඩුවේ පුවත්ති පාලන කායෝශ්ලයෙහි පුවාරක විනු අදින්නෙකු ලෙස රස්සාවක් සොයා ගත හැකුදී මම සිතුවෙමි. තීරමාණාත්මක වැඩික් කරන්ට මට ඉඩ තොලුබෙන බව නම් මම දතිමි. එහෙන් ගම රටට ගිය පසු දිවි පෙළෙන රෙක ගත්තේ කවර මගකින් ද යනු මම තීරණය තොකෙලෙමි. එතුන් සිට මගේ කළාව මෙන් ම පුද්ගලික වාසනාව ද තැනි ව යන හේදින්, මම ඒ ප්‍රශ්නයට මුහුණ දී තොබැඳුවෙමි.

“කල් යන කොට එවා පුරුෂ වෙනව තෙ, කවුරු වුණන්? අපි දෙන්නට බැරි වෙයිද ඔය විදියේ ප්‍රශ්න වියද ගත්ත?”

සාකච්ඡාව තිව්වාවකට ගෙන ගිය තොහැනි විය. මම ද විස්තර ගැන දෙධිවන්ට මැලි විමි. අපි ගහඩාත තිබුණු බොස්න් හලකට ගොස් කෝපී බොමින් වෙන දේ ගැන කතා කෙළෙමු.

තොරෝ ද්වියකට පසු තොරිකා හා මොමොකා ද හිදේලී ද එකට හමු වී කතා බහ කළහ. මට ඒ බව දැන ගත්ට ලැබුනේ වියකොගෙන්ය.

“අද හිදේලී සං එත්තෙ තැං ර කුමට,” සි ඇ මට කුමට ආරාදනා කරමින් හිවාය.

“කොහොවත් ගමනක් හිහිල්ල ද?”

“මොමොකා සං ව හමිල වෙන්න මිතය කිවිව තොරිකා යාගෙන් මොනවද අහන්න නියෙනවයි නියල.”

සාකච්ඡාව මා ගැන බව මම දැන ගත්තේ.

“අපේ කාරණාව වෙන්න ඇති,” සි මම කීවෙමි.

“කොහොම ද කියන්න බැ. මය අක්ක තගාල අයියල එකතු වෙලා කරන කටයුතු ගැන මං මූකුන් දන්නේ නෑ. ම අහන්න යන්නෙන් නෑ, මට කිවිවාන් මිපක්.”

මම වියෙකාගේ මූහුණ දෙස බැලීමි. ඇය කියන්නේ ඇත්තක් ද කියා දැක ගැනීමට ය, මා එය පිරික්සුවේ. හිදේලී හා වියෙකා අතර මේ ගැන කිසිවක් කතා බහ තුවුයේ ය සි ඇදහිම මදක් දුෂ්කරවිය. මුවුන් දෙදෙනා ඉතා ඇහැලි ව විසු යුවලක් ලෙසය මට පෙනුයේ. තොයෙක් ද නිතදට ගොස් කාමරයෙහි දී මුවුන් බොහෝ වෙලා රහස් හඩින් කතා කරමින් සිටිනු මට ඇසි තිබේ.

හිදේලී හා තොරිකා ආපසු පැමිණියේ ර දහයට පමණි. මට හිදේලී හමු වුයේ නෑත. මහු කේලින් ම තම කාමරයට පිවිස නිද ගත්තේය.

“දෙවන්දෙරාසං තේ කොජපයක් බොනවද?” සි තොරිකා අපුවාය.

අප කැම කම කාමරයෙහි වාධි වී තේ බොන අතර එද සවස වු සාකච්ඡාව ගැන තොරිකා මා සමග කිවාය.

“අක්කා තම් අනුකම්පාවෙන් කතා කළා. අයිය වැඩිය කැමැත්තක් පෙන්නුවේ නෑ. ඒ වුණ් දෙන්න ම කිවිලේ, ආයෙමත් කළුපනා කරල බලන්නය කියලයි. අර ඉස්සෙල්ල මා ගැන අහපු තැනැත්තෙන් යෝජනාව ගැනන් විකක් හිතල බලන්නය කිවිවි.

මොමොකා මා සමග කතා කළ ද සිට මගේ සිතු තුළ අමුතු විදියක යැක සංකා ඇති වන්නට විය. අපට අනාගතයෙහි දී විසදන්ට වත, එදිනේද එවිතයෙන් පැන තහින ගැටළී කෙරෙහි මගේ සිත පළමුවෙන් යොමු කෙලේ මොමොකා ය. මා සැබුවින් ම තොරිකාට ආදරය තම්, මට කුමක් වෙනත්, ඇය වාසනාවන්ත වනු දැකීම මගේ පරමාර්ථය කර ගත යුතු ය. සිය රටියෙකු සමග විවාහ වුවහොත් ඇ වඩා වාසනාවන්ත තොවන්තේ දැයි මම කළුපනා කෙලෙමි. මේ සමාජයේ, මේ සිජවත්වයේ පසු බිමින් ඇය ඉවත් කළහොත් ඇගේ පොද්ගලිකත්වය තොනැපේ ද කියා මාතුල බියක් හටගත්තේය. එවත්ව සිටින්නාවුද මිය ගොස් පරලොව වෙයෙන්නා වූ ද ඇගේ තැදැ පරපුරෙන් ඇය වෙන් කළාත් ඇ තොරිකා වශයෙන් පවතී ද තැනහොත් වෙන කෙනෙකු බව පෙරලේ ද? ඇගේ වරිතය ගොතා ඇත්තේ මේ සමාජයේ සිතුම් පැනුම් තැමහි තුල් පොවවලිනි. එවා කපා හැරයොත් ගෙනතම තොලිපේ ද?

“ඒ තැනැත්තා තොරිකා සංට ඇත්තේන් ම කැමති ද?”

“කැමුති ඇති. මං දන්නේ තැ. මය වැඩි සිද්ධ වූණේ මෙහෙමයි. ජනවාරි මාසය මම ලෙඛ වෙලා තුන් හතර ද්‍රව්‍යක් ගෙදර හිටිය. ඒ ද්‍රව්‍යවල ම එයන් තිවාඩු අරන් තියෙනවා. ඒක අන්මිබෙන් වෙවිව දෙයක්. තුමුන් අඩි ආපහු කන්කෝරුවට හියාම, අනින් අය විහිල කරන්න පටන් ගන්න, එක ද්‍රව්‍යවල ම තිවාඩු ගන්නේ මොකක් හරි සම්බන්ධකමක් තියෙන තිස්සි කියල. ඒ අවස්ථාවෙන් ප්‍රයෝගන ගෙන, එයා මට කතා කලා. කලිනුත් මට කතා කරන්න කැමුත්තෙන් හිටියලු. ඒත් ලේඛා තිසා තික. හිටල තියෙනවා.”

“අක්ක කොහොම ද එයාව අදුනන්නේ?”

“ද්‍රව්‍යක් මෙහාට ආවා. මොලොකා සං හම්බවෙන්නන් හියා.”

“එහෙනම් බදින්න ම හිකාගෙන හිටල තියෙනවා?”

“ඔව්. මම හිතුවේ එයාගේ යෝජනාට පිළිගන්නයි. වැඩිය ම මට මේ විදියට නීති වෙන්න බැ, තවත් කළේ. දෙවෙන්දෙරා සං දන්නේ තැ. කිවිට කුවුරුවන් විස්වාස කරන්නේ තැ. මගේ මේ නීතින් කොහි තරමි අමාරු ද කියල. මං විතරයි දන්නේ. වියෙකා සං...”

“වියෙකා සං?” යි මම පුදුමයෙන් ඇඟිල්.

“වියෙකා සං පිටින් මොහාම පෙනුණුට මොකා ද, මට බොහොම වෙනස් කම් කරනවා. දෙවෙන්දෙරා සං ආවට පස්සේ තම් තොදයි. තුමුන් රේට ඉස්සර...මම සමහර ද්‍රව්‍යවල හවිසට ගෙදර එනකාට කැමුත්ත් තැ. ඒ ගොල්ලා කාල කාමරේ ඇතුළට වෙලා ඉන්නවා. මගෙන් තිකන්වින් අහන්නේ තැ, කාල ද කියල ආවේ. කන්කෝරුවෙන් ර වෙලා ආවම බව හින්නෙයි තිදු ගන්න වෙත්තේ.”

“හැබුවට ම? විස්වාස කරන්න බැ තමයි.”

“මම අක්කටවත් කියන්නේ තැ. අක්ක වූණන් විස්වාස කරන්නේ තැති හැඩියි. තාත්තා මැරුණෙ හිත තරක් වෙලයි. මං විතරයි ඒව දන්නේ.... මොකාටද දැන් ඔවා ගැන කතා කරන්නේ?”

නොරිකා, දුකින් පෙළණු තම මුහුණ ඔසවා මා දෙස බලා සිනාසෙන්ට තැන් කලා ය.

“හිදේඡී සං දන්නේ තැදිද ඕව ගැනී?” යි මම ඇඟිල්.

“එයා දන්නවා. එත්ත් මුකුත් තොදන්නවා වගේ ඉන්නවා. එයාට නාහිලාට අක්කලට ඕන තැ. එයා වියෙකා සං කියන හැම දේ ම විස්වාස කරනවා.”

මම කිහිවක් කියා ගත තොහැකි ව නිශ්චලිද ව සිටියෙමි. වියෙකාගේ වරිතයේ මේ අංය ගැන මම ස්වල්පයක් වත් සැක තොකෙලෙමි. නොරිකා ඇය වරදවා ගෝරුම් ගන්නවා ඇතැයි කියා . මට සිතුණි.

“මෙක අයිතියේ ගේ වූණාට මම වියෙකා සංච ගෙවනව මායෙකට යේ. භාර දහක්. මට පැඩියෙන් ඉතුරු වෙන්නේ යේ. දෙදේට භූහක් ද්‍රව්‍යවල මට හම්බ වෙන්නේ නික්. බත් විකරයි, රාඛු අව්‍යවරු හරි එහෙම මොකක් හරි එක්ක කන්න. පාගුවක් ද්‍රව්‍යවලට මට මියෝමිරු විකක් වන් ඉතුරු කන්නේ නෑ. ඉස්සර මට කැම පෙවිටියක් හදාල දෙනව්, කන්නෝරු ගෙනියන්න. එත් මා එක පස්සේ එපයි තිවිව. මට ලේඛයි එක ගෙනිහිල්ල කන්නෝරුවේදී කන්න. එව් කොහොම වූන් කමක් නෑ. මට මනුස්සේයෙකුට වගේ කතා බහ වන් කරනවා නම්. මා සවස එන කොට, එයා කාමරෙට වෙලා පොතක් කියවනව්. මා ආවාර කරාම, වවනයක් වන් දෙඩින්නේ නෑ. උදේශ මා යන කොට, නැම තිස්සේම කියලයි යන්නේ. එත් එයා නැපුණා වාගේ ඉන්නව්. අයිත් නෑ වවනයක් වන් දෙඩින්නේ මාත් එක්ත.”

“අර යෝජනාවට අයිත කැමති දී?” සි මම ඇසීම්.

“මිට දෙන්නම කැමතියි. මගෙන් තිදහස් වෙන්න ඕන හන්ද කියලයි මා තිතන්නේ”

“මමත් මේ කාරණාව ගැන භූහක් කළේපනා කළා. අයිත් කැමති නම්, නොරිකා සං. මේ රටේ කෙනෙක් එක්ක විවාහ වූණාක් වඩා හොඳ ය කියලයි මට පෙනෙන්නේ. නැදුයින්ගේ දැනමුතුකම්වලට විරද්ධව මාත් එක්ක ශිහිල්ල මොන සෙතක් වෙයි ද කියලයි මා කළේපනා කරන්න. මය කියන එක්කොනාගේ යෝජනාව පිළි ගන්න.”

“මම එයාට බැරිය කියල දැන් කොවිවර කළ දී?”

“කවද ද බැරිය කිවිවේ?”

“මගෙන් උත්තරයක් ලැබෙන තුරු එයා භූහක් කළ බලන් හිටිය. එද ර දෙවෙන්දුරා සං. මට දුන්න ලිපුම කියවල, පස්සෙන් ද මම එයාට බැරිය කිවිව.”

ඇය එබදු විනිශ්චයකට එලවීමෙන් මා කෙලේ තුවණට භුරු වැඩික් දැයි මා කුළ සැයක් උපන්නේ ය.

“මම විවාහ වෙලාවන් වාසනාවන්ත ඒවිතයක් ගත කරන්න පුරුවන් වන විදියකට මගේ අනාගතය සකස් කර ගන්න ඕන. මොමොකා සං. කිවිවේ, කවර මාරගයක් හරි කෝරගෙන, බය තැතුව ඒ මාරගය ඔස්සේ ගමන් කරන්නේය කියල. නමුත් මා ගැන මට එතරම් විස්වාසයක් නෑ. . මම නැබෙන් ම ආදරය වූණු දෙන්නයි ඉන්න. එක් කෙනෙක්, මගේ යෙහෙශිය එක්ක හදිසියෙන් විවාහ වූණු ඒ තරුණයා. අතික් තැනැත්ත දෙවෙන්දුරා සං. මට අරයව නැති වූණේ මගේ හිත මට ම තොගේරුණු තිසයි. දැන් වූණත් මට තිරණයකට පැමිණීමේ ගක්තියක්නෑ.”

“මෙක ඉතින් ගැටුව සහිත අවස්ථාවක් නො. මෙක ගැන තිරණයකට පැමිණෙන්න බැරි වීම පුදුමයක් නොවේ,” සි මම කිවිවේ.

ගිනි තිවින හමුද්‍රවක නලාවේ හඩික් අහස් තුස පසාරු කරගෙන ඇත්තිට කෙමෙන් වැඩි වී අප දෙසට ආවේ ය.

තොරිකො දැය පියාගෙන, දේ අත්ලන් කන් වසා ගත්තාය.

“කොහො ද ලගක කින්නක්,” සි ඇ කිවාය.

ඇගේ ඇඟ ගැහෙන්ට විය.

“ලගක නොවේ. කඩ විදියේ වෙන්න ඇති,” සි ඇ අස්වැසීමට මම කිවෙමි.

නලාවේ හඩි අඩු වී ගෙන ගියේය.

“අන්න යනව වෙන අතක්,” සි මම වහා කිවෙමි.

තොරිකො මද වේලාවක් ගල් ගැසුණාක් මෙන් සිටියාය.

“තෝතියෝ තගරයේ හැම තිස්සේ ම ඇහෙත ඔය හඩට ඔව්වර බය වෙනවදී? ඔහු හැමි පුරුදු ඇති නේ,” සි මම පුදුමයෙන් ඇසීමි.

“කොවිවර ඇහුවන් පුරුදු වෙන්නේ නෑ. පුද්ද කාලදී ඒ හඩ අපට ගෙන දුන්න දුක අමතක කරන්න අමාරුයි. මෙව්වර ලහින් ම ඇහෙත කොට මට බය හිතෙනව්.”

“රු හන්දයි ඔව්වර ලහින් වගේ ඇහෙන්නේ.”

“හය මාසයක් තිස්සේ රසි ද්‍රාගුදී තැතුව්, ඒ හඩ ඇහුණම අපි පොලොව යටට දුවපු හැටි. යොත්සුයාවල තිබුණු තාත්තාගේ ගෙවල් පහ ම පිළිස්සුණා. අපේ ගෙදර උඩට ගිනි බෝම්බ වැටුණු වේලාවේ, ගෙදර තිබුණු බැඩි පුළුවන් තරමත් බිං ගේ ඇතුළට ගෙන ගොහිල්ල දමාල, මම විතරක් තහියම දුවල හියා. තාත්තා ඒ පෙදෙස සමූපකාර ආරක්ෂක සමාගමේ තායකය. ඒ තිසා තාත්තාට කොහො වන් යන්න බැං පලාත් අන් හැර අයියටත් යන්න බැං. එයාටත් ආරක්ෂක හමුද්‍රව වැඩි තිබුණු තිසා. මම දුවල දුවල හිහිල්ල, වාසනාවකට, පාර දිගේ යන්නේ තැතුව්, පැත්තක තිබුණු කදු ගැවයක් වගේ තැනකට තැගා, හැමෝම දුවන්නේ පාර දිගේ ම සි. පාර දිගේ දුවල හතර මේ හන්දියකට ආවම, හතර පැත්තෙන් එන ගින්නෙන් හැම දෙනා ම පිළිස්සිල යනව්. ඒ දුවස්වල හතර මේ හන්දිවල මල කුණු ගොඩ ගහල, මේ උසට, ඔක්කොම එක ගොවේ වැටිල මැරෙනව්. මේ හිටපු තැන උස තිසා, දුම් පිරිල, මට ඩුස්ම ගන්න බැරුව හියා. මම පොලොවේ විළක් හාරල අතින්, ඒ ව්‍යුට මුණ තියාගෙන, එහෙම හිටය දුම අඩුවෙන කල්. උදේ මම ගේ භෞයාගෙන ආපහු යන කොට, මුකුත් ඉතුරු වේල තිබුණු තැ. තාත්තායි අයියයි පොලොව හාර හාර හිටිය, මේ බිං ගෙයි ඇතෙයි තියල හිතාගෙන . අපි එතනින් හියා නකනාවල තැදැයෙකුගේ ගෙදරට, ඒ ගේන් පිළිස්සුණා. තාත්තා ගාව තිබුණු සල්ලින් මක්කො ම පිළිස්සුණේ එදියි.

“ර්ට පස්සේ අපට හොඳ කාලයක් ආවේ ම තැ. තාත්තා ආයමත් කයාඳ බැත්ද. තාත්තාව බලාගතන්න කෙනෙක් තැති තිසා අයියල තිවිව

බදුන්තය කියල. එන් ඒ විවාහේ හරි හියේ තැ. ඇ තාත්ත්වයි අපටයි බොහෝම වෙනස් කම් කළා. තාත්තා අවුරුදුකින් විතර දික්කසාද වුනා.

“ඉතින් දැන් තේරෙනවා නේ මං විවාහ වෙලා වත් වාසනාවන්ත ප්‍රිචිතයක් ගත කරන්න කුමුතනෙන් ඉත්තෙ මොකාද කියල?”

ර මැදියම වන තුරුප දෙදෙනා මෙවැනි දේ ගැන කතා කරමින් සිටින්ට ඇත.

“හිදෙරි සංල මොනව හිතයි ද දන්නේ තැ, මෙවිවර ර වෙනකල් කතා කර කර ඉත්ත කොට,” සි මම ක්වේමි.

“කමක් තැ. අයිය කිවිව, අපට කතා කර ගන්න තියෙන දෙයක් මෙහෙදි කතා කර ගෙන, තීරණයක් කරන්නෙයි කියල. මං කිවිව අපට කතා බහ කර ගන්න තැනාක් තැනෙයි කියල.”

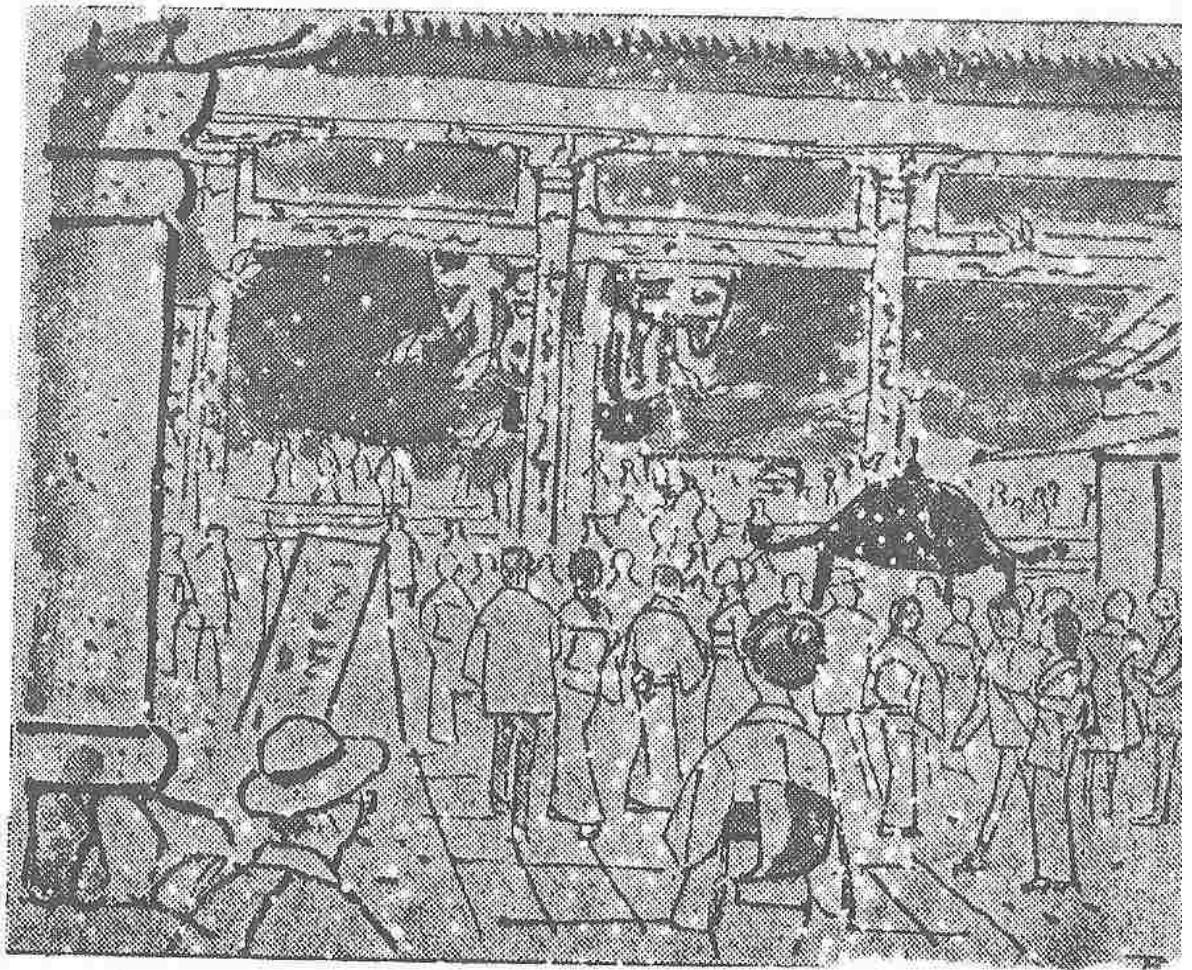
“එ වුණක් වියෙකා සං දන්නේ තැනේ? එයා මොනවා හිතයි දී?”

“ඇයි වියෙකා සං දන්නේ තැන්නේ? අයිය එයාට ඔක්කාම කියනව.”

“අද කතා වුනේ මෙකක් ගැන ද කියල වත් දන්නේ තැ කිවිව.”

තොරිකා සිනාදුණුය.

වියෙකා-ස එහෙම තමයි. මූකුන් දන්නේ තැතුව වගේ ඉත්තවා. ඒ වුණක් අයිය ඔක්කාම කරන්න එයා කියන හැරියට.”

14

නො රිකො පිළිබඳ කිසිවක් හිදේහි මා සමග දෙවුලට තැත. ඔහු පෙර පුරුදු මිතුරු විලාසය ම මා කෙරෙහි පැවෙය. එහෙත් ඔහු මෙයේ හැසුරුණේ අමුතු ප්‍රයත්තායකින් දැයි මම නොයෙක් වර කළුපනා කෙලෙමි. මම ඔහුගේ මුහුණ දෙස ඕනෑ කමින් බැඳීමි. පෙර වූ ප්‍රකාති ගතියෙන් නොව, සිතා මතා වැයමින් ආරුඩ් කර ගත් මේ ලිලාවක් හා ආචාර ශිලයක් ඔහු මා කෙරෙහි දක්වන්ට තැත් කරන්නේ දැයි මම ඉද හිට සැක කෙලෙමි. නොරිකො පිළිබඳ ව ඔහු සමග නොදුධා මොමොකො සමග පමණක් දේශීමෙන් මා කෙලේ වරදක් යයි මට සිතිණි.

එහෙත් හිදේහි මා කෙරෙහි අමනාප වී සිටිතියි තරයේ ඇදේහිමට සාධක තැකි බව කල් යුමේ දී මට පෙනිණි. වෙනසකට තිබුණේ, හිදේහි හා වියෙකා වෙන ද මෙන් කුම කුමෙන් පසු මා සමග කතා කරමින් නොසිට, කඩින් ම සිය කාමරයට වැදිම ය. නොරිකො කඩින් පැමිණි දට මම ඇය සමග කතා කරමින්, පැයක් හමාරක් කුම කත කාමරයෙහි තතර වෙමි.

“මගේ විභාගෙන් ප්‍රහැයි. පාඩම් කරන්න තියෙනවා,” සිදෙලී සිටේ,
තමාගේ අප්‍රති ගති පැවතුම්වලට හේතුවක් දැක්වීම සඳහා සි මම සිතුවලි.

වියෙකා සමග ද වැච්පුර කතා කිරීමට මට පෙර මෙන් ඉඩ
තොලුබිණ. වෙනදු වාගේ ඇ සිරිතක් වශයෙන් මා සමග උදේශ බන් කුමට
වාචි වූයේ තැන. මා කුමට යන විට ඇ සිය කාමරය තුළට වැදි රේඛියෝවි
දමාගෙන පිටි. ඇය එහියට ආවේ, පුකිකො ව. මට කරදර කරන බව
දැනුණෙක් පමණි. මා උදේශ කුවේ බිත්තරයක් හා කර කරපු පාන් ය
ඇ මා සඳහා බිත්තරයක් බැඳ මේසය මත වසා තබයි. මා පාන් කර
කරගෙන කා, පසු ව තේ වක්කර ගෙන බොමි.

“හිදෙලී ස. මොකා ද කියන්නේ අපේ කටයුත්ත ගැන?” සි
වියෙකා සමග කතා කිරීමට අවස්ථාවක් ලැබුණු දිනයක මම ඇයිමි. “එයා
විරුද්ධ ද?”

“නැ. හිදෙලී ස. විරුද්ධ නැ. තොරිකා ස. තීරණය කර ගත්තොන්,
එයා මූකුත් කියන එකක් නැ,” සි ඇ පිළිතුරු වශයෙන් සිවාය.
“දෙවන්දෙරා ස. කතා කෙරුවාන් තරක ද හිදෙලී ස. එකක්?”

මා කටයුතුමුන් ඔහු සමග කතා කළ පුතු බව මට ද දැනිණි. එහෙන්
මා කුමක් කියන්ට ද? කිසි ම තීරණයකට තොපැලිණ ඔහු සමග කතා
කළ තොහැකි ය. මා ඔහු සමග කතා කළාන් අනාගත වැඩ පිළිවෙළක්
ගැන පැහැදිලි ව කිව පුතු ය. තොරිකා ඒ පිළිබඳ ව කිසිවක් තොකියයි.
මා ද ඇයගෙන් අසන්නේ තැන. අනාගතය ගැන සඳහන් කරන්ට වූ සැම
අවස්ථාවකදීම අපි දෙදෙනා ම කනස්පල්ලට පත් වෙමු. මගේ සිතට
බොහෝ කලකට පසු පිවිසි තිබුණු සත්සුන් ගතිය රෙක ගත්ට මම වැයම්
කෙලෙමි. ස්විල්ප දවසක් වත් මට මෙසේ විසිය හැකි තමි, මට කිසියම්
වැඩක් කළ හැකි ය. මා මෙතෙක් අපන් ගැඹු කාලය ගැන මම පසුතැවිලි
විමි.

මම අනාගතයට ඉඩීම සකස් වෙන්ට ඉඩ දී, වැඩ කරන්නට පටන්
ගත්තෙමි. සිතුවම් ඇදීමට මා තැවත උනන්දු වූයේ හිරෝකාවා තමි
රිතුකරුවා හාරතයේ සංචාරයක ගොස් ආපසු පැමිණි විට පැවැත් වූ
පුදරුණය බලන්ට යුමෙන් ය. ඔහු කුටුෂම් විතු සඳහා හාරතීය ගෙලියක්
හා හාරතීය මාතෘකා ද පාවිච්චි කරන්ට පටන් ගෙන තිබුණි. පුදරුණයෙහි
දී ඔහු මට හමු විය. හාරතය පිළිබඳ ඔහුගේ උදෙස්ගය තිසා ද ජපානය
පිළිබඳ ව මගේ උනන්දුව තිසා ද අපි දෙදෙන ඉක්මනින් කුඩාපග විමු. ඔහු
මා විසින් අදින ලද සමහර සිතුවම් දැක ඒවා ගැන සඳහුවූ විය. අපි දෙදෙනා
එකතු වි පුදරුණයක් පිළිවෙළ කෙලෙමු. වුම් කෝරෝන් මනසිරයෙහි
පවත්වන ලද මේ පුදරුණය ගැන පහත කියවෙන විවේචනය “අසහි
විමු.” පුවත් පතෙහි පළ විය.

“හිරෝකාවා හා දෙවන්දෙරා යන විතු කරුවන් විසින් අදින ලද
ලිඛියෝ-එ සිතියම් වල පුදරුණය කලා රසිකයන් උනන්දු කරවන සුළු ය.

එක ම මාධ්‍යම පාවිච්ච කරන මේ කලාකරුවන් දෙදෙනාගේ ගෙලිය එකිනොකට වෙතස් ය. තෙමසකට පමණ පෙර පවත්වන ලද පුදරුණයක දී තිරෝකාවා කෙරෙහි භාරතීය විතු කලාව බලපා තිබුණු සැටි පැහැදිලි ව පෙනීණි. එහෙන් උකියා-ඩ්‍රික්‍රියා කලාව පෝෂණය කිරීමට ගක්තියක් ඇති සිතුවම් මෙහි තැනැයි සිතම්, ඔහුගේ හොඳ ම කෘති මෝගල් විතුවලට සමාන ය.

“දෙවෙන්දෙරාගේ සිතුවම් කෙරෙහි මම පැහැදුණෙම්. භාරතීය සිත්තරුවෙකු මේ මාධ්‍යයෙන් මේ තරම් දක්ෂ ලෙස අදින්ට වීම සතුවට කරුණකි. ඔහුගේ ඉකා ම හොඳ තිරමාණ, තනි කළ රේඛාවලින් අදින ලද විතු යයි සිතම්. සාමාන්‍යයෙන් උකියා ජ්‍යෙ විතුවල තැනි විදියේ කෝමලකාවක් ඔහුගේ රේඛාවල තිබේ. එහෙන් ඔහු විස්තර අදින්නේ රේඛාවලින් ය. ඔහු වරණ පාවිච්ච කර කිහෙන විතුවල වරණ අවශ්‍ය දැයි සිත්. දෙවෙන්දෙරාගේ කෘති සිහි කරවන්නේ, වරණ විතු සම්පූද්‍යට පෙර වූ තොයොනාඩු, කියෝනාඩු ආදී සිත්තරුවන්ගේ ගෙලිය ය.”

මේ විස්තර ය මම පරිවර්තනය කොට, ලක්දාව ප්‍රවත් පත්වලට යැවිම්. කවිද නමුන්, වැඩි කාලයක් යාමට පෙර මා සිය රට බලා පිටත් විය යුතුය. ප්‍රවාරක විතු ඇදීමට වුව ද මට රසසාවක් ලබා ගත හැකිනම් මැන වැඩි මට සිතුණි. ජපානයේ වාසය කිරීමට මට ගැඹුණු අවසර පත්‍රය ද තව දෙනුන් මසකින් අවලංගු වේ. මම එය දෙවරක් ම අප්‍රත් කරවා ගනිමි. තව වරක් අප්‍රත් කරවා ගැනීමට මට හැකි වේ ද යනු සැක සහිත ය.

ඉද හිට මම නොරිකා පිට දී හමු විම්. එසේ හමු වූ බවක් ගෙදර ඇත්තන්ට ඇහැවීමට ඇ මැලි වූ හෙයින්අප ආපසු ආවේ ද වෙන ම ය. ඇගේ කාර්යාලය කළින් වැසු දිනවල අපි සිනොමා හලකට ගියෙමු. තැනෙනාන් නේ පැන් සාලාවකට ගොස් කතා කරමින් පැයක් හමාරක් ගත කෙළෙමු. ගිය අවුරුද්දේ වැසු ගී ම ය, එවායේ තවමන් වැයෙමින් තිබුණේ. මම අතිතය සිහි කරමින්, වරතමානයේ සුවිය වින්දෙමි. ඇ ඇතැම් විටක කිසු දේ මේ පුවියට බාධාවක් මෙන් විය.

“වියෙකා සං රේය උදේ ඇපුවි, අපි තීරණයකට පැමුණුණා ද කියලු.” මම මදක් කුළුණීමෙම්. කිසිවක් නියුතය නොකිරීමෙන් මා මතුන් කෙරෙහි කරන්නේ වරදක් බව මට සිහි විය.

“ඉතින් මොකා ද කියන්නේ? දෙවෙන්දෙරා සං පිළිවෙළක් කලොත් මම එනව්.”

“ඒ බව කිවිව ද වියෙකා සංට?”

“තැ. මං කිවිව අපි මුකුන් තීරණය කර ගත්තේ තැ කියලු.”

ඇතැම් ඉරිද ද්‍රව්‍යක, හිදේලී නා වියෙකා, ලමයාන් රගෙන, තැදැයින් බලන්ට යති. එවැනි දිනවල, නොරිකා මා ලග වාඩී වි, මා සිතුවම් අදිනු බලාගෙන සිටියි. ඇ මගේ ඇදුම් සෝද කාමරය පුද්ද කොට, ද්‍රව්‍ය ආහාර පිස දෙයි.

“මිකුසාවා මතක් වෙනව නො?” යි මම අසම්.

“දෙවෙන්දුරා සංගේ ගම රටට ගියා ම අපට පුළුවන් ද මේ එිඹියට ජීවන් වෙන්නා?” යි ඇ අපයි.

“මොකා ද බැරි?”

මා මෙසේ කියන්නේ, සිතෙහි හටගත් යැකයක් හා ඒ සමග ම ඇති වන වේදනාවක් ද මැඩ ගෙන ය.

“එහේ නියෙන කුම වර්ග හදන්න මේ දැන්නේ තැ.”

“ඉක්මනින් ඉගෙන ගන්න බැරිය?”

“මට සාරි අදින හැටි කියා දෙන්න ඕනෑ. එහේ දී කිමෝනො අදින්න ම බැරිදා?”

“වේකක් රස්නේ වැඩියි. ඒ වුණත් හැන්දැවට එහෙම පුකතා අදින්න පුළුවන්.”

“මම දැන් හිටන්, හේමන්ත ඇශ්‍රුම් කවත් ගන්න තැ. ග්‍රීතම සෘතුවට හරියන ඇශ්‍රුම් පමණක් අරගෙන එකතු කරනවා.”

ඇ මද වේලාවක් කළුපතාකාරී ස්වභාවයකින් සිටියි.

“නමුත් දෙවෙන්දුරා සංට මෙහෙම ඉන්න බැනේ, එහේ ගියා ම? ඡැම දම රස්සාවට යන්න වේටි නො? එකකොට මම කනියම. යාල්වා මාව මරාවී ද අර කතාවේ කියන හැටියට? මමන් වෙත රටක කෙනෙක් නො?”

මම සිනාසේම්.

“මගේ රටේ මිනිස්පු ඒ තරම් තරක ය කියල ද හිත්නො? මේ ඒ කිවිවේ කතාවක් නො ඇත්ත සිද්ධියක් ය?”

අනිවාරය අවසානයක් කරා කාලය ද්‍රව්‍ය ගමන් කෙලේය. පුවන් පතක කරනා බුරයට ලඟ දී පත්ව සිටි මගේ මිකුරේකුගෙන් මට පිළුමක් ලැබිණ. මගේ පුදරගතය ගැන පළ වූ උපිය දුටු ඔහු තම පුවන් පතෙහි රස්සාවකට එන මෙන් මට ආරාදනා කෙලේ ය. සහියකට වරක් පළ වන සාහිත්‍යය හා කළාවන් පිළිබඳ අතිරේකයට සිතුවම් ඇදීම මට පැවැරෙන බව ඔහු කිවේය. යැහෙන පැවියක් මට පිරිනැමිය හැකි බව ද ඔහු සඳහන් කෙලේය.

“ඇය මාව තනි කරල යන්නො? තාත්ත්ත් මාව දළ ගියා. දැන් දෙවෙන්දුරා සං මාව දළ යනව්. මට ඔය පාර කිසි ම කෙනෙක්. නැතුව යනව්.”

මගේ අභ්‍යන්තරය දැවී ගියේය.

“එහෙම කියන්න එපා, තොරිකා සං. මෙහෙම ඉදළ වැඩික් තැ නො. ම. ගියෙන් අපේ අනාගතය ගැන මොකක් හරි පිළිවෙළක් කරන්න පුළුවන් නො?”

ඇ ගේ දැය මගේ මුහුණ මත ඒ මේ අන දිවුවේ ය. දැලකින් මාල්වෙකු අල්වන්ට තැත් කරන්නා සේ ඇ තම දැයට මගේ දැය හසු කරන්ට තැත්

කළාය. මා මූහුණ පසෙකට හැරවු විට, ඇ එය අතින් ගෙන තමා වෙතට හරවා ගත්තේය.

“අදි, මෙහේ රස්සාවක් නොයා ගත්ත බැරිද? රස්සාවක් තැත්තම් මම හමිල කරන්නම්.”

මම සිනාසීම්.

“මම රස්සාවක් තැනි මිනිහෙක් නම්, නොරිකො සංගේ තැදුයෝ මට මේ කරම් වත් සලකාවි දී?”

අවසාන ද්‍රව්‍ය ක්‍රිපය තුළ දී, අපි දෙදෙනා හැසුරුණේ අතිනය යොයාගෙන ගොස් එය පුරුණිව තබා ගත්ත කරන ලද රහස් හිටිපුමකින් මෙනි. අපි නිවිතයේ මතුපිට පාවෙමින් ඒ නොගැනීමු පුවියෙන් තස්තවන්ට කෙළෙම්. පත්‍රලෙහි වූ බොර දිය නොකළතා සිටින් ව අපි පරෙස්සම් වීමු. එහෙන් ඇතුම් විට නොදැනුවත් ව ම බොර දිය මතු විය.

“දෙවෙන්දෙරා සං යන්න ඉස්සෙල්ල මට ඉල්ලීමක් කරන්න තියෙනවා.”

“ඒ මොකක්ද ?” සි මා ඇපුවේ ස්වල්ප වකිනයක් ඇති ව ය.

“අපි ඉස්සෙල්ල ම ශිය “යේ ලයි මූල්” නේ පැන් හලටයි, “කොකුසයයි” රංග ගාලාවටය මාව ආයෙමත් ගෙනියන්න ඕන.”

“ආ. එක දී?” සි මම ඇසීම්.

“ලබන සෙනසුරාද විතරයි නේ අපට තියෙන්නේ? සෙනසුරාද යමු. සෙනසුරාද හිටින් “කොකුසයයි” රංග සාලාවේ ග්‍රීෂම සංඛ්‍ය රහුම පටන් ගත්තාව.

සැහැල්පු සිතකින් යුතු ව අපි දෙදෙනා ග්‍රීෂම සංඛ්‍ය රහුම තැරුණුවෙමු. දැස ඉදිරියේහි නොකැඩී මැවුණු විවිධ වේදිකා සැරපිලිවලින් මා වින්දේ තියුණු වමත්කාරයකි.

“අත්තෙන් ම ජපන් මිනිස්සු නම් හරි ම හපන්,” සි මම නොරිකොට කිවෙමි.

“දෙවෙන්දෙරා සං විතු කරුවෙක් හන්ද නොදැයි නේ මෙහෙම එව බලන එක?” සි ඇ පැවුණුවාය.

තැවුම අවසන් වී අපි ආපසු යන විට, නොරිකො නිශ්චාබිද වූවාය. පෙර පැවති සැහැල්පු ගතිය ඇගෙන් තුරන් වූවා සේ මට පෙනිණි.

“මට අද හමිල වූණා මාත් එක්ක ඉස්කෝලේ ගිය යෙහෙලියක්. ඇ ඉක්මනට විවාහ වෙන්න යනවි. දැන් මාත් එක්ක එකට හිටපු අය ඔක්කොම විවාහ වෙලා. මියෙකො සං තව හය මාසෙකින් මවි කෙනෙන් වෙන්න යනව දු.”

නොරිකොගේ අනාගතය පිළිබඳ වග කිව යුත්කා මම ය යන සිතිවිල්ල, තියුණු වේදනාවකුත් සමගම මා තුළ ජනිත විය. මම කිසිවක් නොකිවෙමි. ඇගේ සිතෙහි වූ යෝකය මට දැනිණි.

සවස අප ගෙදර පැමිණි හිට, හිදේශී ලා කලින් ම කැම කා බැහැර ගොස් සිටියහ.

“අපි ඇවිදින්ත යමු දී?” සි මම නොරිකාගෙන් ඇසීම්.

“බෑ. මට කොඩේවන් යන්ත හිත නෑ,” සි ඇ පිළිතුරු දුන්තාය.

අපි කැම කන්ට වාචි විමු. ඇ කටක් දෙනක් කා තතර කළාය.

“මත්තට අපි මොකා ද කරන්න ඉන්නේ?” සි ඇ ඇසුවා ය.

“මා දන්නේ නෑ. මා ගියායින් පස්සෙ, ආයෙමත් නොද්ව කළ්පනා කරල බලන්න. මා ඉන්න කල් අමාරු නේ තීරණය කරන්න එහේ හිසිල්ල අපට වාසනාවන්ත ජීවිතයක් ගත කරන්න පුළුවන් වේවිදී?”

“දැන් ඔහොම කිවිවට මොකා ද, ඉස්සර නම් ඔහොම නොවේ කතා කෙලේ,” රෝස්ටූ එලායයක් දක්වමින් ඇ කිවාය.

“මම කළ්පනා කරන්නේ නොරිකා සංගේ වාසනාව ගැනයි. ඒකයි මා එහොම ඇපුවේ. මා ගැන විතරක් හිතනව නම්, මට ඔය තරම් අමාරු නෑ තීරණය කරන්න”

ඇ සිය කාමරයට ගොස්, පියාගේ ජායාරූපය ඉදිරියෙහි හඳුන් කුරු දැල් වූවාය.

“මගේ යාලවා ඔක්කොම කොහොම හරි තම තමන්ගේ වාසනාව හද ගන්නවි. මට විතරයි බැරි. කාත්තා හිටියා නම් මට මෙහොම වෙන්නේ නෑ.”

“එන්න අපි රිකක් එලියට යන්න. එකකොට තීවිහැනහිල්ලේ කතා කරන්න බැරිය?” සි මම කිවෙමි.

“දෙවෙන්දුරා සං යන්න. මා අද තනියම ඉන්න කුමතියි. කාත්තන් එකක්.”

ඇ තම කාමරයේ දෙර වසා ගත්තා ය. මා ගෙයින් පිටත ගොස් ආපසු පැමිණි විට ද ඇ ඇතුළෙහි වූවාය. ස්විල්ප වේලාවකින් හිදේශීලා ආවානුය.

“කෝ නොරිකා සං? කාම ආවේ නැද්ද? සි වියකා ඇසුවාය.

“ඇවිල්ල ඉන්නව කාමර ඇතුළේ,” සි මම කිවෙමි.

“මා කැවිලි වියයක් ගෙනාව. කන්න.”

එන ගමන් ගන් කැවිලි වියයක් වියකා මේසය මත තැබුවාය. නොරිකා දෙර හැර එලියට ආවාය.

“මගේ හිස කකියනව. අද උදේ හිටන් හරියට වැඩි,” සි ඇ කිවාය.

වියකා ඇ දෙස පරින්හාකාරී ව දෙනුන් වරක් බැලුවාය.

රී ලහ ද නොරිකා කාර්යාලයට ශිය පසු වියකා මගෙන් ඇ ගැන ප්‍රශ්න කළාය.

“මොකා ද නොරිකා සං කියන්නේ.”

“කාම තීරණයකට පැමිණිල නෑ. හිත දෙකිඩියාවේ.” සි මම කිවෙමි.

“නොරිකා සංගේ හිත බොහොම ගැවෙළයි. කියි කෙනෙකුට තෝරුම් ගන්න අමාරුයි. දෙවෙන්දුරා සං හරි ම දුකක් විදින්නේ,” සි ඇ කිවාය.

නොරිකා මුජමතින් ම දේශයට හාජතය විම වැරදි බව මම දතිමි. මම ස්ථීර අධිෂ්ථානයක් දැක්වූයෙම් නම් ඇට ද තම සිත හද ගැනීමට එයින් පහසුවක් විනු නිසැකි ය. එහෙක් මම ඒ බව වියෙකාට නොඇගැනීමි.

“නොරිකා සංචත් බොහෝම අමාරු ප්‍රශ්නයකට තේ මුහුණ පාන්න සිදු වෙලාතියෙන්තේ,” සි මම තිබෙමි.

මා පිටත් ව යන දට පළමු ආ අපි දෙදෙනා අවසාන වරට අසකුසාවලට යනට සිතා ගත්තෙමු.

“වියෙකා සංචත් කියන්තා, අන්තිම ද්‍රිපි හත්ද අපි පිටතදී කැම කනවයි කියල,” කි කාරයාලයට යාමට පෙර නොරිකා මට ක්වාය.

ශ්‍රීම සාමුහිකි දී අසකුසාව වෙන සාමුහිකිට් වඩා විවිධ වර්ණයෙන් පිරි ඇත. පිරිමිනු ද ගැහැනු ද ලමඹි ද යුකතා ඇදගෙන, ලී සෙරෙජ්පු දමාගෙන, කඩ විදිවිල ඇවිදිත. උඩු වියන්වලින් එල්ලෙන පහන් කුඩා වෙන දටත් වඩා විශාල සේ පෙනේ.

අපි දෙදෙනා නිශ්චලිද්‍රිව කන්නොන් දේවාලටය යන විදිය දිගේ ගමන් කෙලෙමු. තිතුනින් ම අපේ දෙපා ඇදුනේ ඒ දෙස වය. අපි කන්නොන් දෙවියන්ට ඇදිලි බැඳ වැන්දෙමු.

“කන්නොන් දෙවියා මිනිසුන්ට අනුකම්පා කරනවා. කන්නොන් දෙවියා අපට මහක් පෙන්නාට.” සි නොරිකා ක්වාය.

දෙවියන්ට වැදිමෙන් පසු ඇ යේ දහයේ කාසියක් පසෙකින් වාඩි විසිරි පුරුත්තයාට දී ඔහුගෙන් මි-මිකුරී¹ පත්‍රයක් ඉල්ලවා ය. පුරුත්තයා තමා ඉදිරියෙහි තිබුණු පෙට්ටියක් සොලවා, එයින් පරියක් ඇද එහි වූ ඉල්ක්කම බලා, වෙනම ලාව්වූ රාක්කයක් ඇද එයින් කඩ්පි වැටියක් ගෙන නොරිකාට දුන්නේ ය. ඇ එය දිග හැර බැළුවාය.

“මික කියවන්තා, මටත් ඇහෙන්තා” සි මම තිබෙමි.

“දෙවින්දරා සංචත් තේරෙන එකක් නැ මේ බාසාව. මම අදහස කියා දෙන්නම්. ඔබ හිතන දේ ඉෂට වෙවි. ලෙඛින් සිටින තැතැන්තා ඉක්මනින් සුව වන්නේ නැති නමුන්, අවසාන වශයෙන් සුවිය ලබාවි. නැති වෙවා වස්තුව ගැනීම්.”

ඇ මා දෙස හැරි බලා, නැවත විස්තර කර දුන්නාය.

“ඔබ පතන තැතැන්තාගේ හින මදක් වැනි වැනි තිබෙනවා. එහෙන් එය වැඩි කල් නොගොස් ස්ථීර වෙවි. ඔබේ පැතුම කල් ගිය නමුන් ඉෂට වෙවි. දැන් සිටින ගෙයින් වෙන ගෙයකට යාම නොදැයි. සිතා ගෙන සිටින ගමන හියාට කමක්නැ.”

“හැඳු ද හිත වැනි වැනි තියෙනවා කියන්නේ?” සි ඇ ඇසුවාය.

මදදල් වූ තුවාලයක් මෙන් මගේ සිත නැවත කකියන්ට විය. අනින්ම ද්‍රිපියෙහි වූව ද එබදු වෙදනාවකින් තොර ව සිටින්ට ය මා වැයම් කෙලේ.

1. අන්තුකියක් මුද්‍රණය කර විශෙන කඩ්පියක්.

“එහෙම ව්‍යුණන්, හිත ආයෝගී ස්ථිර වෙනවද කියල නො තියෙන්නේ?” සි විහිතවක ව්‍යාර්ථයෙන් මම කිවිමි.

අපි පළමු වතාවේ අසකුසාවහි දී ගිය සූම් හලට අවසාන වරට ද ගියෙමු.

“දෙවෑන්දෙරා සංගේ ගම රටට මාන් ගියාම, අපි කොහොම ද සූම් කන්නේ?” සි ඇ ඇපුවාය.

“ඇයි අපට ගෙදර හදගෙන කු නැකි තේ,” සි මම පිළිතුරු දුනිමි.

“ඉංගිරිසි දන්නව නම්, ඒ රටේ බාසාව නොදැන ගන්තන් පුළිවන් ද එහෙ කටයුතු කර ගන්න?”

“ඉංගිරිසි දැනගෙන නිවේදෙන් මූලදී පුළිවනි පිරිමහ ගත්ත. ඒ ව්‍යුණන් පස්සේ රටේ බාසාවන් ඉගෙන ගන්න වේවි.”

“මට කවද්වින් පුළිවන් වෙන එකක් නෑ. ඔය බාසාවල් ඉගෙන ගන්න.”

“එහේ ඉන්න කොට ඉගෙම පුරුදු වේවි.”

“මම එන සුමානේ නිවන් යනව රුස්කෝලෙකට, ඉංගිරිසි ඉගෙන ගන්න.”

“කොහේ ද රුස්කෝලේ?”

“රෝජ්පො-ඩිවල තියෙනව. මම විස්තරන් අහගත්ත යාල්වේකුගෙන්.”

මා මෙන් ඇද සිහින් ලෝකයක් මවාගෙන එහි වෙසෙන්ට තැත් කරන්නේ දැයි මම කළුපනා කෙළුම්.

“මූලදී උදුව කරන්න ඕන, කඩේට ගිහිල්ල බඩු ගත්ත එහෙම. පුරුදු ව්‍යුණාධින් පස්සේ මං කරදර කරන්නේ නෑ.”

“දෙවෑන්දෙරා සංච ජපන් බාසාව මිය තරම් නොදැව පුළිවන් නම්, ඇයි මට ඒ රටේ බාසාව බැඳී වෙන්න හේතුවි? බාසා දෙක පමාන වෙන්න ඕනින්.”

“මං හිතුව එහේදී. දෙවෑන්දෙරා සං වැඩිව ගියාම, මට පාලු හින්දු, මොනාව හරි ඉගෙන ගන්න. තුරුය හාංචියක් හරි, නැත්තනම් ඒ රටේ තියෙන කලාවක්.”

අප කා බී අවසන් වූ පසු, මා දෙර ගාව කවුන්ටරයට ගොස් සල්ල ගෙවන වේලාවේ, ඇගේ කම්මුල දිගේ කුලු බින්දුවක් රුරා බසිනු මම දුවුවෙමි. මා ඇගේ මුහුණ දෙසට නැරී බැඳු විගස, ඇ තම ලේන්සුව ගෙන එය පිස දැම්මාය.

15

ම. ආපසු පැමිණ හය හත් මසක් කරමි ගත වන්වැඳුත. මා සිතුවාටක් වඩා, අලුත් රස්සාවෙන් මට විවේකය ලැබේණි. මම අත්හිඩියේ ගෙයක් කුලියට ගෙන දැන් මෙහි වාසය කරමි. මා වැඩිව යන්නේ ද්වී දෙපෙහෙන් පසු ය. ඇතම් ද්වීපක මා යන්නේ ම නැත. උදේ වරුවෙහි මම සිතුවම් අදිමින් පසු කරමි.

මා දැන් සිතුවම් අදින්නේ උකියා-ඒ ගෙලියෙන් තොව, පෙර සේ තිදහස් ව ය. පුවත් පත් කතුවරයා වූ මගේ මිතුරාගේ පෙරෙන්න නිසා මම ප්‍රදරුණතයක් ද පැවැත්වීම්. එය බලන්ට බොහෝ සෙනාග පැමිණියන. මෙය මෙසේ සිදු වූයේ, මා වැඩි කළ පුවත් පතෙන් මට බොහෝ පුවාරය ලැබුණු නිසා යයි මම සිතම්. අතින් පුවත් පත්වල පළ වූ විවේචන ද වෙනාදට වඩා ප්‍රශ්නයාත්මක විය. මගේ සිතුවම් කෙරෙහි පෙර තුවූ විරු පැහැදිමක් රසිකයන් තුළ ඇති වි තිබෙන බව පෙනේ. මේ පැහැදිම මගේ කලාව දියුණු වූ බවට ලකුණක් දැයි මම තොදුනිමි. මගේ ම මාධ්‍යයක් මා සොයා ගන්ට හැකි වි ද?

එහෙන් මේ කිසිවක් මගේ සිනට තියුණු හැඳිමක් නොපිටියේ. මේ සියල්ල කුමට දැයි මට සිනේ. මම ප්‍රිති ප්‍රමෝද්‍යයක් කිසි විටෙක ස්ථරය නොකරමි. එබදු ආසවාදයක් විදිමේ ගක්තිය මා කෙරෙන් මූල්‍යත්වය ම තුරන් වී ගොස් ද?

මේ යමාජයෙන් මට පිළිගැනීම වඩ වඩා ලැබෙන් ම මා රීට අපිකි තැනැයි මට තව තව සිනේ. කෙනෙකු උත්පන්තියෙන් ම කිසියම් සමාජයකට අයිති යයි කෙසේ කිව හැකි ද? මෙහි මා එරෙන ප්‍රමාණයෙන් ම මම නොරිකාගෙන් දුරු නොවමි ද?

නොරිකාගෙන් ආර්ථියක් නොලැබ සතියක් ගත වුවහොත් මට මහක් කාන්සියක් දැනේ. මට සිතුවමක් ඇදීමට හෝ වෙත කිසිවක් කිරීමට සිතක් පහළ නොවේ. එවිට මම ඇට ලිපුම් කිපයක් ලියමි. ඇට නොපමා ව මෙහි එමට සුරසෙන මෙන් මම ඉල්ලමි. ඇ මෙහි පැමිණි විට අප වාසය කරන පිළිවෙළ ගැන මම කළුපනා කරමි. මම මුළුන් වෙත ගොස් ඔවුන්ගේ දැනමුතුකම් අසම්. ඇට මෙහි වින් කෙසේ ජිවන් විය හැකි දැයි සමහරු අයති. ඇතුම්හු මට අනුබල දෙනි. එහෙන් කිසිවක්, මා විසින් කළ යුත්තේ කුමක්දැයි ස්ථිර වශයෙන් නොපවයයි. ඔවුනු දෙපැත්ත ම පෙන්වා දෙනු මිය, කිසි ම තීරණයකට වග කිමක් බාර නොගතිති. මා බොහෝ විට ආපසු එන්නේ බුඩ් කෙරෙහි කළකිරිලා ය.

කොරිකා මෙහි ගෙන්වා ගැනීම සම්බන්ධයෙන් මා නොයෙකුත් කටයුතු අරඹන තමුන්, ඒ කිසිවක් නිව්වාවට නොකරමි. මැඩ ගත කොහැකි වූ කිසියම් බාධාවක් මා ඉදිරියෙහි පැන තහි. මා අවට වූ එවිතය වෙනස් කළ නොහැකි සත්‍යයක් සේ මට දැනේ. මා එයින් ගැලවී යන්ට කැත් කරන්නේ කොයිවට ද? ඒ සත්‍යය පිළි ගැනීම වඩා තුවනුට පුරු නොවේ ද?

එහෙන් මා අවට වූ මේ ජිවිතය එක ම සත්‍යය ලෙස මා පිළිගත යුත්තේ කටර ගෙයින් ද? මට මෙය වෙනස් කොට වෙත ම පරිසරයක් සාද ගැනීමේ ගක්තිය තිබේ. එබන්දක් විය නොහැකි සි මට දැන් සිනෙන්නේ මෙහි පෙනෙන ජේරාවර හාවය තිසා ය. මේ වටභිටාව ද ඉඩේ ම ඇති වුවක් සේ මට පෙනෙන තමුන්, එය ද මා විසින් සාද ගන්නා ලද්දකි. මම රීට පුරුදු වී සිටිමි. එය වෙනස් විය නොහැක්කක් සේ මට පෙනෙන්නේ අමුතු දේක තුහුරු බව තිසා වන්ට පුළුවනි. එහෙන් මෙය බාහිර බල වේගයක් විසින් හදියියෙන් වෙනස් කරනු ලැබුවහොත් මම අමුතු වටභිටාව අනුව කෙසේ හෝ නැඩ නොගැසෙන්නෙමද?

එසේ වුවහොත් මීට වඩා මැනවී. ඉරණම විසින් වෙනසක් ඇති කළහොත් මම රීට තැවෙමි. දුර නොදින මත්‍යාෂ්‍ය එතරමි වග කිමක් කෙසේ කරට ගන්වද? මගේ වටාපිටාව මා විසින් තනවම සාදගන්නා

දදේක් තොවේ. මට ඉරණම ද සහකාර විය. ඉරණම මට මේ වන් සහකාර වේ ද?

මම හඳුන බලවා ගතිමි. මා තක්ෂණය විශ්වාස තොකරන හෙයින් මට හඳුනනක් තොතිබේ. දෙමුවූපියන්ගෙන් මා උපන් වේලාව අසා එය සාද ගන්ව මට සිදු විය. උපන් වේලාව ඇසු විට මගේ දෙමුවූපියෝ පුදුම වූහ. මා එබදු දේව සිතාසේන හෙයින් කුමක් සිදු වන්නේ දැයි මවුන්ට තේරුම් ගත තොහැකි විය. තක්ෂණකාරයා පළමුවෙන් ම කිවේ අවුරුදු කුතක කාලය සිට මගේ සිත මහන් දුකකින් පෙළෙන බව ය. එය ඇසීම මට පැනසුමක් විය. එහෙත්, මගේ සිතෙහි කවදුවන් කිහියම් පිචාවක් තොතිනිසි දැයි මම කල්පනා කෙළෙමි. කවර පිචාවක් වුව ද මෙතරම් තියුණු තුවූ බව තම් මට මතකය. මගේ ග්‍රහයන් පිහිටා තිබෙන සැරියට මට විවාහ වෙන්ට සිදු වන බව ඔහු කිවේය. මේ කියමන ගැන මම පුදුම විමි. මා විවාහ වී තැකි බව ඔහු දන්නේ කෙසේ ද? මා දැන් ස්විල්පයක් ප්‍රසිද්ධ හෙයින් ඔහු මා ගැන අසා ඇදේද? එහෙත් ඔහු වට්ටිට කරුණු දන්නා උගතෙක් තොවිය. ඔහු දෙහිවල වෙශෙන පුළු තක්ෂණකරුවෙක් විය. ඔහු රස්සාව වශයෙන් කෙලේ වෙදකම ය. මා ඔහු ගාවට එක්ක හියේ ඔහු ගැන මහන් විශ්වාසයකින් සිටි මගේ මිතුරුක් තමා ගැන තක්ෂණකරුවා කි බේරේහෝ දේ හරිගිය බව මිතුරා මට කිවේය. මේ විෂය ගැන මගේ අවිශ්වාසය ද මගේ මිතුරා දැන සිරියේය. ඔහු මා ඒ තක්ෂණකරුවා වෙතට ගෙන හියේ, තක්ෂණය ගැන මගේ අවිශ්වාසය මදක් දුරට වන් පහ කිරීමට යයි මට හැඳුණි.

“මන්න, හැඳු ද කියල බලා ගන්න, මම කිවිව නැ මූකුන් ඔයා ගැන,” සි ඔහු කිවේය.

මම විවාහය ගැන විස්තර ඇසීමි. එය තව කෙමසක් ගත වන්ට පෙර සිදු විය යුතු යයි තක්ෂණකරුවා කිවේය. එහෙත් ඒ විවාහය සාර්ථක තොවන බව ද ඔහු පැවසුවේය. මට දරු සම්පත් ඇති විය තොහැකි බව ග්‍රහයන්ගේ පිහිටීමෙන් ඔහු ඔප්පු කෙලේ ය. මා බලාපොරොත්තු වූ විදියේ විස්තරයක් ඔහු ට කිව තොහැකි විය. මට ඉක්මනින් විදේශයට යන්ව සිදු වන බව ඔහු කිවේය.

“එහෙම යන එක භාද ද? ” සි මම ඇසීමි.

“භාද තොන්තම්? මහන්තයට මේ රටට වඩා විදේශය තමයි භාද.”

මම තක්ෂණකරුවා දෙස බැලීමි. ඔහු දුප්පතෙක් විය. අනාගතය දැන ගා තැකි තම්, කෙනෙකුට රජ විය තොහැකි ද? ඔහු මගෙන් අය කෙලේ රුහියල් පහක් ය. අනාගතය දැන ගැනීමට මෙය කෙතරම් ලාබ දැයි මට සිතිණි.

තොරකොගෙන් මට ඉද හිට වෝදනාත්මක ලිපුමක් ලැබේ.

“මිලේ හිත තෝරුම් ගැනීම අමාරුයි. කිසි ම දෙයක් පිළියෙළ තොකර, ඔබ අහනව මම එන්නේ කවද ද කියා. මම කොහොම ද එහෙ ම එන්නේ? ඔබ මෙහේ ඇවිත් පළමුවෙන් ම මා සමග විවාහ වෙන්න යින. තැන්තම් මම මහේ ආ විට මා සමඟ විවාහ වෙන බව අයියාට උයා පොරෝන්දු වෙන්න යින. අයියාට විස්තර කියන්නත් යින. ඔබ සමහර විට අහනවා මේ නරකාදියෙන් මා තවත් නරකාදියකට හෙළන්නේ කොහොම ද කියා. තුමුන් ඒ වාගේ ප්‍රශ්න කැඳින් තීන්දු කර ගත්තා තම් වචා හොඳ තොවේ දී?”

එහෙත් තොරේ ද්‍රව්‍යකින් තවත් ලිපුමක් එයි. “මම කලබල වෙලා එද ඔබට සැර පරුස ලිපුමක් ලිපුවා. රට සමා වෙන්න. ඇත්ත වශයෙන් මගේ සිතත් දෙගෙඩියාවේ ක්‍රියා කරනවා. ඔබ මෙන් මම ද අනාගතය සකස් කර ගැනීමට දක්ෂ තැත. ඔබට මෙහේ ඇවිත් මා සමග එවත් වෙන්න බැරි ද? ඉතාමත් ම හොඳ විදිය ඒක ය කියා අක්කත් කියනවා. මම කවද තමුන්, අම්මයි තාන්තයි වාසය කරන තක්මා සොහොනව ඇතුළු වෙන්න කුමති යි.”

මා මෙන් ඇ ද යිතින් මවා ගත් අනාගතයක වෙසේ. “එද පත්තරේ බෝතිකකො සැදිම ඉගැන්වීම සඳහා ඔබේ රටට ගොහින් ආපසු පැමිණ කරුණියන් දෙදෙනෙකුගේ පින්තුරය පළ වි තිබූණා. ඒ අය කොයි කරම් වාසනාවත්ත ද? ඔබට ඒ දෙදෙනා හමිබ වුණේ තැදුද? මම ඒ ගොල්ලන්ගේ කන්නෝරුවට වෙළිපෝෂන් කළා. එවෙරාල් ඒ ගොල්ලො හිටිය තැ. මම ඒ ගොල්ලන් හමිබ වෙන්ත කුමතියි. හමිබ වෙලා, ඔබේ රට ගැන විස්තර දැන ගන්න ආයයි.”

ඇතැම් ද්‍රව්‍යක, යාලී මිතුයන් සඳහා මම ගෙදර දී කුම පිළියෙළ කරමි. මගේ මිතුරන්ගේ භාර්යාවේ ද ඔවුන් හඳුනත වෙනත් ජ්‍රීඩු ද පැමිණෙනි. ජපානයෙන් ගෙන ආ කඩියි පහන් කුවුව මම කාලයෙහි දළ්වමි. කඩියි යෙන් පෙර මැදු මොලොක් බවට පෙරලෙන පහන් එමිය භාන්සය විහිදෙන්ම, මා මිකුසාවාහි ද මුදින් ම විසු කාමරය මගේ මනැස ඉදිරියෙහි තැඟී එයි. අවට සේවනැලි අතරින්, තොරකා මතු වි එනු මට පෙනේ. ඇ මගේ යහාවන්ට ආවාර කරමින්, ඔවුන්ට කුම බිම පිරිනමයි. ඇය දෙය බලා සිටින මම, ඒක මොහොතකට වුව ද තැවත ප්‍රිති ප්‍රාමේදයාය ස්පර්ශ කරමි. ඇ ඔබමොබ ඇවිද විගයින් සේවනැලි අතර අතුරුදහන් වේයි.

මම අවට බලමි. මෙහි තනම් පැයුරු තැත. අපි සියලු දෙනාම වාචිවී සිටින්නේ පුවුවලය. තමා බිම වාචි විම ප්‍රිය කරන බව ද පුවුවලට අකමැති

බව ද තොරිකා වරක් කිසු බව මට සිහි වේ. මධු තොල් ගැසීමට දිදුල වැනි කුඩා විත් මෙහි නැත. අප බොත්තෙළ ලොකු විදුරු වල එක උගුරව ය. මෙහි දී තොරිකාගේ ආචාර හිළය ගෝහන වීමට ඉඩ නැත. එය භාසු රනක ද වන්ට පූජාවන.

මා නොකා තොබී සිතිවිලි ද මෙහි පැවලි සිටින බව දැකින එක් ස්ථීරක් මී විතක් ගෙන මට පිරිතමයි. ඇ කුත් අනුරක් අතින් ගෙන මගේ අල්ලහි තමයි. මම සහරයෙන් මේ අයට අයිති තොවීම ද? තම ඇඟැලිකම ඔවුන් දක්වන්නේ තමන්ට ඇබැහි වූ ආචාර විධියකින්ය. ඔවුනු මා පිළිගනිනි. මා ද ඔවුන් පිළිගත යුතු ය. මා අවට වූ සත්‍යය මා වැළද ගතහොත්, මීට වඩා තිර යැනසුමක් මට විදිය තොහැකි ද?